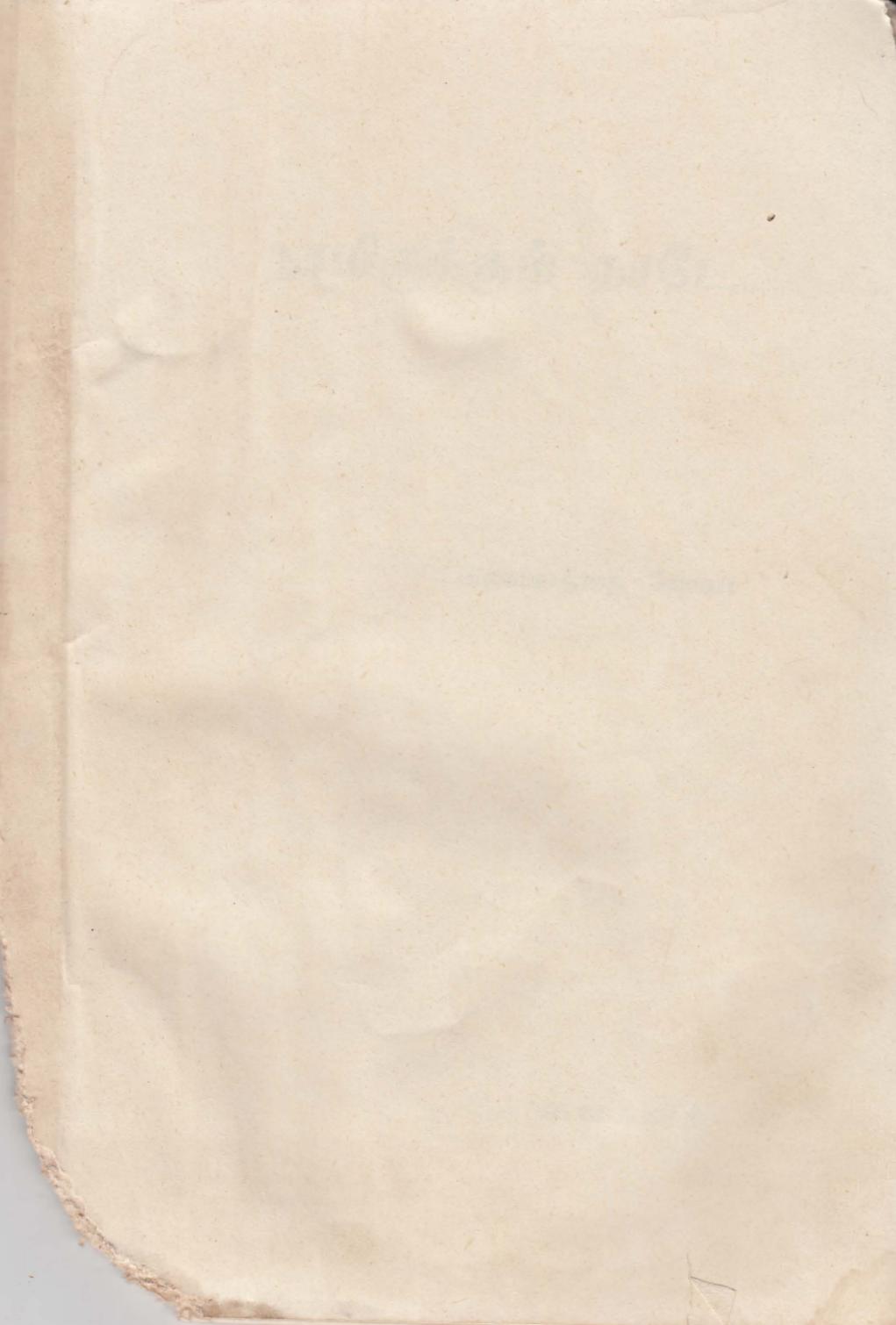

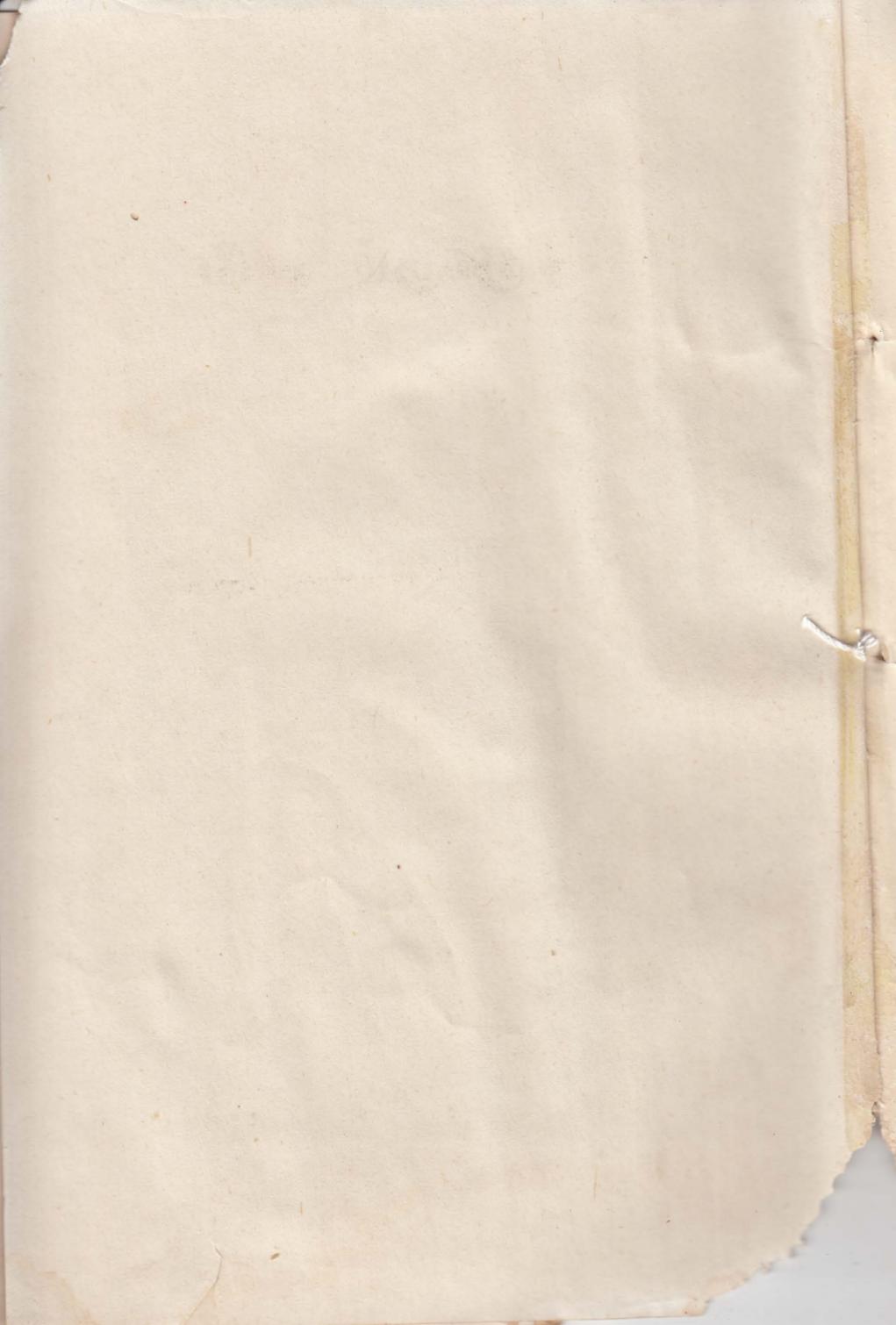
紫雲山房
丁巳年

丁巳年
丁巳年
丁巳年

நாமிருக்கும் நடவடிக்கை.....

தெளிவத்தை ஜோசப்

வைக்காறு

Naamirukkum Naade .....

collection of short stories by
Thelivaththai Joseph
copyrights reserved.

published by: **Vaiharai**
330, Navalar Road, Nallur
Jaffna, Sri Lanka.

printed at: Thirukkanitha Printers,
Chavakachcheri.

jacket design by: K. K. Rajah
first edition: December, 1979.

price: Rupees Seven and Fifty Cents.

உ வ்ரே.....

ஜோசப் கதைகள் பற்றி

சோதனை

திட்டு ரொட்டி

மன்னைத் தின்று.....

இரு தோட்டத்துப் பயயன்கள்
படம் பார்க்கப் போகின்றார்கள்
நாமிருக்கும் நாடே.....

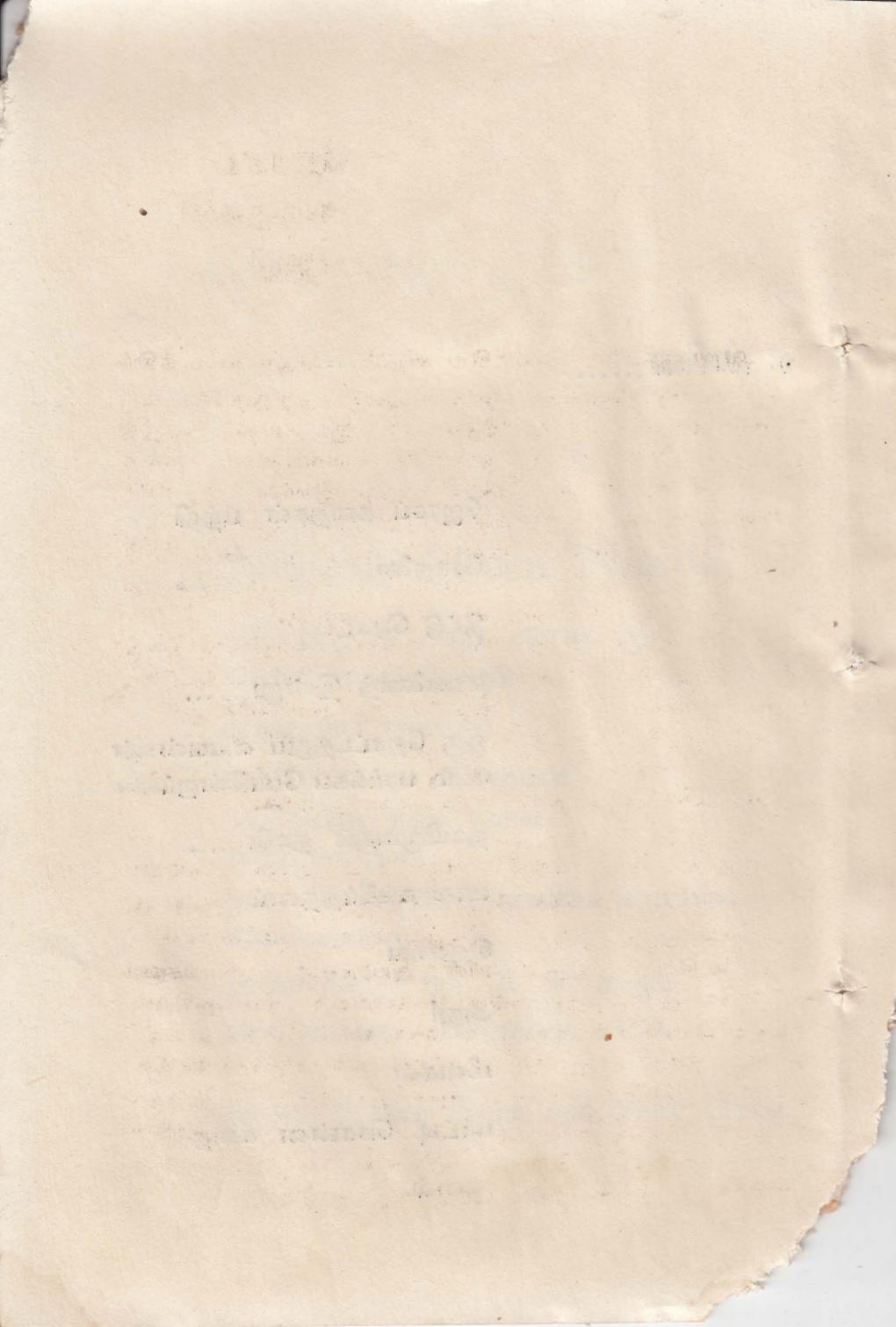
பாவ சங்கிரத்தனம்

சிலுவை

அது!

மீன்கள்

பாட்டி சொன்ன கதை
கூனல்.

ஜோசப் கதைகள் பற்றி.....

அறுபதுகளின் இலக்கிய விழிப்புணர்வுக் கட்டத்தில் அரும்பிய தெளிவத்தை ஜோசப் இன்று ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் தனக்கெனத் தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்தி ருக்கிறார். இவரது கதைகளின் பகைப்புலன், கதை சொல்லும் திறன், வாழ்க்கை பற்றிய இவரின் பிரத்தியே சமான பார்வை, கூர்மையான அவதானிப்போடு கூடிய நிகழ்ச்சிக் கோர்வை, கதைகளின் உணர்வுக் கோலத்திற் கேற்றதான் தேர்ந்த சொற் பிரயோகம் என்பன இவரது தனித்துவமான எழுத்தின் அடிப்படைகளாகும். மலையக வாழ்க்கையில் சாதாரணமாகக் காணத் தவறி விடுகிற சின்னஞ்சிறு அமசங்களையும் சிறுக்கென்று கோடிட்டுக் காட்டிகின்ற லாவகம் ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களில் இவரை முன்னணிக்குக் கொணர்கிறது. இவரது எழுத்தின் தரிசனம் பற்றி அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பினும் இவர் வீச்சும் வளமும் மிக்க எழுத்தாளர் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஜோசப் சமூகம் பற்றித் தனக்கே உரித்தான் பாணியில் சமுதாயத்தில் ஆளுமையழிந்து - நசிந்து போன, தனிமைப் படுத்தப்பட்ட, சமுதாய இழையிலிருந்து பிய்ததெறியப் பட்ட உதிரிப் பாத்திரங்களின் துயரங்கள், ஏக்கங்களுக்கூடாகவே இச் சமுதாயத்தின் கேவலங்களை நோக்குகிறார். இவரது கதைகளில் வரும் அநேகர் ஊர் பேரில் லாத - தனித்துவமான ஆளுமை அழிந்துபோன பாத்திரங்களே. சாதாரணத்தோட்ட வாழ்க்கையில் அல்லாடிக்கொண்டிருக்கும் அநாமதேயத் தொழிலாளிகள், கிளார்க்குகள், ஆசிரியர்கள், டிரைவர்மார், மெக்கானிக்குகள், சிறுவியாபாரிகள் ஆகியேர்ரை இவரது கதைகளில் நாம் தரிசிக்கலாம்.

மனித உறவுகளும், விழுமியங்களும் மதிப்பீழந்து - சமூக இழை அறுந்து போன அதே வேளையில் பாட்டாளிவர்க்க உணர்வு பூரணமாகக் கருக்கட்டாத நிலையில் தொட்டத் தொழிலாளி இந்த சுரண்டல் அமைப்பிற்கு எதிரே தனியனுக நின்று போராடுகிறோன். தனது நடவடிக்கைகளும் தனது தலைவிதியும் தானும் என்ற நிலையில் அவன் இந்த அமைப்போடு நடத்தும் போராட்டம் கடுமையானது. இந்த மோது தலை தனிநபராக நிற்கும் தொழிலாளி சிதறாடிக்கப்பட்டு விடுகிறோன்; அவனது தனிமனித யத்தனங்கள் சகிக்க முடியாத தோல்வியில் முடிகின்றன; நிராசையும் ஏமாற்றமும் நம்பிக்கை வரட்சியுமே மிஞ்சகின்றன; அந்த தாளாத போராட்டத்தின் தோல்வியைப் பார்த்து சமூக அமைப்பு கெக்கவி கொட்டிச்சிரிக்கிறது; மிகக் குரூரமாக எள்ளி நனையாடுகிறது. தனது முயற்சிகள், யத் தனங்கள் அனைத்தும் தவது கண் முன்னரேயே கருகிச் சிதைவுதைக் காணும் போது தான் தனது அநாதரவான - பாதுகாப்பற்ற நிலைமை அவனுக்குத் தெளிவாகிறது. குறிக்கப்பட்ட சில சமூக அமைப்புக் கட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் வர்க்க உணர்வு பெறும் ஒரு கட்டத்தின் முன் நிபந்தனையாக இந்தத் தன் எந்தனியனுகும்படி முறை (Individualisation) அமைகிறது. தொழிலாளர்கள் உதிரிகளான தனிநபர்களாக அல்லாமல் வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளர் வர்க்கமாகத் திருஞ வதற்கு முன் இத்தனியனுகும் செய்முறை சில வரலாற் றுச் சூழ்நிலையில் தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைகிறது.

இத்தன் எந்தனியனுகும்படிமுறையின் விளிம்பில் ஜோசப் பின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் உலவுவதை நாம் காணலாம். குரூரமான சுரண்டலுக்குள்ளான இந்த மனித ஜீவன் கள் அந்த அமைப்பின் எதிர்பார்க்கைகளுக்க் கேற்பத் தம்மை இசைவு படுத்திக் கொள்ள முயற்சிகள் மேற்கொள்ளுகின்றன. “நாமிருக்கும் நாடே...” என்ற தலைப்புச் சிறுகதையில் வரும் கிழவன் வீரமுத்து இதற்கு அழகான உதாரணமாக அமைகிறோன். இந்தியாவில் காணி வாங்குவதற்காக வீரமுத்து கஷ்டப்பட்டுக் காச சேர்த்து அனுப்புகிறோன். கடல்

போன்ற சீமயில்' தான் வாங்கிய காணியில் தன் வரழக் கையை அமைத்துக் கொள்ளும் அவன் ஆசை இறுதியில் கஞ்சித்தீயந்து போகிறது. தொழிலாளி என்ற ரீதியிலும், நாடற்று கூட்டத்தின் ஈரடி நிலையிலும் - இந்த இரட்டை அம்சங்களின் தாக்கத்தில் கிழவன் வீரமுத்து சமூக இழையி விருந்து - மன்னிலிருந்தே பிய்த்தெறியப்பட்டு விடுகிறான். மூச்ச விடவே சத்தியில்லாத நேரத்தில் மூட்டை தூக்கி வாழும் அநாதரவான - பாதுகாப்பில்லாத ஜீவனை இங்கு காண்கிறோம்.

பெரிய கங்காணி க்கு சாராயப் போத்தலை வாங்கிக் கொடுத்தாவது காலியாகும் காம்பிராவைப் பெற்றுக் கொள்ளத் துடியாய்த் துடித்தவன் இறுதியில் அது தன் கைமீறிப் போன்றைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போவதை “மீன்கள்” கண்த அற்புதமாகச் சித்திரிக்கிறது.

இரண்டு நாளாவது கிழவியின் உயிரை ‘நிறுத்தி வைத்து’ அவளது ஓய்வுப் பண்த்தைப் பெற்றுவிட ஒடித்திரிந்த வீரன் விக்கிதரூபபோய் நிறகிறான் “பழும் விழுந்தது” கணதயில்.

இஸ்டோரிவிருந்து இரவிரவாக தேயிலைத்தூள் மூட்டை மூட்டையாகக் கடத்தப்படும் நிலையில், குடித்துப் பார்க்க அவன் எடுத்த நாலு அவன்க பெணிங்ஸ் நாளெல்லாம் நாயாய்ப் பாடுபடும் அசனை நடுவீதியில் நிறுத்தி விடுகிற முரண்பாட்டின் அவலத்தை ‘‘கூனல்’’ அநாயாசமாகச் சித்திரிக்கிறது.

இந்த சமூக அமைப்பிற்குள் இம்மனித ஜீவன்கள் மேற் கொள்கின்ற பிரயாசைகள் இறுதிக் கணக்கெடுப்பில் தோல்வி யில் முடிகின்றன. ஏமாற்றப்பட்ட - திகைப்பில் ஆழ்ந்து போகிற கதாபாத்திரங்கள் தன்னந்தனியனுக்மபடிமுறையின் விளிம்பில் நமக்குத்தரிசனம் தருகின்றன. இவர்களில் சிலர் சிலுவையாகிப் போதலும் கூடும்.

தொழிலாளர்கள் வர்க்க உணர்வு கொண்டு இந்த சமூக அமைப்பின் புன்மைகளுக்கு எதிராகத் திரஞ்வதற்குத் தடையாகச் சாதி அமைப்பு, சிறு முதலாளித்துவ கலாசாரம்

என்பன செயற்படுவதை ‘தீட்டு ரொட்டி’, ‘ஒரு தோட்டத் துப் பையன்கள் படம் பார்க்கப் போகின்றார்கள்’, ‘போலித் திருப்பதி’ ஆகிய கதைகள் கோடி காட்டுகின்றன.

மலையக சமூகத்தில் சாதியமைப்பின் பொருளாதாரத் தளம் பெருபவை சிதைந்து போன நிலையிலும் சாதி உணர்வும். சாதித்தீட்டும் இன்றும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ‘தீட்டு ரொட்டி’ தெளிவாய் காட்டுகிறது. பொருளாதாரத் தளத்தில் அல்லாமல் மேற்கட்டுமானத்திலிருந்து சாதி உணர்வு செயற்படுவதை இதில் காண்கிறோம்.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் சின்னஞ்சிறு அம்சங்களையும் நுனுக்கமாக அவதானித்து, நேர்த்தியான பாத்திர வார்ப்புகளினால் - கதை சொல்லும் ஆற்றலால் - தனக்கென்றே கைவந்த எழுத்தின் ஆளுமையால் தெளிவத்தை ஜோசப் அழகான சிறுகதைகளை வடித்திருக்கிறார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை வருத்தம் தோய்ந்த ஒரு எள்ள லோடு - sad irony - இப்படி இருந்தாலோ என்ற பச்சாதா பத்தோடு கூடிய விரக்கியும் வரட்சியும் விரவி வரத்தனது சிறுகதைகளைத் தீட்டியிருக்கிறார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்து வளமானது, குளுகுனுவென்று நிரோட்டமாய் ஓடும் பாணியே அலாதியானது. உவமைகள் கவித்துவப்படிமத்தோடு சிறுக்கென்று வந்து விழுகின்றன. ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப்பரப்பில் ஜோசப் பிறகு இனையாக எழுதக் கூடியவர்கள் என்று ஓரிருவரை மட்டுமே சொல்ல முடியும். ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் தரமான பத்துக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தால் “கூனல்” அதில் நிச்சயம் ஒன்றுக் கீருக்கும்.

தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய மலையக இலக்கியச் சூழலைக் கவனத்தில் கொண்டால் தெளிவத்தை ஜோசப் ஒரு சாதனைக்காரர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

பொருளியல் துறை,

யாழ் பல்கலைக்கழகம், 15-12-79.

மு. நித்தியானந்தன்

சோதனை

தரையை தோண்டிக் குழியாக்கி அந்தப்புது மன்னின்
கதகதப்பில் நாய்கள் படுத்திருக்கும் -

இது இரவில்.

நாய்கள் எழுந்து போன கையுடன் மரம் அறுத்த தூசி
போன்ற மன்குவியலில் கோழிகள் புதைந்து குடைந்து
கொண்டிருக்கும் -

இது காலையில்.

கோழிகளை விரட்டிவிட்டு அவைகள் சிலப்பித் தள்ளிய
மண்ணை வெளியே தள்ளும் உத்தியில் சின்னஞ்சிறுசுகள் சவுக்
குத் தழையால் அல்லது தேயிலை மிளாரால் தரையை மேலும்
குழியாக்கிக் கொண்டிருக்கும் -

இது பிந்திய காலையில்.

இன்று இதொன்றையும் காணவில்லை.

தொடுவாலம் வரை சீராக நீண்டிருக்கும் ‘பச்சை பசேன்’ மலைச் சரிவுகள் போல் வழுவழுப்பாக, மட்டமாக இருக்கிறது பள்ளிக்கூடத்தின் தரை.

மண்போட்டு மட்டப்படுத்தி பல்லை போட்டு அடுத்து பச்ச சாணிபோட்டு மெழுகி பளபளப்பாக வைத்திருக்கின் ரூர்கள் பள்ளிக்கூடத் தரையை.

வருடத்துக்கு ஒருத்தவை வந்து, தோட்டத்துப் பிள்ளைகளுக்கு மாஸ்டர் படிப்பித்திருக்கிறாரா என்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கும் பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்டர் இன்று வருகின்றார். இரண்டாவது விருந்து மூன்றாவதற்கும், மூன்றாவதிலிருந்து நான்காவதுக்குமாக தோட்டத்துப் பிள்ளைகளை வகுப்பேற்றிவிட இன்ஸ்பெக்டர் தான் வரவேண்டுமென்பது ஒரு வெறும் ‘இது’ தான். மாஸ்டருக்கு இயலாத்தா அல்லது தெரியாத்தா?

ஒருவாரமாக மாஸ்டருக்கு ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லை. மனு வியின் கடிதத்துக்குப் பதில்கூடப் போடவில்லை. நேரம் வேண்டாமா! பரீட்சை முடிந்தகையுடனே ஒரு நமாத்துக்குப் பாடசாலையை முடிவிட்டு கோச்சேறினால் அடுத்தநாள் ஊரில் இருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணம் என்ன ஆயிரம் மைலுக்கப்பாலா இருக்கிறது?

இதை உத்தேசித்துத் தான் அம்மாவின் கடிதத்துக்கும் பதில் போடவில்லை. இதையே உத்தேசித்துத்தான் சம்பளம் வாங்கிய கையுடன் பெரியயா குடும்பத்துடன் அம்மாவை யும் ஊருக்கு அனுப்பிவைத்தார். வீட்டைக் கட்டி முடித்து என்ன செய்ய. சுவரெல்லாம் பல்லைக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. கல்கல்லாய் பிளாஸ்டர் பண்ணவேண்டும்.

வீட்டுச் சுவர் நினைவு வந்ததும்தான் பாடசாலையின் அரைச்சுவர் தெரிந்தது. சுண்ணாம்பு அடித்து பள்ளென்றிருக்கும் சுவரின்மேல் படம் மாட்டுவதற்காக ஏறிநின்ற பையன் தெரிந்தான்.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு சண்ணம்பு அடிக்கவென்று வாங்கிய ஆறுபெட்டி நீலத்தில், பெரியயா வீட்டுக்கொன்று தனக்கு இரண்டு என்று எடுத்து மனைவி கையில் அனுப்பியது போக மிகுதி மூன்று பக்கெற் நீலத்தையும் சோறுவடித்த கஞ்சியில் கலக்கி கணக்காக சண்ணம்பு கலந்து சுவற்றுக்கு அடித்திருந்தார். பங்களா முன்சுவர் போல் பள்ளிரென்றுதான் இருக் கிறது பள்ளிக்கூடச் சுவர். மண் காலுடன் அதில் போய்வரு கிறுனே மடக்கமுதை என்று தொந்தவர், ஊறிய எச்சிலுடன் ஊர் நினைவுகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு எழுந்தார்.

‘டேய் ஒரு பேப்பரைப் போட்டு ஏறேண்டா முதேவி என்று கத்தினார்.

நேற்றிலிருந்து ஒரு சுடுகுஞ்சை அவர் உள்ளே விடவில்லை தரையை அழுக்காக்கி விடுவார்கள் என்ற அச்சத்தினால்.

ஐந்தாம் வகுப்புப் பையன்கள் ஆறுபேரையும் காலம் பெறவே வரச்சொல்லிஷ்ட்டு அவரும் பாடசாலைக்கு விடிந்ததும் வந்துவிட்டார்.

அரைச் சுவரில் ஏறிநிற்கும் அத்தனை சிறுவர்களும் காலுக்கடியில் கடதாசி போட்டு நிற்கின்றனர். பெட்டிக்குள் சுருட்டுக் கிடந்த கதைப் படங்கள் ஒவ்வான்றுகத் தொங்கத் தொடங்கின.

குரங்கும் முதலையும், குரங்கும் பாற்கட்டி திருடிய பூஜை களும், நரியும் திராட்சையும், ஒநாயும் ஆட்டுக் குட்டியும், எலியும் தவளையும் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ!

ஆணியில் மாட்டப்பட்டு ஆடி ஆடி விரியும் அத்தனை படங்களும் விலங்குகள் பற்றியதுதான். உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு மனிதன் உயர்ந்துவிடவில்லை என்பதையா இது காட்டுகிறது?

‘அந்தச் ‘சிங்கமும் முயலும்’ படத்தைக் கழட்டு. ஒரு பயலுக்குத் தெரியாது அந்தக்கதை. உனக்காவது தெரியுமா? அதைக் கொண்டுவந்து எதிரே மாட்டிவச்சா, சுருட்டி ப

போட்டுட்டு அதோ அந்தத் தாண்லே தொங்குற ஓநாயும் ஆட்டுக் குட்டியையும்' கொண்டாந்து இங்கேபோடு ....'

'அந்தத் தானுக்குப் படம் இல்லீங்களே சார்'

'வேறு ஏதாவது இருக்கான்னு தேடிப்பார், இல்லாட்டி சிங்கமும் முயலையும் அங்கே மாட்டு, தாரத்திலே தொங்கட்டும் ....'

இன்றையப் பொழுது கழிந்துவிட்டால் ... ! ஒருவருடம் ஜாலியாக இருக்கலாம்.

அவர் புறப்படவேண்டியதில்லைதான். இருந்தாலும் திருமணத்தினம் போன்றதொரு பயங்கலந்த பரபரப்பு எப்படியோ வந்துவிடுகிறது. 'இந்தத் தோட்டத்து 'பக்கிகளை' நம் பழுதியாது. திமர் திடீரென்று வயத்தில் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்தக் தோட்டம் மட்டுமா? முன்பு வேலை செய்த தோட்டத்திலும் இதே கதைதான். இந்தச் சனியன்களை பாடசாலைக்கு இழுப்பதே ஒரு அதிசயம்'. மனம் எதை எதையோ மெல்லுகின்றது.

இந்தத் தோட்டத்துக்கு வருமுன் பதுளைப் பகுதியில் ஒரு சிறிய தோட்டத்தில் இருந்தார். அது ஒருநேரப் பாடசாலை சிங்கிள் செக்ஷன். இங்கே கிடைக்கும் சம்பளத்தில் சரிபாதி தான் சம்பளம். வீடு கிடையாது. பள்ளிக்கூடத்தில் உள்ள அந்த ஒற்றை அறையில்தான் தங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

தற்சமயத்துக்கு ஒட்டிக் கொண்டால் போதும் என்று மற்றவர்களைப்போல் அவர் அங்கு ஒட்டிக்கொள்ளவில்லை.

இது போதுமென்ற மனத் திருப்தியுடன்தான் அங்கு நுழைந்தார். ஆனாலும் எந்த நாளும் இதே போதுமா? போதும் என்ற மனம் வந்துவிட்டால் மனித சமுதாயம் என்ன ஆவது! ஆகவே பேப்பர் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

இப்போது வேலைசெய்கின்றாரே இந்த வேலை காலியாக இருப்பதாக ஒருநாள் பேப்பரில் இருந்தது.

இந்தத் தோட்டத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே அவர் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றார். வேலைசெய்தால் அப்படி ஒரு தோட்டத்தில் வேலை செய்யவேண்டும் என்று அங்கலாய்த் துக் கொண்ட நாட்கள் ஏராளம்.

அன்றே ஒரு அப்ளிக்கேசனை எழுதி எடுத்துக் கொண்டு அரைநாள் பாடசாலையையும் முழு நேரமாக மூடிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

தன்னார்க்காரரான மாஸ்டர் அந்தத் தோட்டத்துக்கு அடுத்த கோட்டத்தில் இருப்பது ஓவருக்குத் தெரியும். அங்கே போய் வீசாரித்தார்.

அவர் சொன்னார். ‘பள்ளிக்கூடமென்றால் படுமோசம். மாட்டுக் கொட்டில் மாதிரி .....

‘தொலையட்டுமன் நமக்கென்ன! வீடெப்படி’

‘வீடெண்டா ஏ ஒன். முன்பு கிளாக்கர் இருந்த பங்களா. பெரிய தோட்டம். ஏகப்பட்ட சலுகைகள்.

‘பிறகேன் விடுவான் ட்ரை போடுவம்’ என்றவர் ‘ஆர் இன்ஸ்பெக்டர்’ என்றும் கேட்டார்.

இன்ஸ்பெக்டர் பெயரைக் கேட்டதும் துள்ளிக் குதித் தார். அப்போதே வேலைகிடைத்த மகிழ்வு அவருக்கு.

‘அவரே .’ என்று மறுபடியும் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு ‘வாறனுன்’ என்று புறப்பட்டவர் நேராக இன்ஸ்பெக்டரக்கூடான நடந்தார். வெறும்கையை வீசிக்கொண்டு போக இயலுமா!

ஓ

ஓ

ஓ

ஓ

அதே தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஜித்தாவது வரை படித்த ஒரு இளைஞர் தன்னுடைய சீனியர்ஸ்கூல் சர்ட்டிபிக் கேட்டுடன் பெரிய துரையின் ஜன்னல்முன் நின்றான்.

அந்தப் பாடசாலைப் புழுதியில் புரண்டு, அந்தத் தேயிலைச் சரிவுகளில் விழித்தெழுந்து அந்த மக்களுடன் உண்டு, உறங்கி

சண்டையிட்டு, அவர்களை தேசித்து, அவர்களில் ஒருவகை வளர்ந்த அவன் இன்று அதே பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் எண்ணத்துடன் ஆபீஸ் படியேறினான்.

ஆயிரமாயிரம் கோட்டத்துக் குழந்தைகளில் ஒருபத்தையாவது அதி உயரத்துக்கு இல்லாவிட்டாலும் அவனளவு உயரத்துக்காவது ஏற்றிவிடவேண்டும் என்ற பாச உணர்வு அவனுள் பொங்கி வழிந்தது.

‘இந்த வேலைமட்டும் கிடைத்துவிட்டால்’ என்ற உயிர்ச் சிரிப்புடன் துரையின்முன் நின்றான்.

எதிரே நிற்கும் இளைஞரின் தகப்பனாருடைய தன்னல மற்ற உழைப்பு, அடக்கம், பணிவு ஆகியனவற்றை நினைவுக் கிழுத்து ‘இவனிடம் அதில் பாதியாவது இருக்கலாம். நிற்கும் பணிவிலேயே தெரிகிறது’. என்ற எண்ணத்தையும் தகப்ப ணைப் பற்றிய நினைவுடன் உறவாடவிட்டு தலையை ஆட்டிக் கொண்டவர் ‘சரி போ’ என்றார்.

பெரியதுரை ‘சரி போ’ என்றால் சரியேதான் என்பது அவனுக்குத் தெரியுமாதலால் ‘தேங்கு வெரிமச் சார்’ என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பினான்.

திரும்பி நடந்தவனிடம் ‘உன் தகப்பன் எப்படி? இன்னும் கடையில்தானு? நான் கேட்டதாகச் சொல்’ என்று கூறியதன் மூலம் உனக்கு நான் வேலைகொடுக்கிறேன் என்றால் அது உனக்காக அல்ல உனது தகப்பனுக்காக என்பதையும் நாகக் காக அவனுக்குணர்த்திய பெரியவரை நன்றியுடன் ஒரு மறை ஏறிட்டு ‘எஸ் சார், ஹி இஸ் ஆல்ரைட்’ என்று கூறிவிட்டு நடந்தான்.

பென்ஷனில் போய் இத்தனை காலமான பின்னும் பெரிய துரை நினைவில் வைத்திருந்து கேட்குமளவு நல்லவராக இருந்திருக்கிறாரே தனது தந்தை என்றும் பெருமம்பட்டுக் கொண்டான்.

‘தட் மேனேஜர் இஸ் மை குட் பிரண்ட் மாஸ்டர், நீர் ஒரு அப்ளிக்கேஷன் எழுதிப்போடும். ஐ வில் புட் இன் ஏ வேர்ட் எபவுட் யூ. இது வலு ஈஸி மாஸ்டர்’ என்று அவரை அனுப்பிய கையுடன் தோட்ட மனேஜருக்கும் டெவிபோன் செய்துவிட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் இப்படி வந்து குறுக்கா விழுவார் என்று பெரியதுரை சிறி தும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் கூறிய ஆளை எடுத்துப் போடாவிட்டால் சோதனைக்கு வரும் போது அது நொட்டை இது நொட்டை என்று எழுதிக் கொண்டே இருப்பார்.

எதிர்கால ஆடைஞ்சல்களுக்கு என் இடம்வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஓரே சொல்லி விட்டார் துரை.

தன்னை வந்து பார்த்த இலாங்குனுக்கு ‘சரி போ’ என்று கூறும் உரிமை உள்ளது போலவே ‘இல்லை போ’ என்றுகூறும் அதிகாரமும் அவருக்கு உண்டுதானே.

‘என் இல்லை’ என்று எப்படிக் கேட்பது! யார் கேட்பது!

இந்தத் தோட்டத்து மாஸ்டர் வீட்டுக்குள் இவர் நுழைந்துவிட்டபிறகு இது நான்காவது சோதனை. சென்ற மூன்று முறையும் அதே இன்ஸ்பெக்டர்தான். இந்த முறையும் அவரேதான் பிறகேன் அவர் பயப்பட வேண்டும். இருந்தாலும் உள்ளுற ஒருபயம் இழையத்தான் செய்கிறது.

அடுத்த வருடம் சில வளை இவர் மாற்றலாகிப் போகலாம். மதிகலாக எதை எதையோ மனம் அசைபோட்டுக் கொள்ளுகின்றது.

பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக பாடசாலைக்குள் வருகி ன்றனர். மற்ற நாட்கள் போலல்லாது எல்லாப் பிள்ளைகளும் புதுச்சட்டை சுதாமல் வருவன்றனர். சின்னக் கணக்கப்பிள்ளை ஜயாவின் மகள் மட்டும் ‘நான் சற்று உசத்தி’ என்று காட்டு

வதற்காக ஒரு வெள்ளைக் கென்வாசை மாட்டிக் கெரண்டு வந்திருக்கின்றது. மற்றப் பிள்ளைகள் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் அதை வேடிக்கை பார்க்கின்றனர்.

புது சிலேட்டுகள், புது புத்தகங்கள், ஆனுக்கொரு சிலேட் பென்சில்கள் என்று வகுப்புவாரியாக சகல பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றது.

ஒருநாளும் இல்லாத திருநாளாய் புதுப் புத்தகங்கள் கிடைத்த ஜோரில் எல்லாப் பிள்ளைகளும் கத்திப் படிக்கின்றனர்.

ஆக்ரோஷமாகப் பிரம்பை மேசையில் அறைந்து சுத்தத் தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றார் மாஸ்டர்.

‘எவ்ரிதிங் பெர்பக்ட் மாஸ்டர்’ என்று கேட்டபடி சின்னத்துரை உள்ளே நுழைகின்றார்.

‘உனக்கெல்லாம் உள்ளே வேலைஇல்லை’ என்று மாஸ்டர் வெளியே விரட்டிய பிள்ளைகள் சின்னத்துரையின் மோட்டார் கைக்கிலை சூழ்ந்துகொள்கின்றன.

‘எஸ் சார்’ என்று துரைக்கும் ‘ஓடிப்போ சனியன்களே’ என்று சைக்கிலைச் சூழ்ந்துகொண்ட சிறுவர்களுக்குமாகக் கூறிவிட்டு மாஸ்டர் துரையிடம் வந்தார். பள்ளிக்கூடத்தை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்து விட்டு துரை போய்விட்டார், கொழுந்துக் காட்டைப் பார்க்கும் அதே பழக்கம்.

பாலர் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்புவரை சோதனைக் கனுப்பும் பிள்ளைகளை இடாப்பில் அடையாளம் போட்டுக் கூட்டுகின்றார். நூற்றி ஏழூபேர். அப்பாடா! பலசரக்குக் கடைப் பட்டரையில் பண்டங்கள் அடுக்கி வைத்திருப்பது போல் குறுக்கும் நறுக்குமாகப் பிள்ளைகள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.

இவ்வளவுநாளும் பாடசாலைக்கே வராத சிலபிள்ளைகளும் இராப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவை - அருகே உள்ள டவுன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பையன்களும் அந்த நூற்றி ஏழூக்குள் நுழைந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு வகுப்பாக மேசைக்குமுன் அழைத்து யாருக்குப் பக்கத்தில் யார் நிற்கவேண்டும் என்று இடாப்பில் உள்ள பெயர்ப் பிரகாரம் நிற்கச் சொல்லிக்கொடுக்கின்றார்.

மணி ஒன்பதாகிவிட்டது. இன்னும் கார்ச் சத்தத்தைக் கூடக் காணவில்லை. ஐந்தாம் வகுப்புப் பையனில் ஒருவனை பாதையில் போய் நிற்கச் சொல்லுகின்றார். மேல் வளைவில் கார் வருகிறதா என்று கவனித்துக்கொள்ள. அவன் சவுக்கு மரத்தில் ஏறிக் கொள்ளுகின்றான். தூரத்தில் வரும்போதே பார்த்துவிடலாம் என்று.

அரைச்சுவற்றில் ஒரு ஜாடியில் பூ வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூச்சாடிக்கு நேராகக் கீழே ஒரு சிறிய கைவாளியில் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலேட் அழிப்பதற்கு!

எச்சிலைத் துப்பி பிள்ளைகள் சிலேட் அழிப்பதில்லை என்று காட்டிக்கொள்ள.

இரு மூலையில் சிறிய மெப்போயில் இரண்டு பார்லி போத் தல்களும் ஒரு பிஸ்கட் பக்கெட்டும் இருக்கிறது. களைத்துப் போய்த்தான் வருவார் பாவம்!

‘எல்லோரும் வெளி யே போய்விட்டு வந்துவிடுங்கள், அய்யா வந்தபிறகு யாராவது விரலை நீட்டிக்கொண்டு வந்தீர் களோ வெட்டிப் போடுவேன்’

பிள்ளைகள் அனைவரும் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே ஒடுகின்றனர்.

ஒன்பதேகால், ஒன்பத்தைர, ஒன்பதே முக்கால், மாஸ்டருக்கே சலிப்புத் தட்டுகிறது. எவ்வளவு நேரம் என்றுதான் காத்திருப்பது. இ. போ. சாவுக்காக நிற்பதுபோல்.

சவுக்கு மரத்தில் ஏறிநின்றவன் சர்ரென்று இறங்கினான். ‘கார் வருகுது சார் ...’ அவனது சூரலில் பயங்கலந்த ஒரு உற்சாகம் தொனித்தது.

‘எல்லாரும் சத்தம்போடாமல் இருங்கள். அய்யா உள்ளே நுழையும்போது ‘காலை வணக்கம்’ என்று எல்லோரும் எழுந்துநின்று கூறவேண்டும். சத்தக்கூடாது.

மாஸ்டர் ரேட்டுக்கேறவும் காரில் இருந்து அவர் இறங்கவும் சரியாக இருந்தது. ‘குட் மோனிங் சேர்’ இவர் சொன்னதை அவர் கவனிக்கவில்லை.

‘எத்தனை பிளைகள் மாஸ்டர்’ இறங்கிக் கார்க் கதவை பூட்டியபடி இஸ்ன்பெக்டர் கேட்கிறார்.

‘நூற்றிஏழு சேர்’

‘மை காட் எப்படி மாஸ்டர் சமாளிக்கிறியன்?’

‘என்ன சேர் செய்ய ...’

இருவரும் உள்ளே நுழைகின்றனர்.

கூரைத் தகரம் ஒருவிழுடி உபயித் தணிகின்றது.

‘காலை வந்தனம், அமருங்கள். இப்படிச் சத்தம் போடக் கூடாது என்ன’

டைம் டேபிள், அடுத்த வருட இடாப்பு, மற்றும் ஏரு டாந்த விபரத் திரட்டு ஆசிய வழிமையானவைகளில் இன்ஸ் பெக்டர் கையொப்பம் இடுகின்றார்.

‘வில் கால் தெம் கிளாஸ் பை கிளாஸ், மாஸ்டர்’ என்ற படி அடுத்த தோட்டத்துப் பாடசாலைக்கு வழி கேட்டுக் கொள்கின்றார்.

அங்கேயும் இன்றுதானம் இன்பெக்ஷன். இதே சடங்குகள்தான் அங்கேயும் நடந்து கொண்டிருக்கும். இங்கே முடித்துக்கொண்டு அங்கே போகிறாம்.

‘நல்லவேளை அங்கே முடித்துக்கொண்டு இங்கே வராமல் போனாரே’ என்று மாஸ்டர் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கின்றார்.

‘பாலர் வழுப்பு வரட்டும் மாஸ்டர்’

பிள்ளைகள் வந்து மேசைமுன் நிற்கின்றனர்.

சோதனைப் புத்தகத்தில் பாலர் வகுப்பை எடுத்து வைத் துக்கொள்ளுகின்றார்.

‘பெயர் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்’ முதல் பையனைக் கேட்கின்றார்.

‘செல்வராசா’

‘உன் பெயர்’

கடைசிப் பிள்ளையைக் கேட்கின்றார்.

‘தனபாக்கியங்க’

‘எல்லாரும் நம்பர் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்’

செல்வராசு ‘ஓன்று’ என்று தொடங்க தனபாக்கியம் ‘இருபத்தொன்பது’ என்று முடிக்கின்றது. புத்தகத்திலும் இருபத்தொன்பது பெயர்கள் இருக்கின்றன.

‘வெரிகுட் வெரிகுட்’ என்று முனகிக் கொண்டவர் ‘எல் லோரும் சேர்ந்து ஒரு பாட்டுச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்’ என்கின்றார்.

எந்தப்பாட்டைச் சொல்லுவது என்று தெரியாமல் ஒரு நிமிடம் சிறிசுகள் தவிக்கின்றன. ஆசிரியர் அடி எடுத்துக் கொடுக்கின்றார்.

‘ஓடி விலோயாடு பாப்பா’ கத்தித் தீர்ந்தவுடன், இன் ஞென்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம் என்கின்றார்.

‘அம்மா அய்யா ஆனவரே ஆடை அணிகள் அணிப்பவரே’ அதையும் கத்தித் தீர்ந்தவுடன் ‘ஓளவைப் பாடம் எடுங்கள், என்கின்றார்.

ஓளவைப் பாடம் வாசித்து முடிந்தாகி விட்டது. ‘எல் லோரும் சுவற்றிடம் போய் நின்று இப்போது வாசித் த பாடத்தை எழுதுங்கள்’ மணியைப் பார்க்கின்றார். பதினேண் ரேகால்.

‘கரும்பலகை இரண்டிருக்குத்தானே மாஸ்டர் மூன்றாவது நான்காவது கணக்குப் போடுங்கள், முதல் வகுப்பை என்னிடம் விடுங்கள். இரண்டாவதற்கு நான் கொடுக்கும் பிரிவை சொல்லவதெழுதல் போடுங்கள்’

ஓரே நேரத்தில் நான்கு வகுப்புக்கள் வெளியேவந்து விட்டன.

முதல் வகுப்பு மேசைமுன் நிற்கின்றது. ஐம்பதுக்கும் கீழ் விடை வருமாப்போல் மனக்கணக்குப் போடுகின்றார். பிழையாகக் கூறும் பிள்ளையின் பெயரைக் கேட்டு புத்தகத் தில் அந்தப் பெயருக்கு நேராக கணக்குக்கு முட்டை போடுகின்றார்.

டவுன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும் நான்கு பையன்கள் வரிசையில் நிற்கின்றனர்.

சோதனையன்று இங்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையில்தான் அவர்களை டவுன் ஸ்கலுக்டுப் போகவிட்டார்

‘புத்தகத்தில் நரியும் முதலையும் பாடம் எடுங்கள். முதல் ஆள் வாசியும்’

பையன் வாசிக்கின்றன.

‘அடுத்த ஆள்’

அடுத்தவன் வாசிக்கின்றன. சோதனைப் புத்தகத்தில் அடையாளம் இட்டபடி ஒரு பெயரைக் கூறுகின்றார். ‘இராமன் வாசியும்’

சிறிது நேரம் சத்தத்தைக் காணவில்லை.

கரும்பலகையில் கணக்கை எழுதி முடித்த ஆசிரியர் மேசையிடம் வந்ததும் தீயை மிதித்தவர்போல் நின்று விட்டார்.

வரிசையில் இராமனைக் காணவில்லை. எலும்பினுள்ளே ஏதோ குடைவதுபோன்ற உணர்வு.

‘எப்படிக் காணுமல் போனேன் சனியன். இப்படி ஒரு தவறை எப்பிடித்தான் செய்திருக்கமுடியும்’ அவருக்கு ஒன் றும் பிடிபடவில்லை. ‘அந்த ராஸ்கல் டவுன் பன்னிக்கூடம் போகின்றவன். எங்கே இராமன் என்று கேட்க யாழாவது அவன் வேறு ஸ்கூலுக்குப் போகிறுன் என்று கூறிவிட்டால் பாடசாலையிலேயே இல்லாத மாணவனை நான் பரீட்சைக்கு தோற்றுவித்து இன்ஸ்பெக்டரை ஏமாற்ற முயல்வதாக அல் லவா கூறுவார். பாரதூரமான குற்றமாயிற்றே, என்று பதறி யவர் வரிசையை எண்ணினார். இருபத்திரண்டுதான். இரு பத்து மூன்றுதான் இருக்கிறது.

‘முருகர்’ என்று கையாட காலாட நின்றவருக்கு இன்ஸ்பெக்டரே கைகொடுக்கின்றார்.

‘வாசிப்பைக் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். பெயர் கூறியதும் விட்ட இடத்திலிருந்து வாசிக்கவேண்டும். இல்லா விட்டால் முட்டைதான்’ என்றபடி இராமனுக்கு நேராக சைபர் போட்டுவிட்டு ‘கருப்பையா’ என்றார்.

கருப்பையா கடகடவென்று வாசிக்கின்றான். ‘சரி நீங்கள் எல்லாரும் இடத்துக்குப் போய் இரண்டாவது பந்தியைப் பார்த்து எழுதுங்கள்.’

‘இந்தாருங்கள் மாஸ்டர் இந்தப் பிரிவை இரண்டாவது வகுப்பிற்கு சொல்லதெழுதல் கொடுங்கள். அத்துடன் பாலர் வகுப்பை வெளியே அனுப்பிவிடுங்கள்.

‘மூன்றும் வகுப்புக் கணக்குகளைக் கொண்டுவந்து காட்டு கின்றனர். எல்லோருக்கும் எல்லாம் சரி. மாஸ்டர்தானே கணக்குப் போட்டது.

இன்னும் ஐந்தாம் வகுப்பு மட்டுமே சும்மா இருக்கிறது.

‘ஐந்தாம் வகுப்பு எழுந்து வாருங்கள். இதோ தொங்கும் டடங்களின் கதைகள் தெரியும்தானே. ஆஞ்செகாரு கதையை எழுதுங்கள் பார்ப்போம்’

இன்ஸ்பெக்டர் கூறியதை மாஸ்டர் தெளிவுபடுத்துகிறார் ‘ஆளுக்கொரு கதை எழுதவேண்டும். ஆனால் ஒருவர் எழுதுவதை மற்றவர் எழுதக்கூடாது தெரிகிறதா’ என்று கூறிய படி இரண்டாம் வகுப்பு சொல்வதெழுத்தலைத் திருத்துகிறார்.

திருத்திக்கொண்டே இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்க்கின்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஐந்தாம் வகுப்பைப் பார்க்கின்றார். ஐந்தாம் வகுப்புப் பயயன்கள் ஒருவர் சிலேட்டை ஒருவர் எட்டிப் பார்க்கின்றனர்.

மாஸ்டருக்கு கோபம் வருகிறது. ‘அவனை என்ன பார்க்கிறாய்’ என்று அதட்டினார்:

‘அவன் என்ன எழுதுறன்னு பார்த்தேன் சேர்’

‘ஏன் பார்த்தாய்?’

‘அவன் எழுதும் கதையை எழுதாமல் இருக்க சேர்’

மாஸ்டருக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது. என்ன செய்ய. அவர்தானே சொன்னார் ஒருவர் எழுதுவதை மற்றவர் எழுதக்கூடாது என்று.

இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்துக்கொண்டு மணியைப் பார்க்கின்றார். ஒன்றுக்குப் பத்து.

உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொள்ளுகின்றார். அங்கேயும் போகவேண்டும்.

மூன்றாம் வகுப்பை வெளியே அனுப்பிவிட்டு இரண்டாம் வகுப்பைக் கூப்பிடுகின்றார். மாஸ்டர் திருத்திவிட்ட சொல்வதெழுத்தலை நோட்டம் விடுகின்றார். பத்துப் பிழைகளுக்குமேல் வாங்கியுள்ள ஒருவரின் பெயரைக்கேட்டு ‘முட்டை’ போட்டபடி ‘நான்காம் வகுப்புக் கணக்கைத் திருத்தி விடுங்கோ மாஸ்டர்’ என்கின்றார்.

இரண்டாம் வகுப்புப் பயயன்களிடம் பெருக்கல் வாய்ப் பாடு கேட்டு அனுப்புகின்றார்.

நான்காவது பையன்களின் கணக்குச் சிலேட்டைப் பார் வையிட்டுவிட்டு பாடம் வாசிக்கச் சொல்லுகிறார். வாசிப்பு முடிந்தவுடன் செய்யுள்; பிறகு வெளியே.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. மாஸ்டருக்கு இப்போதுதான் நிம்மதி. எல்லாரையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டார்.

இரண்டு பிஸ்கட்டுக்களை நாசுக்காகக் கொறித்துவிட்டு பார்வியை உறுஞ்சியபடி ‘லொக் புக்’ எழுதுகின்றார். மணி ஒன்று முப்பது.

‘நல்லாத்தான் எழுதுவார்’ அந்த நம்பிக்கை மாஸ்டருக்கு உண்டு.

அவர் ‘லொக் புக்’ எழுதும்போது மாஸ்டர் புத்தகம் இத்தியாதிகளை பெட்டிக்குள் அடுக்கி அறைக்குள் வைக்கிறார் இனி அடுத்த சோதனையின் போதுதானே பிள்ளைகள் புதுப் புத்தகம் பார்க்கும்.

எழுந்த இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு நிமிடம் ஊர்க்கதை பேசி விட்டு அடுத்த தோட்டத்துப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் பாதையை மீண்டும் உறுதி செய்துகொண்டு காரை நோக்கி நடக்கின்றார்.

கார் போன்றும் பிள்ளைகளை உள்ளே கூப்பிட்டு மறுபடி பாடசாலை தொடங்கும் நாளைக்கறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஐந்தாம் வகுப்புப் பையன்களின் உதவியோடு எல்லாவற் றையும் ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு ஆபிசை நோக்கி நடக்கின்றார் மாஸ்டர்.

நூற்றுக்குத் தொண்ணுாற்றைத்து வீதம் பேர் சோதனையில் சித்தியடைந்துள்ள மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை ஆபீசுக்கு அறிவிக்கவேண்டும். சோதனைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களின் தொகைக்கும் சித்தி பெற்றுள்ள வீதத்துக்கும் ஏற்பத்தான் டிப்பார்ட்மென்ட் கொடுக்கும் உபகாரம் தோட்டத்துப் பாடசாலைக்குக் கிடைக்கும்.

துரை முதலில் பார்ப்பது எத்தனை பிள்ளைகள் என்ன பர்சென்டேஜ் என்பதைத்தான்.

'லொக் புக்கை' ஆபீசில் கொடுத்துவிட்டு அந்திக் கோச் சில் ஏறிவிடுவார்.

அவருக்குச் சோதனை முடிந்துவிட்டது!

ஆனால் தோட்டத்துப் பாடசாலையை தங்களது கல்விக் காக நம்பி இருக்கும் ஒரு உழைக்கும் சமுதாயத்தின் குழந்தைகளுக்கு ... ... ?

இளமையிலேயே கண்ணைக் குத்திவிடும் இந்தச் சோதனை முடிவதில்லை.

(மஸ்லினக, ஜூன் - 1977)

କେବ ରୋଟି

வழு வழுவென்று வான் முட்ட நின்ற கருப்பத்தை மரங்களினாடே கருஞ்சாரையாய் ஒளி ந் து ம் மறைந்தும் ஷடிக் கொண்டிருக்கிறது அந்தத் தார் ரேட்டு.

இருபுறமும் பரந்து கிடக்கும் பசந் தேயிலை, மெலிந்த அந்தப் பாதையை மேலும் மெலிவாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

தோட்டத்து லொறி உரசு உரசு பாதையோர்த் தேயிலை முள்ளாய் நீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. பாதையை இன்னும் அரை அடி அகலப்படுத்தினால் ஓரத்து தேயிலை உரசுப்படாது என்பது உண்மைதான் என்றாலும் வெட்டப் படும் தேயிலையால் நட்டப்படுவது ஆயிரக் கணக்கில் என்பது வெளிக்காரனின் பொருளாதார முனைக்குப் பெரிய விஷயமல்ல.

கூடையும் தலையுமாக மலையில் நிற்கும் காய்மார்சனுக்கு குட்டிச் சாக்கும் தலையுமாக பகல் சாப்பாடு கொண்டு போகும் சிறிசுள்ள. குட்டிச் சாக்கிற்குள் இருப்பது பெரும் பான்மையாகக் கருகச் சுட்ட ரொட்டியும், கறுப்புச் சாராயப் போத்தல் நிறைய வெறுந் தேனீருந்தான்.

மலைக்குத் ‘தண்ணி’ கொண்டு போகும் சிறுவர் சிறுமியர் அனைவரும் போய் விட்டனர். மிகவும் பிந்தினிட்ட வெட்சுமிக் குட்டி’ தலையில் தொங்கும் குட்டிச் சாக்கை முதுகுடன் அனைத்துப் பிடித்த வாஸனம் ஓடினான்.

‘தடக் தடக்’ கென்று குட்டிச் சாக்கு ஆடும்போது தனும்பி ஊற்றும் தேனீரின் குடு முதுகைத் தடவும்போது நடப்பாள்.

அம்மாவின் கோப ரகம் மனதத் தடவும் போது ஓடுவாள்.

ஓட்டம் கூடக்கூடக் குட்டிச் சாக்கின் ஆட்டம் கூடியது ஆட்டம் கூடக்கூட குட்டிச் சாக்கைத் தொங்க வைக்கும் கயிறு வலுவிழக்கிறது.

ஒடிக் கொண்டே உச்சந் தலையில் உறுத்திய கயிற்றை இலேசாக அசைத்தாள்.

ஏற்கனவே வலுவிழந்திருந்த கயிறு உயிரிழந்தது.

குட்டிச் சாக்கு பாதையில் கிடந்தது.

தேயிலைச் சாயம் ஞேட்டில் ஓடியது. ரொட்டி எல்லாம் ஒரே போத்தல் ஓடு நுனுங்கி ஓட்டிக் கிடந்தது.

ஓ வென்று கதறினால் வெட்சுமி. ஆயா கொண்டு விடுவாளே என்ற பயம்.

‘ஏம்புள்ளே போட்டு ஓடச்சிட்டியோ.....?’

உடைந்த போத்தலையும், ஊறிக் கிடந்த ரொட்டியை
யும் வெறித்து நோக்கியபடி மலைத் துப் போய் நிற்கும்
ஸ்ரீஸ்ரீமியைக் கேட்டாள் எதிரே வந்த சோதி.

‘ஆமாண்டி..... எங்காயா கொன்னுடுமே’ என்று விக்
கலும் விம்மலூமாகக் கூறிய ஸ்ரீஸ்ரீமியைப் பரிதாபமாகப்
பார்த்தாள் சோதி.

‘நீ ஒங்காயாவுக்குத் தண்ணி கொடுத்துட்டு வந்துட்டி
யாடி?’

‘இல்லே புள்ளே, எங்கக்கா மலையுல் விழுந்து வெளாறி
யில் போட்டுக் கொண்டு போயிட்டாங்களாம்..... அதான்
திரும்பிட்டேன். தண்ணி எல்லாம் அப்படியே இருக்கு .....
நீ ஸ்ரீஸ்ரீமா...’

‘ஆமா மலைக்குப் போய் என்ன செய்ய?’

‘ஓங்க ஆயா அந்திக்கு வந்து கொன்னுடுமே....’,

‘நானு வீட்டுல இருந்தாத்தானே அடிக்கும் ..எங்குட
டாச்சும் ஓடிப் போயிட்டேன்னே?’

‘ஓடிப் போகப் போறியா.....’

வெள்ளரிப் பிஞ்சில் வெட்டு விழுந்தாற்போல் தெறித்து
நின்றது அந்தச் சொல்.

‘ஓடிப் போறியா.....!'

‘ஆ மா! ஆ மா!! எங்க ஆயா வரயிலே வீட்டுல
இருக்க மாட்டேன்’

‘ஓடிப்போய் என்ன செய்வே?’

‘எங்குட்டாச்சும் போய் செத்துப் போவேன்,

திக்கென்றது சோதிக்கு.

‘ஓங்க ஆயா அடிப்பாங்கன்று தானே ஓடி ப்போவேன்,
செத்துப் போவேன்கிறே .. அடி வாங்காமல் இருக்க நான்
ஒன்று சொல்லவா?’

‘என்னது... ?’

அடியிலிருந்து தப்பிக்கும் நப்பாசை லெட்சுமிக் குட்டியை விடவில்லை.

‘என் குட்டிச் சாக்குல இருக்குற தன்னியைக் கொண்டு
போய் கொடுத்திடேன்’

‘என்னது.....?’

பாம்பை மிதித்தவள் போல் பதறிப் போனால் லெட்சுமி.

‘எங்காயாவுக்குத் தெரிஞ்சா வெட்டிப் போட்டுடும் ..’

‘தெரிஞ்சாத்தானே...’ மிகச் சாவதானமாகக் கூறினால்
சோதி.

‘எப்படித் தெரியும் நானும் நீயும் சொல்லாட்டி’
லெட்சுமி தயங்கவே சோதி தெரியமுட்டுகின்றார்.

‘நீ பயமில்லாமெ கொண்டு போ டுள்ளே... ஒப்புருணை
நான் சொல்ல மாட்டேன்’

அந்த நேர இக்கட்டைச் சமாளித்தால் போதும் என்
றிருந்த லெட்சுமியும் ‘சரி’ என்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

குட்டிச் சாக்குத் தலைமாறியது.

இரு சிறுச்களும் எதிர் எதிர் திசையில் விரைந்தனர்.

ஓ ஓ ஓ ஓ

‘அம்மா..... அம்மோவ் ..... அக்கா மலையில் விழுந்தி
ருச்சாம்’

ஒப்பாரி வைத்தபடி வீட்டுக்குள் ஓடினால் சோதி.

‘சர்தான் வாடா கண்ணு அக்காவுக்கு ஒண்ணும் ஆயிடலே... இதோ படுத்திருக்கு ... தேத்தண்ணிக் குட்டிச் சாக்கு எங்கம்மா... ...?’

சோதிக்குத் திக்கென்றது. சமாளித்துக் கொண்டாள்.

‘அம்மா..... அம்மோவ்.....’

சிறுமி கண்ணைக் கசக்கிக் கொள்ளுகின்றாள்.

‘என்னம்மா நடந்துச்சி.....’

தாய் பதறுகின்றாள்.

‘அக்கா விழுந்துறுச் சேன்னு ஓடியாந்தேன குட்டிச் சாக்கு நழுவிக் கீழே விழுந்து... ...’

‘போனு போவட்டு அழாதேடா ராஜா, கால்ல கையில் போட்டுக்கிறும் வந்தியே..... அதே அந்த ஏழு மலை யான் புண்ணியம்’

ஓ ஓ ஓ ஓ

வெட்சமியின் அப்பா நாட்டுக்கு நடந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

நாலுமணி பிந்திவிட்டதென்றால் நாட்டுக்குப் போகாமல் இருக்கமுடியாது அவரால்.

ஊற்றும் மழையாயிந்தாலும் ‘உக்குவா’ ஊற்றும் தண்ணீரைச் சுவைக்காவிட்டால் அவருக்குத் தூக்கம் வராது.

‘என்ன கங்காணி சூட்டம்... வஷடாஸ் பீக்கரு சத்தம் கேட்டுது....’

எதிரே வந்துகொண்டிருந்தவர் கேட்டார்~

‘வெட்டிப் பயலுக் தெரியாதா! சாதி கள் இல்லேடி பாப்பான்னு யாரோ பாடினாராம..... இவக அதை எடுத் துக் கூறுகிறுக். ‘சாதி கீதின்னு நமக்குள் நாமளே அடிச் சுக்கக் கூடாது. எல்லோரும் ஒரே சாதி’ அப்படி இப்படின்னு என்னன்னமோ பேசுருனுக் கின்னச் சாதி பயலுக..... ஒத் துமை அது இதுன்னு சொல்லித் தங்களுடைய கீழ் சாதிக் குறையை மறைக்கப் பாக்கிறானுக. தெரியாமயா பள் ஞ பறை பதினெட்டுன்னு பிரிச்ச வைச்சிருக்கு.....’

அவர் நடந்து விட்டார் நாடு நோக்கி.

ஓ ஓ ஓ ஓ

ஓடிக்கும் போதே தெறித்து விழுமளவுக்கு முறுகச் சுட்ட ரொட்டி. பொன்னிறத்தில் மொறு மொறுவென்று. கொண்டு வந்தவள் சோதி. கூட நின்றது லெட்சமி. இடம் லெட்சமியின் இஸ்தோப்பு.

‘ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவோம ..... எங்கப் மாத்தான் குடுத்தாங்க..... உனக்கும் கொடுக்கச் சொல்லி...’

புடும்போதே நாலூறிற்று லெட்சமிக்கு.

ஒரு துண்டு ஒடித்து வாயில் வைக்கப் போகையில் பளார் என்று முதுகில் விழுந்த அறையால் ரொட்டி த துண்டு எகிறிப் போய் விழுந்தது.

‘நீ நாசமாப் போக..... எந்டி என் வயித்துல பிறந் துட்டு மானத்தை வாங்குறே ... சனியனே, கொஞ்சமாச் சும் குடு சொற்றை இருக்கா ஒனக்கு’

பத்திர காளியாய் நிற்கும் தாயைக் கண்டதும் பதறிப் போனான் லெட்சமி. ஆயா இப்போது வருவாள் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

‘அந்தச் செறுக்கி வீட்டுலே இருந்து கொண்டாந்து நீ வாயில் வைக்கலாமாடி. பறை பள்ளு நொளை நூத்தெட்டும் ஒன்கு ஒண்ணுதான் . . . நாற நாயே.....’

கன்வத்திலும் முதுகிலுமாக மகளைப் பியத்து வாங்கி விட்டாள் அந்த மேல் சாதித் தாய்.

மலையிலிருந்து விரட்டப்பட்ட ஆத்திரம் வேறு.

‘இரு ஒங்கப்பா வரட்டும். அந்தப் பறச் செறுக்கி யோட சேராதே சேர, தேன்னு எத்தனை வாட்டி சொல்றது வரட்டும்! வெட்டிப் பொதைக்கச் சொல்றேன்’

‘இல்லாயா தெரியாமச் செஞ்சுட்டேன்’ என்று நடுங்கியவாறு மூலையோடு ஒலையாய் முடங்கிக் கொண்டு நின்றாள் வெட்சுமி.

‘நான் வாயில் வைக்காத அந்த வீட்டு ரொட்டிக்காக என்னை இப்படி வெஞ்சுத்துக் கட்டுகிறேயே! அன்று ஒரு ரொட்டியையும் தின்று தேத்தண்ணியையும் குடிச்சியே அது.....’

இல்லாத ஒன்றை இருட்டில் தேடும் அந்தத் தாயையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள் வெட்சுமி.

(சீரித்திரன், தித்திரை 1970)

விழுத்தாக்கல் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை
கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை
கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை

கிளை கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர்
கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை

கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை
கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை
கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை

மண்ணைத்தின்று.....

கிளை கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை வெள்ளூர் கஞ்சை

அவன் ஜனன்லோரமாக அமர்ந்திருக்கின்றுன். அந்திப் பொழுது நீட்டிவிடும் அழகான நிழல், ஒடும் ரயிலில் விழுந்து எழுந்து மடிகின்றது. உயரமான கட்டிடங்கள், பாதையோரத்து பாலத்தின் இரும்புக் கம்பிப் பின்னல்கள், முண்டும் முடிச்சுமான பாறைகள், ஆகியவற்றின் நிழல்கள் அந்தந்த உருவங்களுடன் அவன் மேல் பட்டுத் தெறிக்கையில் அவன் சற்றே தனது சாய்மானத்தை நிமிர்த்தி உள் வாங்கி மீண்டும் சாய்ந்து கொள்ளுகின்றன. அவைகளைக் கடக்கும் போது, புகைவண்டியின் சீரான ஓலியில் ஏற்படும் மாற்றமும், அறைந்து விடுவது போல் ஓடி வந்து அவன் மேல் விழுந்து எழுந்து ஒடும் நிழலின் துடிப்பும் மனதில் ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தி மறைகிறது.

தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார் எதிர் ஆசனக்காரர். நிழல் மட்டுமல்ல, அசலே வந்து மோதினாலும் அவர் பயப் படுவதாகக் கூடுமே.

விழித் தூக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் பயந்தாங்கொள்ளி தான்!

முன் சீட்டுக்காரரின் மடியில் இருந்த பேப்பர், பிடி நழுவி அவன் காலின்மேல் விழுந்தது. அதை எடுத்து அவர் மடியில் போட்டான். மடியில் விழுந்ததை கை பிடித்துக் கொண்டது. கண்கள் மட்டும் மூடியே இருக்கின்றன.

தூக்கம்!

மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

‘மண்ணைத் தின்று....’ என்பது மட்டுமே அவன் கண்ணில் பட்டது. மற்றவைகள் அவருடைய கை மறைவி லும் மடிப்பின் மறுபக்கமும் மறைந்திருக்கின்றன.

பேப்பராபீசில் வேலை செய்யும் அவனுக்கு மற்றவரிகள் கண்ணில் படாவிட்டாலும் மனதில் படுகின்றன.

‘மண்ணைத் தின்று மடிகிறார்கள் மலைநாட்டு மக்கள்’

ஓரு தொழிற் சங்கத் தலைவரின் கோபாவேசமான அறிக்கை அது. மிகவும் சக்திவாய்ந்த அந்தத் தலைவரின் படம் — கையைத் தூக்கி ஆட்டியபடி ஆக்ரோஷமாக நிற்கும் அந்த முகம், மடிப்பில் அகப்பட்டு பரிதாபமாகத் தோன்றுகின்றது.

முகத்தின் மறுபாதி, மடிப்பின் கீழ், தூங்கும் அந்த மனிதரின் மடிக்குள் தூங்குகிறது.

‘இன்னும் கொஞ்சம் அஜஸ்ட் பண்ணி, மடிப்புக்குள் மாட்டாமல் படத்தைப் போட்டிருக்கலாம். அல்லது வேறு சின்னப் படமாகப் பார்த்துப் போட்டிருக்கலாம்’ அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் அவசரத்தில் தேடிய போது இந்த ‘புளோக்’ தான் கிடைத்திருக்கும் அதற்கென்ன செய்வது!

அறிக்கையும் கோபாவேசமானது! அதற்கேற்றால்போல் கோபாவேசமான ஒரு படத்தைத்தயும் போட்டால் தான் அறிக்கை விட்டவருக்கும் மதிப்பு பத்திரிகைக்கும் சுகம்!

தோட்டத்து மக்கள் பட்டினியால் சாகின்றார்களாம்! அதைத்தான் ‘மண்ணைத்தின்று மடிகின்றார்கள் மலைநாட்டு மக்கள்’ என்று அடுக்கு மொழியில் அழகாகக் கூறியிருக்கின்றார் தலைவர். அறிக்கையல்லவா தலைப்பு அழகாகவும் அமைய வேண்டும்.

அவனும் தோட்டத்துக்குத்தான் போகின்றன.

அங்குள்ள நிலைமைகளை அறிந்து கொண்டு வந்து அறிக்கை விட அல்ல. அவன் என்ன பெரிய சங்கத்துக்காரன் அதை எல்லாம் செய்து பெயரும் புகழும், சேர்க்க.

கேவலம் அவன் ஒரு சாதாரண கிளார்க். கீழேயுமில்லாமல், மேலேயும் இல்லாமல் இடையில் கிடந்து அடிப்படும் பரிதாபத்திற்கு ய கூட்டத்தின் ஒரு அங்கம். எப்போது வீவு கிடைக்கும் என்று காத்துக் கிடந்து ஓடிப்போய் அம்மாவை, அப்பாவை, துர்பி, தங்கைகளை, அமைதியான அந்த மண்ணை, அதன் சூழல்களை, பார்த்து மகிழ்து நூடிப்பவன்.

பஸ்லின், கோச்சின், யந்திரங்களின், ராட்சச ஒசையில் அல்லாமல், பறவைகளின் இனிய ஓலியுடன் மரங்களின் தலைகளில் தழுவியோடும் அமைதியான காலைப்பொழுதைக் காணும் அனுபவமே அனுங்கு மகிழ்ச்சியூட்டுகிறது.

இரவோடு வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால், மறுநாள் பொழுது புலர்வது தோட்டத்தில் தான்!

பனி முத்துக் கோர்க்கும் தேயிலையின் தலைகளில், பச்சை ரத்தம் பாய்ச்சிக் கொண்டு, மலை இடுக்கு வழியே தலை நீட்டும் சூரியன்காத்துக் கிடந்து காண்பதே புதுமை.

நாளை விடியப் போவதும் பொழுது தான்!

இந்த மக்களின் வாழ்வு!

நாளையே இல்லாவிட்டாலும் என்ற வது ஒரு நாள் விடியலாம்.

திமிரென்று குளிர் காற்று வீசுகிறது. குளிர் காற்றென்று கொழும்பில் வீசுமே ஒரு சில இரவுகளில், அதல்ல!

தோவில் படுவது போவிருந்தாலும் எலும்பின் குருத் துக்களை சண்டிவிடும் பயங்கரமான குளிர். தட தடவென்று ஜன்னல்கள் மூடப்படுகின்றன.

அவன் அவனுடைய ஜன்னலை மூடவில்லை. குபு குபு வென்று நுழையும் குளிர் காற்று மிகவும் அசௌகர்யத் தைத்தான் ஊட்டுகிறது என்றாலும் அந்த அசௌகர்யத்தை ஏற்றுக் கொண்டு உடல் சிலிர்ப்பதில் ஒரு உற்சாகம் தென்படுகிறது.

தூங்கிக் கிடந்தவரின் கண்கள் லேசாகத் திறந்தாலும், அரை திறந்த இடுக்கில் தெறித்த அந்தப் பார்வையின் கூர்மை ‘ஜன்னலை மூடப் போகின்றுயா இல்லையா’ என்கிறது. உள்ளேயும் நாலைந்து ‘சிமிலர்’ பார்வைகள்.

பெரும் பான்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தாக வேண்டுமல்லவா!

ஜன்னல் மூடப்படுகின்றது.

மலைநாடு வந்தவுடன், இயற்கையிலேயே ஒரு திமரமாற்றம் தெரிந்து விடுகின்றது.

சுட்டெட்ரிக்கும் சூரியனிலே மாற்றம்!

வீசும் காற்றிலே வித்தியாசம்!

ஓடும் தண்ணீரிலே ஒரு வேற்றுமை!

இயற்கையை விட்டு அரசியலுக்கு வந்தால் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அர்த்தங்கள் மாற்றம்.

உழைப்பவர்களுக்குத் தான் முதல் இடம் என்பார்கள்.
இங்கே உழைப்பவர்களுக்குத் தான் முதல் உதை!

தொழிலாளர்கள் தான் இந்த நாட்டின் முச்சு என் பார்கள். இங்கே தொழிலாளர்கள் முச்சே விடக் கூடாது!

அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் சேலையை நன்றாக இழுத்து கழுத்தை முடிக் கொள்ளுகின்றன. சேலையில் மலர்ந்திருந்த சிவப்பு நிறப் பூக்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

‘அழகாய் இருக்கின்றன’ என்று மனதுக்குள்ளாக சான்றிதழ் வழங்கியபடி கண்ணுடிக்குள்ளாக வெளி யே ஓடும் காட்சிகளை ரசிக்கின்றன.

அவனும் ஒரு பூவைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்கின்றன. அது முன்பு எப்போதோ!

அப்பாவின் நல்ல தனத்தை மனதில் கொண்டு அவருடைய மகன் என்பதற்காக இவனை ஆபீசில் வேலை பழக துரை அனுமதித்திருந்தாரே அப்போது.

தோட்டத்து ஆபீசில் வேலை பழக துரை இடம் கொடுத்ததே பெரிய அதிசயம். தோட்டத்துக் கிளாக்கர் மார் ஏழு மணிக்கு ஆபீசில் இருக்க வேண்டும். பகல் சாப் பாட்டுக்கு ஒரு மணி நேரம் போக, அந்திக்கு ஏழு மணி போல் ஆபீசை விட்டு இறங்கி விடலாம்.

எவர் எவரையோ பிடித்து, துரை பெரிய மனதுபண்ணி போனால் போகிறதென்று, சம்பளம் இல்லாமல் வேலை பழகப் போட்டிருக்கிறார்.

லயத்துக் க.ரைகளில் புகை கிளம்பும் முன்பதாகவே இவன் கிளம்பி விடுவான். இவனுக்கு முன்பாக யாராவது ஒரு கிளாக்கர் ஆபீசைக்கு வந்து விட்டார் என்றால் ‘தம் பிந் சரிவரமாட்டாய்’ என்று சொல்லாமல் விடமாட்டார்,

அவருக்கு பெரிய கிளார்க் சொல்லுவதை அவரும் இன்னெலூருக்குத்தருக்குச் சொல்லியாக வேண்டாமா! அதில்தானே இருக்கிறது இந்த கிளாக்கர் தனத்தின் திருப்தியும், மகிழ்வும்.

இவைகளுக்குப் பயந்து கொண்டு இவன்தான் ஆபீசில் முதல் ஆளாய் நிற்பது வழக்கம்.

அப்படிக் கிளம்பியவன், அவர்கள் வீட்டுக்கு மேலூள்ள வயத்தைக் கடந்து ஆபீஸ் போகும் பாதையில் நடக்கையில் அவள் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

தலைத் துணியும், கூடையும் மறைத்தது போக எஞ்சித் தெரிந்த பின்னழகு எடுப்பாகவுமே இருந்தது. இடுப்பில் ஏறவேண்டிய படங்கும் கயிறும் கூடைக்குள் கிடப்பதால் எட்டி அடி வைக்க அவள் கால் விலகும் போது ஏற்படு கின்ற அசைவு அவனுக்கு விருந்தாக அமைந்தது.

அவள் யார், பெய்ரென்ன, யாருடைய பெண் என்பதெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாதல்ல.

முன்னால் நடந்து அவனுக்கு அழகு காட்டிக் கொண்டிருந்தவள் பெற்றட்டுக் களத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் பிரிந்து நடந்தாள்.

அடுத்த நாள் வயத்தைத் தாண்டும் போதே நேற்று கண்ட அழகின் நினைவு எழுந்தது. நினைவு பொறி விடும் முன்பதாக அவள் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தாள். அதே சேலை. அதே கூடை. அதே அசைவு. அதே அழகு!

அடுத்த நாள், அடுத்த நாள், அடுத்த நாள் என்று எத்தனை நாள் தான் பின்னாலேயே போவது! பின்னழகை மட்டுமே காண்பது!

ஓரு நாள் சற்று வேகமாக நடந்து, பெற்றட்டுக் களத்துப் பாதையில் அவள் பிரியமுன் அவளை முந்திக் கொண்டு திருப்பிப் பார்த்தான். சிரித்தான்.

‘அய்யா மகன்’ எனும் அடக்கம் அவள் சிரிப்பில் தெரிந்தது.

அப்படியே நாலைந்து நாள் போன பின்பு ஒரு நாள் 'நேத்தென்ன இருபத்தேழு ரூத்தல் மட்டும் தானு' என்று கேட்டான்.

'நீ மலையில் கொழுந்தெடுத்தாலும், பெறட்டுக் களத் தில் நிறுத்தாலும், ஆபீஸில் அய்யாகிட்டே எல்லாம் வந்து தான் ஆகன்னுட்' என்னும் பெருமையும், 'உன்னைப் பற்றி நான் தனியான அக்கறை எடுத்துக் கவனிக்கி ஓரேன்' என்பதை தெளிவு படுத்தும் ஆர்வமும் அந்தக் குரவில் தெரிந்தன.

அவன் திடுக்கிட்டாலும் சிரித்துக் கொண்டே சூறினான் 'நேத்து எனக்கு நல்ல சொகம் இல்லே அதுதான்,'

'சொகமில்லியா! ஏன்? என்ன செய்யிது.....?' என்று துடித்துப் போய்க் கேட்டான் அவன்.

'ஒன்றுமில்லை சும்மாதான்' என்று நடந்து விட்டாள் அவன்.

'வேலை பழகி முடித்து, கிளாக்கராகி, படிப்படியாக முன்னேறி நானும் ஒரு நாள் இவன் போலவே பெரிய கிளார்க்காகி, கார் பங்களாவோடே இருப்பேன்' என்று கோட்டை கட்டும் வயது அவனுடையது.

எல்லோருமே கிளாக்கராகி, பெரிய கிளாக்காகி கார் பங்களாவுடன் இருந்து விட்டால் இந்த இரண்டுங் கெட்டான் கிளாக்கர் சூட்டம் என்னுவது! அதன் பாரம்பரிய அசட்டுத்தனம் என்னுவது!

அதை எல்லாம் தூக்கி நிறுக்கும் வயதை ஸ்ல அவனுடையது.

அவனுக்கு சம்பளத்தன்றைக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும் என்று கூறுவான். அரிசி மாவு கழிவுகளைக் கூறுவான் அவனும் தனக்குத் தெரியாத ஆனால் தெரிய வேண்டிய ஆபீஸ் விவகாரங்களை அவனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வாள்.

இருவரும் ஒளிவு மறைவாக மனம் விட்டுப் பேச்க
கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தடவை ‘உன்னை நான்
காதலிக்கின்றேன்’ என்று கூறிவிட்டு அவன் பட்ட பாடு.

‘நீங்களா! என்னையா!’ என்றவள் சிரித்தானே ஒரு
சிரிப்பு. அதில் அவனுடைய வேதனை, கேவி இரண் டும்
பின்னிக் கிடந்தது.

‘நீங்க படிச்சுவக. ஆபீசல வேலை பாக்குறவுக. உங்க
ஞக்கு நான் புத்தி சொல்றதா கோவிச்சக்கிறக் கூடாது
நான் கூலிக்காரி. எங்கப்பன் வாசஸ் கூட்டியாயிருந்தாலும்
மானம் மருவாதியில் உட்டுக் குடுக்காது. எங்க யாச்சும்
தோட்டக் காட்டுல ஒரு கண்டாசுக்கோ, கணக்குப்
புள்ளோயோ, கிளாக்கரோ, மாஸ்டரோ, சுப்பர்வைசரோ,
மைக்கரோ ஒரு கூவிக் காளியை கல்யாணம் பண்ணிக்
கிட்டு வாழ்றதா கேள்விப்பட்டிருக்கிங்களா? அப்புடியாம்
இப்புடியாம், அவ ஒரு மாதிரி இருக்காளாம், அய்யாவை
தோட்டம் விட்டுப் போகச் சொல்லியாச்சாம், வேறு
யாருக்கோ அவளை சேத்து வைச்சுட்டாங்களாம். அப்பாங்க
குற கதைகளைன்ன நெறையக் கேட்டிருப்பீங்க.....
நாம்னும் அப்படி ஆகணுமாங்க.....’ அவள் அழுது விட்டாள். அவனுல் ஓன்றும் பேசமுடியவில்லை.

‘நானும் பெரிய கிளார்க்கராகி கார் பங்களாவோட...’
என்று மனக் கோட்டை கட்டினானே இதுவும் அப்படித்
தான். பெரிய கிளார்க் ஆவது இருக்கட்டும். வெறும்
கிளார்க் வேலையாவது கிடைத்ததா! வேலை பழகி முடிந்த
தும் சர்டிபிக்கேட்டை கையில் கொடுத்து ‘வேலை இருந்தால்
சொல்லு சிபார்சு செய்வேன்’ என்று கூறி அனுப்பி விட்டார் துரை. வேலை எத்தனையோ இருந்தது. ஆனால் அவ
னுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பக்கத்துச் சீலையைப் பார்த்தான். அவள் ஏதோ ஒரு
ஸ்டேஷனில் இறங்கிப் போய் விட்டிருக்க வேண்டும்.

பத்தி ரினை ஆபீவில் சேர்ந்த பிறகு பல தடவை தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கின்றன. அவளையும் பார்த்தி ருக்கின்றன.

இடுப்பில் ஒரு பிள்ளையும் உதட்டில் அதே சிரிப்புமாக ‘அய்யா எப்படி இருக்கின்க’ என்று கேட்பார். அவனுடைய உயர்ந்த தன்மை அவனை மெளனியாக்கி விடும்.

பட்டணங்களில் என்றால் வயதின் கோளாறும், நரம் பின் துடிப்பும், ரத்தத்தின் வேகமும் ஒன்றுகி அந்த வயதில் யாரை வேண்டுமானாலும் காதலிக்கத் தூண்டும். பிறகு யாரை வேண்டுமானாலும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு வாழும் மனப் பக்குவம் இங்குள்ள ஆண், பெண் இருவருக்கும் உண்டு.

ஆனால் இந்தக் கூலிக் காரியோ காதல் என்பது கேவலம் வெறும் வாலிப் விளையாட்டல்ல என்பதை எப்படிக் காட்டி விட்டாள்! பெண்மைக்கு இலக்கணம் கற்பித்தாட்டி விட்டாளே அவள்.

ஸ்டேஷன் விட்டு வெளி யே வரும்போது நன்றாக இருட்டி விட்டது. காய் கறிச் சந்தை இருட்டில் கருகிப் போய்க் கிடக்கிறது.

பழுத்த கோசா இலை, அழுகிப் போன கிழங்கு, பழுவகை இத்தியாதிகளைப் பொறுக்கித் தினனும் கால் வளைந்த காளையைக் காணவில்லை. அது எங்கும் வெளியே போவதில்லை. சந்தை கூடிக் கலைந்ததும் இலை தழைகளை, வயிராற உண்டு விட்டு அங்கேயே ஒரு மூலையில் படுத்து அசை போட்டுக் கொண்டிருக்குமேயொழிய மேலே றிப் போவதில்லை. இப்போது அதைக் கூடக் காணவில்லை.

தான் போய்ச் சேர வேண்டிய தோட்டத்தைப் பார்த்தான். மலை உச்சியில் மினுக் மினுக்கென்று நாலைந்து வெளிச்சம் தெரிகிறது.

தோட்டத்து மனிதர்களில் பாதிப் பேரை விழுங்கி விட்டு, உண்ட களைப்புத்தீர படுத்திருக்கும் ராட்சஷுக் கூட்டம் போல் சறுப்பு நிறத்தில் எழுந்து மடிந்து கிடக்கின்றன மலைகள்.

தோட்டத்துச் சிறுவர்கள் பழுத்த கோசா இலை இத்தியாதிகளை அடுக்கி அள்ளிக் கொண்டு தோட்டம் நோக்கி ஒடுக்கின்றனர், சந்தையில் நிற்கும் மாட்டைக் காணுத்தன் பொருள் இப்போது புரிகிறது. மனிதனுடன் போட்டி போட முடியாத ஜீவன் எங்கே ஓடிற்றே!

மாடு தின்பஸத இவர்கள் சண்டித் தின்னும் நிலை வந்து விட்டது. மாடு போல் உழைப்பவர்கள் அல்லவா!

பயணக் களைப்புத்தீர முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு வரலாம் என்ற எண்ணத்துடன் நகைக் கடைக்குள் நுழைந்தான். நகைக் கடை முதலாளி அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்.

உள்ளே நுழைந்தவன் ‘டக்’ கென நின்றுன்.

‘இந்தாங்க மொதலாளி இதை வச்சுகிட்டு என்னமாச்சும் தாங்க.....’

நேத்தே தான் சொன்னேப்பா..... அவ்வளவு தான் குடுக்கலாம்... .. அதோட ரசீது கிசீது ஒன்றும் பேசப்படாது அடைவுக்கு நகை வாங்காதேன்னு சட்டம் போட்டிருக்கான். துண்டு குடுத்தேன்ன மாட்டிக்கிறுவேன். நீயாச்சேன்னு தான் அதையும் தர்றேன்..... இல்லேன்ன இந்த யாவாரமே நமக்கு வானு முன்னு இருந்திடுவேன்... இந்தா நாப்பது ரூபா. சரியா நாலாவது கெழுமை அதாவது பத்துக்கு முந்தி வந்து வட்டியோட பணத்தைக் குடுத்துட்டு நகையை எடுத்துக் கிட்டுப் போயிறு. பதிமுணை தேதி வந்தியின்ன நகை இருக்காது..... இந்தா நாப்பது... என்னப்பா அத்தனை அவசரம.....’

‘என்ன அவசரமுன்ன கேட்டங்க..... நா வு நா எா ஓன்னுமில்லே..... இரண்டு நாளா வெறும் மரவள் விக் கீரையை சுண்டித் திண்ணுட்டுத் தண்ணியைக் குடிச்சாச்சு. வேறொ சாமானும் இல்லே, எல்லாம் வச்சாச்சு அது தான் இதைத் தூக்கிக் கிட்டு ஒடியாந்தேன். நேத்தும் இல்லேன் னுட்டங்க ... சின்னப் புள்ளைங்க தேயிலைக் கொட்டையை ஒடைச்சி திண்ணுட்டு வாந்தி எடுத்துத் தொலையுதுக.....’

‘சரி சரி ஓடு..... ஏதாச்சும் வாங்கிக் கொண்டு போய் குடு ...’

‘என்னமாச்சும் கெடைக்குதோ என்னமோங்க..... ஒரு ருத்தல் பாண் கெடைச்சாலே பெரிய அதிஸ்டமுங்க.....’

அவன் வெளியே ஒடுக்கின்றன.

முகம் அலட்பப் போனவன் திடுக்கிட்டு வெளியிருஞ். அவன் கொடுத்த நகை எப்படியும் இருநூறு ரூபாய் பெறும். அதற்கு ரசிதில்லாமல் வெறும் நாற்பது ரூபாய் கொடுத்து விட்டு பத்தாம் திகதி பிந்தினால் நகை கிடைக்காதென்றால் என்ன பொருள்!

பத்தாம் திகதி கு முந்தியோ அல்லது பிந்தியோ நாற்பது ரூபாய் தேடிக் கொடுத்துவிட்டு நகையைத் திருப்பும் சக்தி அவனிடம் கிடையாது. ஆகவே இருநூறு பெறு மதியான நகை நாற்பதே ரூபாய்க்குக் கிடைத்து விட்டது.

வீடு எரியும் போது பிடுங்கிக் கொண்டது லாபம் என்னும் கதைதான்.

இவன் கடையில் முகம் கழுவுவதே பாவம் என்று வெளியேறி விட்டான்.

இந்த நிலைக்காக அவன் திருப்தி கொண்டான். மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இவர்களைப் பட்டினி போடுவது ஒரு வழிக்கு நல்லது. பட்டினியால் ஏற்படும் சாவு, காலராவால் ஏற்படுவதுபோல் பட்டாளம் பட்டாளமாய் இருக்காது. ஒருவர் இருவர் பட்

டினியால் சாகலாம். அப்போது மற்ற வர்கள் விழித்துக் கொள்வார்கள்.

வயிறு நிறைந்து விட்டால் இவர்கள் தூங்கிப் போவார்கள். வயிறு பட்டினியால் துடித்தால் தூக்கம் வராது. பட்டினிப் பட்டாளம் படையாகத் திரண்டெழும் தங்களைப் பட்டினி போட்டவர்களை நோக்கி.

விளைவு!

பிரான்ஸ்தான். புரட்சிதான். இரத்த ஆறுதான்!

‘மன்னு திங்கிற தை மனுஷன் தின்னு என்ன ஓய்’ கடைத் தெருவில் பெரும் புரட்சி யோசனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தவனை இருவர் முந்திக் கொண்டு நடந்தனர்.

இரை தேடும் புவியின் வேகம் அவர்களுடைய நடையில் தெரிந்தது.

‘தோட்டத்துக் குட்டி ரெண்ணு முனுமேலே சந்தியில் நிக்குதுடா....’

சீரென்றது அவனுக்கு.

நாகரீகம் என்ற நச்சுக் காற்றால் சீரழியாது, ஒதுங்கி வாழ்ந்து, பண்பாட்டைக் காத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூகத்தை இப்படிச் சீரழி யும் அளவுக்கு விரட்டுபவர்களை என்ன செய்தாலும் தகும்.

அவனுடைய ரத்தம் குடேறிக் கொதித்தது.

மண்ணைத் தின்றுவது பட்டினியைப் போக்கிக் கொள்ள இவர்கள் துணிந்து விட்டால் பிறகு போராட்டம் எப்படிக் கிளம்பும்!

இந்த நிலைக்கு இவர்கள் போன பிறகும் மண்ணைத்தின்று மடிகின்றார்கள் மலை நாட்டு மக்கள் என்று சங்கங்கள் பேப்பரில் எழுதிக் கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன்! என்ன பொருள்!

எல்லோர் மேலும் அவனுக்கு எரிச்சல் ஏரிச்சலாய் வந்தது. இவர்களை சரியான முறையில் நடத்திச் சென்று

போராடி வெற்றி காண ஒருவன் திடையாதா..... இர்கள் என்ன மேய்ப்பனற்ற மந்தையா!

அவனும் சந்திக்கு வந்து விட்டான்.

அவனை முந்திக்கொண்டு வந்த இருவரில் ஒருவன் ஒருத்தியுடன் மறைந்து விட்டான். மற்றவன் இப்போது தான் ஒருத்தியின் இடுப்பைக் கோர்த்து அணைத்தபடி இழுத்துக் கொண்டு நடக்கிறான்.

ஓட்டிய வயிறு அவனுடைய மார்பைப் பெரிதாகக் காட்டுகிறது.

அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டவன் துடித்துப் போனான். அவனுடைய தலையில் யாரோ முரட்டு இரும்பால் அடிப்பது போல் அது தெறிக்கிறது.

அவளே தான்! பென்னமைக்கு இலக்கணம் சொன்ன அவளே தான். மண்ணைத் தின்றுவது உயிர் வாழுத் துணிந் திருக்கின்றாள்.

இதை இப்படியே விட்டால்.....!

கடவுளே இந்தக் கூட்டத்தைக் காப்பாற்று என்று அவனுடைய ஆத்மா அழுத்து.

மண்ணைத் தின்று வாழ்வதை விட போராடி மாள்வது மேல் என்பதை அவர்களுக்கு சன்னஞ் சன்னமாய் உணர்த்த வேண்டும். ரத்தத்தில் ஊற வைக்க வேண்டும்.

அதன் பிறகு பத்திரிகை ஆபீஸ் அவனுடைய சேவையைப் பெறவேயில்லை.

நாளை விடிவதும் நாளை மறுநாள் விடிவதும் வெறும் பொழுதாக இருக்கலாம். ஆனால் அடுத்து விடிவது இந்த உழைத்து ஏமாந்தவர்களின் வாழ்வு தான்!

ஓரு தோட்டத்துப் பையன்கள் படம்பார்க்க போகிறார்கள்

இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாக அல்லது இரண்டுமாதங்களாக, அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கலாம்.

இடைவிடாது வீசும் காற்று, எரியும் புல்லுமலைப்பக்கம் இருந்து வருவதுபோல் விசாராய் வெக்கையுடன் வீசுகிறது.

பூமி வானத்தைப் பார்க்கிறது.

வானம் கண்ணேடியாகி பூமியைப் பிரதிபவிக்கிறது.

திரும்பிய திக்கெல்லாம் ஜிலு ஜிலுவென்று நீரோடிக் கொண்டு திவ்வியமாகக் கிடந்த இடம்தான்!

உச்சியில் நின்று பார்த்தால் அடிவானம் வரை பசுமையாய் அலைமுப்பிக்கொண்டு கிடந்த பரம பூமிதான்!

இன்று காய்ந்து கிடக்கிறது. கரிந்து கிடக்கிறது. பட்டணத் தெருக்கள்போல் பூமியைப் பிரதிபலிக்கிறது. வானத்துக்கு யார்மீதோ கோபம். ஆனால் வஞ்சிக்கப்படு பவர்கள்-பாவம்! உழைப்பை நம்பி இழைத்துக் கிடக்கும் இந்தியத் தொழிலாளர்கள்.

போன மாத அரிசிக் கணக்கு சம்பளத்தை மிஞ்சி விட்ட தால் ‘மேற்கொண்டு வரவேண்டிய பாக்கி இவ்வளவு’ என்ற கடலைக் கேட்டு கொண்டு சம்பளத்து வாசலி ல் இருந்து வெறுங்கையுடன் படித்து வந்தவர்கள் ஏராளம்.

இரண்டு ரூபாவும் சில்லறைற்யுடன் இறங்கி வந்தவர்கள் அதைவிட ஏராளம்.

‘இன்று சம்பளமல்லவா’ என்று ஏறியோடி வந்து நின்ற கடைக்காரர்களிடம் ஏச்ச வாங்கிக் கொண்டு இறங்கி வந்த வர்கள் ஏராளம் அல்ல. ஏறக்குறைய அத்தனைபேரும்.

இவர்களுடைய கையில் ஏதும் விழுந்தால்தானே கடைக்காரர்களுடைய கையில் ஏதாவது விழும்!

‘போனமாசச் சம்பளந்தான் அப்படிப் போச்சு காமா சோமான்று..... இந்த மாசமாச்சும் ஏதாவது தெறும் னு நினைக்சா ஆலை எழுந்திருக்க விடமாட்டானுகபோலிருக்கே... காலையிலே பெற்றுக்கொடுக்கு வந்தா, வேலையில்லே வீட்டுக்குப் போ, வேலையில்லே வீட்டுக்குப் போன்னுபாட்டாய்ப் பாடிக் கிட்டு.....’

‘உங்களுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு வேலைஇல்லை வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்று பெரிய வீட்டுக் கணக்கப்பிள்ளை கூறிய தைக் கேட்டதும் ஒரு சிலர் அங்கலாய்த்தனர். வேறு சிலர் அனல் மூச்சு விட்டனர்.

அவர்தாம் என்னசெய்வார் பாவம்! தோட்ட நிர்வாகம் ‘இல்லை என்று சொல்’ என்கிறது. அவர் சொல்கின்றார்.

‘கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவனுகளும் கூடிப் போயிட டானுக. எப்படி மழை பேயும்’

இப்படியே போனால் இந்த மாதமும் செக்குரேவில் கடன் தான் மின்கமோ என்ற வயிற்றெரிச்சல் அவருக்கு. யாரையா வது கோபித்துக்கொண்டால்தான் வயிற்றெரிச்சல் இறங்கும்.

சிட்டைத் தட்டி முட்டுத்தபடி முனகித் தள்ளினார்.

‘ஏம்பா உனக்கு கடவுள் பக்தி இருக்குதுல்ல, அப்புறம் ஏன் மழை பெய்யல்லே? பக்தியுள்ளவன் ஒருத்தன் இருந்தா மழை ஊத்தும.....’

ஓரு வாலிபன் அவருக்கு ‘டோஸ்’ கொடுக்கின்றான்.

‘நல்லவனே இல்லேன்னு சொல்லீடாதீங்கட்டா, இருக்கிற வன்ற ரெண்டொருத்தன் இங்கிருந்து வெளியாகணும் அப் பத்தான் மழை பெய்யும் ...’

பெய்வரை ஓருக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே கூறு கின்றான் ஒருவன்.

கணக்கப்பிள்ளை கவனிக்காதவர்போல் இருந்துவிடுகிறார். ‘ஏம்பா மலையேறி வேலை செஞ்சாத்தானை உண்டி. மலையில் வேலையில்லென்னு வீட்டுக்குப்போயி காய்கறித் தோட்டம் ஏதாக்கும் போட்டா என்ற அநூல் காசு வராதா? செக்கேறேல்ல வந்தாத்தானை காசு ...’

அவர்களை சமாதானப்படுத்தி விரட்டிவிடும் நோக்கத்தில் தண்ணிடம் இல்லாத நல்லதனத்தை மூலதனமாக்கி யோசனை வழங்குகின்றார் அய்யா.

‘நீ ஏய்யா ஓரண்டை மொரட்டுத்தனமா பேசிக்கிட்டு மனுஷனுக்கு குடிக்கயை தண்ணி இல்லே. திடுதிடுன்னு விழுற இஞ்சின் காம்புறு பைப்பிலையே சொட்டு சொட்டாவழியுது நாய் நாக்குல வேர்வை வடியுறுப்பு... காய்கறித்தோட்டம் போட்டுராம், காய்கறித் தோட்டம்...’

‘கத்தரிகண்ணு நாட்டி முத்திரம் பேஞ்சா வளர்ந்திரும்னு தெனைப்போ அய்யாவுக்கு’

மூலைக்கொருவராக முனகத் தொடங்குகின்றனர்.

எவ்வளவு நேரம் தான் முனகிக்கொண்டு நிற்கமுடியும்.

ஓவ்வொருவராக நகர்கின்றனர் சூட்டம் கலைகின்றது. கொழுந்தாட்களுக்கு பதினெந்து நாட்களுக்கு மேவாக வேலை இல்லை.

வேலை கொடுத்தாலும் பறிப்பதற்கு மலையில் ஒன்றும் இல்லை. இரண்டிலைகளுக்கிடையில் வெடித்து நீங்கும் குருத்துக் கள் நீரோட்டம் போதாமையால் இலைகளுக்கடியிலேயே கருகி மொன்னையாக நிற்கின்றன.

இலைகளை நீவி நீவி பேன் பார்ப்பதுபோல் கொழுந்தாய்ந்தாலும் நாலு மரம் கிள்ளினால்தான் ஒருபிடி தேறும். பிற கெப்படி கொழுந்தாட்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்?

புல் வெட்டும் பையன்களுக்கு இன்று வேலை கிடைத்தி ருக்கிறது.

முடிந்துவிட்ட இருபது நாட்களில் இன்றுடன் மூன்று நாள் வேலை கிடைத்திருக்கிறது இவர்களுக்கு.

வெய்யில் இப்படியே கொழுத்திக்கொண்டிருந்தால் இன்னும் இரண்டு நாள் வேலை கிடைக்கலாம்.

இந்த ஐந்து நாளைக்கு என்ன சம்பளம் இருக்கப்போகிறது.

அரிசியைக் கழிக்கவா! டோபி, பாபரைக் கழிக்கவா! கோவில் காசைக் கழிக்கவா, சங்கத்துச் சந்தாவைக் கழிக்கவா.....!

பிறகு என்ன மிஞ்சம்?

மிஞ்சகிறதோ, கடனில் நிற்கப் போகிறதோ? யார் கண்டார்கள்.

இன்றுவது வேலை கிடைத்தக்கே என்ற சந்தோஷத்தில் புல்வெட்டும் பையன்களுக்கு தலைகால் புரியாத குஷி.

வெற்றிபெற்ற விளையாட்டு வீரர்கள்போல் சுரண்டியை தலைச்சுமேல் தூக்கி ஆட்டி கோழுமிட்டபடி சூட்டமாக ஒடுகின்றனர்.

குட்டிச் சாக்கை சுரண்டிக்கு முண்டாசு கட்டி. தலைக்கு மேல் தூக்கிப் பிடித்தபடி நடக்கின்றனர்.

கொடியும் கையுமாக நடக்கும் ஒரு வேகம் அந்த நடை யில் தெரிகிறது.

கவ்வாத்து மலை போல் காய்ந்து கிடக்கிறது ஒத்தைக் கடை.

‘பிளேன் டை ஒன்று போடுவமா...’

பொய்லர் முன் ஈயோட்டிக் கொண்டு நின்றவன் சிறுவர் களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

‘வாண்டாய்யா’ என்றபடி சிறுவர்கள் மலைக் குறுக்கில் ஏறுகின்றனர்.

காதில் வைத்திருந்த பீடி த்துண்டை இடக் கையால் இழுத்து பொய்லரடியில் கிடக்கும் நெருப்பில் ஊன்றிஎடுத்து உட்டடில் திணித்தபடி புல்வெட்டப் போகும் பையன்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மேமேக்கர்.

தேயிலை செழித்தால்தான் இது அனைத்தும் செழிப்பாகத் தோன்றும்.

ஒத்தைக் கடை செத்துப்போய் தோன்றுகிறதே இதற்கு சிறந்த உதாரணம்.

கங்காணி இன்னும் மலைக்கு வந்தாகவில்லை. பையன்களுடனேயே அவரும் வந்துவிட்டால் கங்காணி என்ற அந்தஸ்து என்ன ஆவது?

மலையிலும் புல் வளர்ந்து தொங்கவில்லை. தேயிலையே கருகிக் கொண்டிருக்கும்போது புல்மட்டும் எப்படி வளரும்.

புல்வெட்டும் பையன்கள் வந்து நிற்பதன் நோக்கம் ‘புல் வெட்டவல்ல’. ஒரு நாளாவது வேலை கொடுக்க வேண்டுமே என்பதுதான்.

சுரண்டிக்குக் கட்டிய முண்டாசு கழருகிறது.

பல்ப் பல்ப் என்று நான்கு பையன்கள் இழுத்து முடித்த பீடித்துண்டை ஐந்தாவது பையன் மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இழுத்து புகைச் சுகம் கண்டுகொண்டிருந்தான்.

இந்த வயதில் என்ன பீடி வேண்டியிருக்கு என்று இந்தக் காலத்துப் பையன்களிடம் கேட்க முடியுமா!

இருட்டுக்குள் நீரும் டோர்ச் வெளிச்சம் போல் ஆகா யத்தை நோக்கி 'பூஸ்' சென்று புகை ஊதிக்கொண்டிருந்த ஒருவன் திடீரென்று கத்தினான். 'அடே கீழே பாருங்கடோய் கடைக்கிட்டே'

மறுவினாடி பள்ளத்தை நோக்கி பாயும் வெள்ளம் போல் அத்தனை பையன்களும் கடையை நோக்கி பாய்ந்தனர்.

கடையின் முன்னின்று கொண்டிருந்தது ஒரு அலங்கரிக் கப்பட்ட வேன்.

பத்துமைல் தொலைவில் உள்ள பட்டனத்துத் தியேட்டரில் புதுப் படம் போட்டிருக்கின்றனர்.

புதுப்படம் என்றால் இரண்டரை மூன்று வருடங்களுக்கு முன் இந்தியாவில் ரீலீஸ் ஆன தமிழ்ப் படம். இப்போது தான் இங்கே வந்திருக்கின்றது.

அதற்குத்தான் இந்த ஆர்ப்பாட்டம்.

வேன் தெரியாமல் மூடிக்கொண்டிருக்கும் பெரிப் போர்ட் கனில் தென்னிந்தைய திரைவானின் மிகப் பெரிய நட்சத்திரம் உருவிய வாளூடன் நின்றுகொண்டிருந்தது.

சேலையே கட்டாத ஒருபெண்-அவளும் மிகப் பெரிய நடிகைதான். இல்லாவிட்டாஸ் மிகப் பெரிய நடிகருடன் இறுகிக் கொண்டு நிற்க முடியுமா? பெருந்துடைக்குமேல் ஒரு சின்ன சட்டையும், பிரேசியர் போன்ற ஒரு சின்னச் சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு பிதுங்கும் மார்ட்டன் சினிமா நொடி நொடித்துக்கொண்டு நிற்க பெரிய நடிகர் அவள் பின்னால் நின்று மிகவும் ஆபாசமான முறையில் அணைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

பாய்ந்திறங்கிய பையன்களின் பார்வைக்கு நடிகரின் முகம் டூரிந்ததுதான் தாமதம்.

'அடே நம்மாள்டோய்' என்றவாறு இன்னும் வேகமாக இறங்கினர்.

இறங்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்த பையன்களில் ஒருவன் இடது கையைத் தூக்கிப் பார்த்துக்கொண்டான்.

வண்டி மாட்டுக்கு சூடு போட்டாற்போற்போல் அவனது முன்கையில் மூன்றெழுத்து சூடுபோடப்பட்டு தோலுரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கையை, அதில் தெரியும் அந்தப் பெயரை, பெருமித்துடன் பார்த்துக் கொண்டவன் முஷ்டி மடக்கி உடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தவனின் தாவாயில் குத்துவது போல் பாவனை செய்து வாயால் ஒலி எழுப்பிக்கொண்டான்.

‘எப்படி நம்ம அடி ...’

‘பம்படி சொன்த்தட்டை அடி ...’

இறங்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்த கூட்டம் இரண்டாகியது.

‘நம்ம இருட்டடி காரர்டா’ என்றவாறு பாதிப் பையன் கள் மீண்டும் திரும்பி மலை ஏறுகின்றனர்.

குருடர்கள் யானை பார்த்தது போல் ஞேட்டுக்கிறங்கிய பையன்கள் போஸ்டரைப் பார்த்தனர்.

‘தொடையைப் பாருடா’ ஒருவன் முனிகுன்ன், ‘டேய் றூஸ்கல் என்னசொன்னே ... அவரு லவ் பண்ற பொம்பளைடா ... அவர் லவ் பண்ற அழகைத்தான் பார்க்கணும் அது போதும்’ என்றபடி வேங்காரர்கள் கொடுத்த நோட்டைசைவாங்கி, கீழே ராஜன் பிரிண்டர்ஸ் என்றிருப்பது வரை ஒரு எழுத்துவிடாமல் வெறிகொண்டு வாசித்துவிட்டு அதை எட்டாக மடித்து சட்டைப் பைக்குள் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்.

சரண்டிக் கம்பால் நடிகையின் வயிற்றை வருடிப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தவன் டிரைவர் முறைத்துப் பார்க்கவே நெசாக சரண்டியை இழுத்துக் கொண்டான்.

சின்ன துரையின் மோட்டார் சைக்கிள் வந்து வேணிடம் நின்றது.

படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போதையில் துரை வந்ததுகூட பையன்களுக்கு தெரியவில்லை.

தெரிந்ததும் திடுக்கின்று நின்றனர்.

துரை கையை ஆட்டினார். மேலே மலையில் நின்றுகொண்டிருந்த கங்காணி இறங்கி வந்தார்.

‘கங்காணி எப்ப வந்தார். எப்படி வந்தார்..... அந்தப் பக்கமாக வந்திருக்கார் போவிருக்கு’ என்று பையன்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் ‘இவன்களை எல்லாம் வீட்டுக் கனுப்பிப்போடு. மணி என்ன தெரியுதா’ என்று கூறிவிட்டு துரை போய்விட்டார்.

‘இன்றே பாருங்கள்’ என்று கூறிவிட்டு வானும் போய் விட்டது.

‘ஒருநாள் வேலைதானே போனு மயிராச்சி’ என்று முன் கியபடி பையன்கள் கடைக்குள் நுழைந்தனர்.

இன்றுடன் மூன்று நாள் வேலை கிடைத்தது. இன்றைக்கு அநியாயமாக விரட்டுப் பட்டதால் இந்த மாதம் இருபதாம் திகதி வரை இரண்டு நாள்தான் வேலை செய்திருக்கிறோம். என்ன சம்பளம் இருக்கும் என்ற கவலை ஒருவரிடமாவது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கடைக்குள் நுழைந்தவர்கள் முதலாளியிடம் வந்தனர். ‘எப்படி முதலாளி அந்திக்கு கார் வேணுமே ஆறு மணி ஷோவுக்கு .....

கூட்டத்துக்கு ஸீடர் போன்றவன் வேண்டுகோள் ஸிடுத் தான்.

‘12 ரூவா குடுத்துடு. ஜாம்ஜாம்னு போ யாரு வாண்டா முன்னாக .. பொட்டில வெச்சி பூட்டிக்கவா கார் வைச்கிருக்கிறேன்... அயர் ஒடத்தானே ...’

‘குடுக்கறது என்னத்தை சம்பளமா போட்டிருக்கு ..... எழுதிக்க வேண்டியதுதான். நாங்க ஆறு பேரும் போவோம் இன்னேநு எட்டு ரூபா குடுங்க டிக்கட்டுக்குக் காச வேணும்.

இன்னேக்கு மொத்தானு கலரியை நம்ப ஏலாது ..... வட்டி யையும் போட்டுக்கிடுங்க'

'நீ லேசா சொல்லிறுவே குடுத்து வாங்கிப் பார்த்துத் தானே தெரியும்... ஒஞ்தோட்டத்துலேயே எத்தனைபய நமக்கு தொப்பி போட்டிருக்கான'

'இத்தாங்க மொதலாளி மத்தவன் கதை நமக்குவானும் நம்மளோட கணக்கு வழக்கு'

'இதுவரை ஒன்னும் ஆகலே. இந்தா இப்பவே காக வேணுமா அந்திக்கு வாங்கிக்கலாமா'

'அந்திக்கு வர்றேன். அப்ப குடுத்தாப் போதும்... நீங்க பாட்டுக்கு டிருவா அடிக்கப் போயிறுதீங்க. போறதுன்ன சொல்லி வைச்சுட்டுப் போங்க'

ஓரே நாளில் இருபது ரூப்ராய் பற்றெழுதிக் கொண்டு வெளியே நடந்தான்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஃளைக்காது உழைக்கும் தோட்டத்து மக்கள்போல் வெய்யிலும் சலிக்காமல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சினிமாவுக்குப் பலியான சிறுவர்கள் லயம் நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

வேலை கிடைக்காத மற்ற அனைவரும் சோம்பலுக்கு பலியாகிக்கொண்டிருந்தனர்.

நேரம் ஒரு மணிக்கு சற்று முன்பின் இருக்கலாம்.

ஒத்தைக் கடையின் அதை இடத்தில் இப்போது வேக்கு வேன் வந்து நிஸ்றது.

பெரிய பெரிய சினிமாப் போஸ்டர்கள் வேலை முடிக் கொண்டிருந்தன.

சேலை என்ற பெயரில் மிகவும் ‘செக்ளி’யாக ரவிக் கையின்றி ஏதோ ஒன்றை உடலைக் கடிக்கச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணை தலைக்குமேல் தூக்கிக்கொண்டு நிற்கும் பயில் வானும் பெயர் சொன்னால் கூட்டம் கூடும் பெரிய ஸ்டார் தான்.

இந்த சாண்டோத்தனம் எல்லாம் தமிழ் சினிமாவின் காதல்.

நாக்கில் ஜலம் ஊறிக்கொண்டு அதைச் சுற்றித் தம்மை மறந்து நிற்கின்ற இந்த ரசிகத்தனம் எல்லாம் நல்ல கலைக்கு சவால்.

குட்டுக்கப் பலியாகிக் கொண்டிருந்த பூல் வெட்டுப் பையன்களும் வேண் சுற்றித்தான் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

கதாநாயகன் கையை விட்டால் கதாநாயகியை தாங்கள் பிடித்துக்கொள்ளும் ஆர்வம் அந்த முகங்களில் மிதந்தன.

கீழ்த்தரமான ஒரு சினிமாப் பாட்டை ஓலிபரப்பிவிட்டு வேன் கிளம்பிப் போய்விட்டது.

‘மொதலாளி எப்படிங்க? அந்திக்குப் படம் பார்க்கப் போக கார் வேணுமே...’

‘கார் கிடையாது போ’

முதலாளி ‘டக்’கென்று பதில் சொன்னார்.

‘என்னங்க முதலாளி ..... எங்க ஆசையிலை மண்ணைப் போட்டுடாதீங்க... இன்னைக்கு போய் அவருட்டு படத்தைப் பார்க்காட்டி உசிரோட இருந்து வேலையில்லே ... ஏன் கார் இல்லேன்னுட்டங்க ...’

‘ஆறுமணி ஷோவுக்கு கார் ஏற்கெனவே புக்காயிரிச்சி அதுதான் இல்லேன்னுட்டேன் ..... பணமும் வாங்கியாச்சி பண்ணெண்டு ருவா ... ...’

‘நாங்க பதினைஞ்சு ருவா தந்தா ... ...’

‘தாராளமா காரைக் கொண்டு போவலாம் ...’

‘பெறகென்ன எங்கணக்குல 25 ருவா எழுதிக்குங்க ..... கார்க் காசை எடுத்துக்கிட்டு மீதியை தாங்க சரியாக $5\frac{1}{2}$ மணிக்கு வருவோம் கார் ரெடியாக இருக்கனும் ... ...’

‘ஆ ஆ ... 5 $\frac{1}{2}$ மணிக்கு வந்தா எப்படி. இன்னைக்குத்தான் மொத நாளுங்கிறே அதுவும் பெரியயியா நடிச்ச படம் ..... கொஞ்சம் முன்னடியே போகவேண்டாம்’

சிறுவர்களுக்கு ஒரு பெருமை. அவர்களுடை பேவறிட்டை முதலாளிகூட அல்லவா ‘பெரியவர்’ என்கின்றார். ‘சரி மொதலாளி எத்தனைக்கு வரட்டும் ...?’

‘ஒரு 4 $\frac{1}{2}$ மணிக்கு வந்தா நல்லது’ என்ற படி எட்டு ரூபாவை அவனிடம் நீட்டினார். நீட்டும்போது ‘25’ என்று கூறிக்கொண்டார்.

‘25சை எழுதிக்குங்க’

‘இன்னும் ஒரு ரூவா தாங்க ஒரேயடியா ரெண்டு ரூபா வைப் பிடிச்சுக்கிறீங்களே ... ... சம்பளத்தன்னைக்கே தந்துடு வேன் ... சரியா நாலரை மறந்துடாதிங்க ... ... என்றபடி நடந்தான். மற்ற சிறுவர்களும் பின்தொடர்ந்தனர். ‘காருக் கும் டிக்கட்டுக்கும் நன்னாலு ரூவா தந்துடனும்’ சிறுவர்களிடம் கூறிக்கொண்டான்.

செட் வெளியேறியதும் முதலாளி தனக்குள்ளாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

எழு ரூபாவை ஒரு கவரில் போட்டு டிரைவரிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கூறினார் ‘4 $\frac{1}{2}$ மணிக்கு ஒரு ட்ரிப் போ. அவனுகளை தியேட்டரில் விட்டதும் வந்து மத்தவன்களை கொண்டுபோ. படம் முடிஞ்ச பெறகும் ரெண்டு ட்ரிப் அடி தெரியுதா ... ... கூட்டுல இருக்குற காசை பகல் வந்தவன்க கிட்ட குடுத்துடு’

டிரைவர் தலையை ஆட்டிக்கொண்டான்.

படம் பார்க்கப் போகும் பையன்களுடன் சேர்ந்து அவனும் பார்த்துக் கொள்வான் பையன்கள் கணக்கில்.

(தமிழ்முது — ஆடி, ஆவணி, புரட்டாதி 1970)

நாமிருக்கும் நாடே.....

காய் கறிச் சந்தை பிதுங்கி நின்றது. போர் போராய் காய் கறிகளும் புற்றீசல் போல் ஆட்களும் குவிந்து கிடந்தன. ‘என்டாப்பா பழுத்த கோசா இலை எல்லாம் வெச்சநிறுக்குறே.’

நாலைந்து பழுத்த கோசா இலைகளை பியத்து வீசினான் ஒரு அம்மா,

‘அம்மா, அம்மா, பிக்காதங்க! நானும் நெறுத்துத்தான் வாங்கியாந்தேன். பழுத்த எலை வானும்னுட்டு போயிருங்க.’

பதறினான் கோசா வியாபாரி.

அப்போது அங்கே வத்து நின்ற கிழவன் அந்த அம்மாள் பியத்து ஏறிந்த நாலைந்து மட்டைகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். இன்னும் இரண்டு, மூன்று மட்டையாவது கழுரும் என்றுதான் அவன் என்னினான். அதில் தானே இருக்கிறது அவனுடைய ஜீவியம்.....

‘ஹம்ம், இனிமேல் தேங்காயையும் நெறுப்பீங்கடாப்பா. என்று முனியியபடி நகர்ந்தாள் அந்த அம்மா.

ஓ ஓ ஓ ஓ

ஶஹ்ரு வட்டத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் தேயிலை மலையே சதம் என்பதை விட்டவர்கள் தங்களுடைய ஒய்வு நேரங்களில் உண்டாக்கிய காய் கறி களை அந்தச் சந்தையில் கொணர்ந்து விற்பது வழக்கம்.

காய் கறிக்காரனின் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரனும் சந்தைக்கு வந்து அவனிடம்தான் காய் கறி வாங்குவான். அதை அங்கேயே வாங்கிவிட்டால் ‘சந்தைக்குப் போய் காய் கறி வாங்கியாந்தேன்’ என்ற பெருமை கிடைக்குமா?

உச்சி மண்டையில் ‘சள்’ ளென்று சுட்டது வெய்யில். அந்தக் கிழவனைத் தவிர சந்தையில் முன்கால் வளைந்த ஒரு மாடு மட்டுமே இருந்தது.

இறைந்து கிடக்கும் பலவகைக் கிரை வகைகள், அழுகிப் போன காய் கறி கள் ஆகியவற்றைப் பொறுக்குவதில் நொண்டி மாட்டுக்கும் அவனுக்கும் போட்டி.

‘திம்’மென்று ஒரு சாக்கு சேர்த்து விட்டான் கிழவன். இனி அதைத் தூக்கிக் கொண்டு மூன்று மைல் நடக்க வேண்டும். மூன்றுகல் தொலைவில் ஒரு ‘துரை’ ‘பன்றி’, வளர்க்கின்றூர். அவரிடம்தான் கிழவனுக்கு வார உத்தியோகம். சந்தை கூடும் தினங்களில் இப்படி மீந்தலவைகளை கட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும். எத்தனை ‘சாக்கு’ கொண்டு போகின்றுவே அதற்குத் தான் கூவி.

தோராஞ்கு ஏறிய சாக்கு தள்ளாமையினால் தரைக்கே வந்தது. கிழவன் ‘உஸ்’ சென்று உட்கார்ந்தான்.

புடைத்து நின்ற விலா எலும்புகளிலும், மார்புக் குழியில் மண்டிக் கிடந்த வெண்மயிரிலும் கோர்த்து நின்ற

வியர்வையை பின் கையால் துடைத்துக் கொண்டான் கிழவன்.

அவனுக்கு வயது எழுபதுக்குக் குறையாது. மேல்முச்சுத் திணற மூட்டையைத் தலைக்கீற்றி விட்டான். இனி எழுந் திருக்க வேண்டும். கயிறு போல் தொங்கும் கால்கள் ஹெட் வெட்க்க, பெரு முடிச்சாய் முழங்கால் எலும்பு சுருண்டு நிற்க, ‘தம்’ கூட்டி எழுந்து விட்டான் கிழவன். சிறிது நேரம் அப்படியே நிற்கிறோன். பிறகு அடிமேல் அடி வைத்து நடக்கிறோன்.

இந்தத் தள்ளாத வயதில் அவன் ஏன் இப்படி அல்லல் பட வேண்டும். சாகும் காலத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிட ஒரு வழி தேடிக் கொள்வது தானே வானிபத்தின் முதற் கடமை. அந்தப் பருவவத்தில் அவன் என்ன செய்தானும்.....?

உட்கார்ந்து மட்டுமல்ல, காலை நீட்டிக் கொண்டு படுத்த வண்ணம் சாப்பிடுமாவிற்கும் அவன் சம்பாதித் தான் — சேர்த்தான். அதெல்லாம் இப்போது எங்கே? எல்லாம் கண்முடித்தனம் தான்!

அவனுடைய கதை விசித்திரமானது.

ஃ ஃ ஃ ஃ

‘கிருள்ளிப்பனை’ எஸ்டேட், மானேஜரின் அபிமானம் பெற்ற குதிரைக் காரன் தான் இந்தக் கிழவன். அந்த நாளில், துரை தனக்குக் கொடுத்த பழைய கோட்டுக்களை மாட்டிக் கொண்டு குதிரையில் ஏறினான் என்றால் ஆட்கள் சலாம் போடுவார்கள் துரை வருகிறார் என்று.

தோட்டத்தில் அவனுக்குக் கிடைப்பது எழுபது ரூபாய். துரையின் சந்தோஷம் அது இது என்று என்பது தொண்ணாறுக்குக் குறையாது சம்பளம். சாப்பாடெல்லாம் பங்களாவில் மீந்தது தான். ஆகவே செலவு கம்மி. கையில் கொஞ்சம் பசையுள்ளவர்களில் அவனும் ஒருவன்.

‘தம்பி வீரா, நாட்டுல, ஆத்துக்கு மேலை ஒரு ரெண் டேக்கர் நெலம் கிடைக்குதாம். அப்புறாமி சொன்னான். எங்கிட்ட கையில் மடியில் இல்லாத கொறை. இல்லாட்டி இப்பவே வாங்கிப் போட்டுறவேன். கருப்பட்டி மாதி ரி மண்ணு. கொட்டப் பாக்குத் தட்டக்கொட பொட்டுக் கல்லு கிடையாது. நாலு மரவள் ளிக் கம்பை ஊணி, நடுவில் ஒரு குடுசையும் போட்டுக்கிட்டா நம்ம சோறு நாய் திங்கும், என்ன சொல்லே?’

வீரமுத்து நல்ல நிலையில் இருந்த நேரத்தில் அவனிடம் அளந்தான் நாட்டு ராமன்.

‘அதெல்லாம் எதுக்கண்ணே, என்று மழுப்பினான் வீரன்.

‘அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி, தள்ளாத காலத்திலே ஆவுமில்ல, சாமி மறந்தாலும் பூமி மறக்காதும்பாங்க...’

‘அது சரி பூமி மறக்காதுதான். அதுக்காவ இந்த சிங்களவன் சீமையில் காசைப் போடச் சொல்லுறியா? நம்ம ஊரு கிடக்குல் அங்கே கடல் மாதிரி’.

நாட்டு ராமனை அமுக்கி அனுப்பிய கையோடு சித்தப் பன் மகனுக்கும் ஒரு கடிசம் எழுதிப் போட்டுவிட்டான். ஏதாவது நல்ல நிலம் தட்டுப்பட்டால் விட்டுருதேன்னு அவனும் ‘சரி’ என்று எழுதியதோடு இப்பெல்லாம் நிலம் கிடைப்பது கயிட்டம் அப்படி ஒண்ணு வருதுண்ணு தெரிஞ்சா உடனே அட்வானுச கட்டனும். அப்படி கட்டி வைச்சாத்தான் கிடைக்கும். ஆகவே, காசு கொஞ்சம் அனுப்பி வை’ என்றும் எழுதியிருந்தான்.

பணம் அனுப்புவது எப்படி?

நூற்றுக்கு முப்பதன்றுன் ஒரு முதலாளி. இருபத் தைந்து என்றான் இன்னெருவன். இருபத்தைந்து என்றவனை கையைக் காலைப் பிடித்து ஐந்தைக் குறைத்து முதல் முதல்

ஜிநாறு ரூபாய் அனுப்பினான். அதற்கு முதலாளிக்கு நூறு ரூபாய். மிருகத்தோடு மினுமாய் பேராடி சேர்த்த நூறு ரூபாய் விள்ளாமல் விரியாமல் முதலாளியின் பெட்டியை அடைகிறது. அப்படி நூறு நூறு ரூபாய் எத்தனையோ நூறு முதலாளியின் பெட்டியில் போட்டாயிற்று.

கண்டப்பட்டுச் சேர்க்கச் சேர்க்க காசம் கடலைத் தாண்டிக் கொண்டே இருந்தது.

தோட்டங்களில் குதிரைப் பாவனை குறைந்தது. குதிரையை விற்றுயிற்று. வீரமுத்துவிற்கு மலை வேலை கிடைத் தது.

இவ்வளவு நானும் நாகுக்காகத் திரிந்தவனுக்கு இப்போது உடல் வளையுமா? கண்டப்பட்டு பத்து நாள் பெயர் போடுவான். இருபது இருபத்திரண்டு ரூபாய் சம்பளமிருக்கும். சாப்பாட்டிற்கு, அதற்கு இதற்கு, என்று என்ன செய்ய முடியும் அதில்.

ஒரு நாள் அவனுக்கு இரண்டு ‘இங்கிலீஸ்’ கடுதாசிகள் வந்தன. அவன் அசந்தே போனான். ‘ஜயோ ஆண்டவனே,’ என்ன தொந்தரவோ என்று பயந்து கிளார்க்கய்யாவிடம் தூக்கிக் கொண்டோடினான்.

‘வீரா, நீ ஒன்னும் பயப்படாதே! இது ஒரு ‘றிசிஸ் டர்’ கடுதாசி வந்திருக்குன்னு சொல்றதுன்னு. இந்த மற்றது, உனக்கு ‘பிரஜா உரிமை’ கிடைக்குதாம். சத்தியம் பண்ண டவுனுக்குப் போவியாம்,’ என்று விளக்கினார். ‘என்னமோ ஏதோன்னு பயந்து போனேன் சாமி,’ என்று அமைதியானான்.

எப்போதோ ஆபீசக்குப் போய் அவர்கள் உள்ளிய கேள்விகளுக்குத் தோனும் பதிலைான்று ஏதோ உள்ளி விட்டு வந்தது அப்போது தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

காகிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த அன்று டவனுக்குப் போய் அவர்கள் காட்டிய இடத்தில் கை எழுத்திட்டுவிட்டு ரெஜிஸ்டர் கடுதாசியையும் எடுத்து வந்தான். அந்தக் கடிதம் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தது. நிலம் வாங்கிய அத்தாட்சி அது இதென்று நாலீந்து அச்சடித்த தாள்கள் அதில் இருந்தன.

நாட்கள் பறந்தன. மாதங்கள் மறைந்தன. வருடங்கள் விரைந்தன.

இரு நாள் துரை வீரமுத்துவை ஆபீஸாக்கு அழைத்திருந்தார்.

‘சலாங்க சாமி’

‘சலாம் வீரமுத்து! ஒன்னை ஏன் வரச் சொன்னேன் தெரியுமா?.....’

‘சொல்லுங்க.....’

‘உனக்கு இப்ப என்ன யெது.....’

‘அறுபதுங்க.....’

‘அறுபத்து ஐஞ்சு! இனிமேல் ஒனக்கு வேலை செய்ய ஏலாது.....’

‘தொரை அப்படிச் சொல்லப்படாதுங்க. இன்னும் நாளைஞ்சிவாருஷம் என்னுலே நல்லா வேலைசெய்ய முடியுங்க ...’

‘ஆமா வாயில் சொல்லிட்டாப் போதாது. ஒன்னுடைய வேலைக் கணக்கு எங்கிட்ட இருக்கு! ஒரு மாதத்துல் இருபது நாள் ஒன்னால் வேலை செய்ய முடியுதா.....! வேற் பேச்சு வேண்டியதில்லையே..... முதல் தேதி யிலிருந்து உனக்கு பென்சன்.....’

துரையிடம் ஒன்றும் எதிர்த்து பேச முடியாத அவனும் அழுத வண்ணம் நடந்து விட்டான்.

கடல் போன்ற சீமையில் நெலம் வாங்கியிருக்கான். மாளிகை கட்டியிருக்கான். அதை அனுபவிக்க அங்கே போக வேண்டுமே! இன்றைய அரசியற் படல் பின்னவில் கடலைத் தாண்ட அவனால் முடிமா?

கடல் வற்றிய பிறகு ஒரு வேளை கால் நடையாய் போனால் உண்டு. அது சாத்தியமா.....? இல்லை எனில் ! இதோ முச்சு விடவே சத்தியில்லாத நேரத்தில் முட்டை தூக்குகிறேனே, அந்த இலை பொறுக்கி ஜீவனம் தான்.

(மலைமுரசு - ஆண்டு மலர் (1963)

பாவ சங்கீர்த்தனம்

இலக்குறக்கில் இறங்கிவரும் கொழுந்துப் பெண்களாய் வளைந்து நீண்டு வரிசை குனுங்கமால் நின்றது ‘கிழு’. குனிந்த தலை நிமிர்வதில்லை ஒரு ரூக்கும். மனத்திலே புடைத்துநிற்கும் பாவத்தின் சமை கயிறுகட்டி இழுத்துக் கவிழ்க்கிறது தலையை.

வெள்ளையும் இளநீலமுமாய்க் கடையும்போது உப்பிக் கிளம்பும் பஞ்சக் கூட்டமாய் அமைந்துவிட்ட ஆகாயப் பின் னணியில் அழகாய் அமைதியாய் நிற்கும் அந்தத் தேவமாதா வின் சொருபத்தை நிமிர்ந்து நோக்கும் துணைவு ஒருவருக்கும் இல்லை. தாய்ச் சொல் கேளாத பின்னை கெட்டலைந்து, கேடு சூழ்ந்தபின் நீதான் துணை என்று நிமிர்ந்து நோக்கக் கூடாத அவமானத்துடன் அடிபார்த்து நிற்கும் அதே அவலநிலை. ஒவ்வொருவராக பாவ சங்கீர்த்தனத் தொட்டிலை நோக்கி நகர்கின்றனர்.

சில்லிட்டிருந்த அமைதியைச் சிதற அடிக்கின்றது மாதா கோவிலின் மணி. கோவிலுக்கு வெளியே பாதையின் அருகே வளர்ந்து படர்ந்து நின்ற சாம்பிராணி மரத்தின் கிளை

கோவிலின் கூரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. ‘ஏசு மகானின் ஆடையை எட்டித் தொட்டாலும் என் பிணி அக வூம்’ என்ற நம்பிக்கை இதற்கும்.

மரக்கிளையின் இலைக்கற்றை கூரைத் தகரத்தை வருடும் போது எழும் மெல்லொலிசூட மணி அறைந்த ஒசையில் ஒடுங்கிவிட்டது. தனக்கும் மிக அருகில் முழங்காவில் மண்டியிட்டிருந்த ஒரு பெண்மேல் பட்டுலயித்த கண்களைப் பலவந் தமாக இழுத்தெடுத்துத் திருப்பிக்கொண்டார் அவர்.

இந்த வயசிலும் இப்படி ஒரு பார்வையா? இப்படி ஓர் அல்பநினைவா? நெற்றி முற்றி முக்கால்தலை வந்துவிட்டது. பிறையாக நின்ற பின் மயிரிலும் வெள்ளை பின்னவிட்டுக் கிடக்கிறது. உடல் மூப்புக்கு உதாரணம் மனம் ... ...!

புருவங்களுக்கிடையில் மூக்குத் தண்டின் மேல் நின்ற கண்ணடி இணைப்புத் தங்கமாய் மின்ன, கசங்காத சூட்டும் கழுத்துப் பட்டியுமாக அவர் தோற்றம், உடம்பின் ஊட்டம் வயசைக் குறைத்தே கணிக்கத் தூண்டுகிறது, என்றாலும் மூப்பு மூப்புத்தான்.

கோவில் என்ற நினைவு மனத்தைக் குத்த, பாவை மேல் விழுந்த பார்வையைப் பகித்தெடுத்துப் பீடத்தைப் பார்த்து பின்பு விழியை உயர்த்தினார். ‘இவர்கள் தான் எப்படி வருகி ரூர்கள் கோவிலுக்கு, புடவைக் கடையில் காட்சிதரும் கண்ணடிப் பொம்மையாய்’ என்ற மன ஒட்டத்துடன்.

உயர்ந்த அவர் விழிகளுக்குள் ஊடுருவிப் பாய்ந் தன மாதாவின் விழிகள். ‘தெய்வம் ஒரேநேரத்தில் எல்லோரை யும் பார்க்கிறது. என்பதை உறுகிப்படுத்துவதுபோல் மாதாவின் கண்களைப் பார்ப்பவர்களைப் பார்ப்பது போல் அமைந்துள்ள அந்தக் கண்களின் தீட்சண்யத்தைத் தாள இயலாத வராய்ப் பார்வையை ஒதுக்கி மேகப் பின்னணியைப் பார்த்தார். மேகக் கூட்டத்தின் மென்மை மனத்தைத் தடவியது. மோரில் மிதக்கும் வெண்ணெண்ய உருண்டையைத் தொடுவது போன்ற மென்மையுடனும் குளிர்ச்சியுடனும்.

அமர்ந்திருந்த பெண் எழுந்தாள். குதி உயர்ந்த சப்பாத் தின் வெள்ளிக்கூர் தரையைத் துளைக்க நடந்துவிட்டாள்.

அவள் சென்று மறைந்த திக்கில் பார்வையை ஒருவிநாடி இறைத்துவிட்டுப் பாவ சங்கீர்த்தனத் தொட்டிலில், குனிந்த தலைக்கு அணைவாக இடக்கையை நெற் றி யின் ஊன்றிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் சுவாமியாரைப் பார்வையால் தழுவிகிறார்.

ஓருசத அகலத்துக்கு முதலுறந்த உச்சி யேகண்ணில் பட்டாலும் சுவாமியாரின் முகம் மனதில் படுகின்றது.

‘ஹெய்ல் மேரி புல் ஆப் கிரேஸ்
தி லோட் இஸ் வித்தி ... ...’

அதரங்கள் ஆடுவது தெரிகின்றது. வலக்கையில் சுருண்டு கிடக்கும் ஜபமாலையின் ஒரு முத்து உள்ளங்கையில் வழிந்து இறங்குகிறது. அடுத்த முத்து, கட்டை விரவிடை உருஞ்சின்றது.

‘ஹெய்ல் மேரி ... ..’

‘பிரிய தத்தத்தினுலே பூரண மரியாயே வாழ்க், என்ற ஜபத்தைத்தான் அவர் ஆங்கிலத்தில் உதறித் தன்னுகிறார். அந்த ஜபம் அவருக்குச் சிங்களத்திலும் தெரியும். சிங்களத்தில் ஜபம் செய்வது தம் அந்தஸ்தூக்குச் சரியல்ல என்பதுடன் சிங்களத்தில் ஜபத்தைச் சொல்லவிலும் பார்க்க ஆங்கிலத்தில் சீக்கிரமாகச் சொல்லிவிடலாம் என்பதும் ஒரு காரணம். இதற்கென்றே பெரும்பான்மையோர் மந்திரங்களை ஆங்கிலத்திலேயே மனனம் செய்து கொள்வது உண்டு. கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகள் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு ஒப்பிப்பறபோல.

உலகத்தின் அசர வேகத்துடன் இனைந்தோட இறை வணக்கத்திலும் ஒரு வேகம். வெறும் உதட்டாட்டம். ஜபத் தின் கருத்து மனத்தைத் தீண்டமுடியாத ஒரு வேகம்.

ஜபமாலையின் முத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஊர்ந்து இறங்குகின்றன. கட்டைவிரல் முத்துக்களைச் சீராக உருட்டி இறக்குகின்றன. உதடுகள் சீராக அசைகின்றன. மனம் சவாமியாரைப்பற்றி எண்ணுகிறது. இருவரும் இறுகப் பழகுபவர்கள். ஜயாமேல் சவாமிக்கு ஒரு மானசீகமான மதிப்பு.

மார்புவரை தொங்கும் தாடியை இடக்கையால் நெருடி யவண்ணம், போன வாரங்கூட சவாமியார் கூறினார். ‘நல்ல வர்கள் அங்கிகஞ்சுக்குள் மாத்திரம் நுழைந்து கொண்டவர்களாய் இருக்கக்கூடாது. உங்களைப்போல் வெளியேயும் இருக்கவேண்டும்’ என்று.

ஜயாவின் இல்லத்தில் சவாமியார் எத்தனையோ தடவை இராத் தங்கல் போட்டிருக்கிறார்.

தேயிலைத் தோட்டங்களிலே ஜந்துக்குக் காலாய், கஞ்சியிற் பயிரெனக் கிடக்கும் கிறிஸ்தவத் தொழிலாளர்களுக்குக் கோவில் வசதியோ பூசைகாணும் வாய்ப்போ இல்லை. பெரும்பான்மையினர் இந்துக்கள். எனவே தோட்டத்துக்கு ஒர் இந்துக் கோவில் இருக்கும். கிறிஸ்தவர்கள் பூசைகாண வேண்டுமென்றால் கடல்கடந்து செல்லவேண்டும் நசரத்துக்கு. படம் பார்க்கப் படும் சிரமத்தை யார் பக்தி மேலீட்டால் படப்போகிறார்கள்?

இவர்களும் பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்து பூசை கண்டு, திவ்விய நற்கருணை பெற வசதி செய்து கொடுக்கும் உயர் எண்ணத்தால், பட்டணத்தில் இருக்கும் பாதிரியாரே தோட்டங்களுக்குச் சென்று பூசைவைப்பதுண்டு. மாதத்திற்கு ஒரு முறை என்று.

ஜயா இருக்கும் தோட்டத்தில் பூசை என்றால் அது ஜயாவின் பங்களா ஹாவில்தான். அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ள அத்தனை கிறிஸ்தவர்களுக்கும் ஜபா செய்து அனுப்பியிடுவார் ‘இன்று மாலை பூசை’ என்று.

தாம் அந்தத் தோட்டத்தின் தலைமைக் குமாஸ்தா என் பதைக்கூட மறந்து தொழிலாளர்களுக்குத் தம் பங்களாவி வேயே ஒரு சிறிய தேநீர் விருந்து கொடுத்தனுப்பும் பெரிய வரின் பெருந்தன்மை கண்டு பூரித்துப் போவார் சாமியார். பூசைக்கு வந்தவர்கள் எல்லாரும் சென்றபின் இருவரும் வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். முன் ஹாவில் அமர்ந்து பேசவார்கள். உள் அதையில் உட்கார்ந்து பேசவார்கள். சாப்பாட்டு மேசையில் கூட உணவை மறந்து உரையாடுவார்கள்.

தட்டுக்களைக்கூட நகர்த்த முடியாதபடி விதத்துக்கு ஒன்றூய் நிறைந்து கிடக்கும் பலவகை உண்டிகள் குளிர்ந்து கிடக்கும். பெரியவரும் சுவாமியாரும் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். பூனைக் கண்ணைய் மின்னும் சாப்பாட்டறைச் சுவர்க்கடிகாரத்தின் பெண்டுலம் எழுப்பும் மெல்லொலையே பேரொலியாய் அதிரும் இரவின் அமைதியில், இருவரும் வெளியே வந்து, பலாமரத்தின் அடியில் கிடக்கும் சிமிந்திப் பலவகையில் அமர்ந்துகொள்வார்கள். ஆர்வம் மிக்கவர்களின் உழைப்பால் அழகுபெற்ற அந்த மலைச் சரிவுகளின் சூதால் சுயநிறம் இழந்து கறுப்பாய்த் தோன்றினாலும், அதுவும் கண்ணுக்கு ரம்மியமாகத்தான் இருக்கிறது - பெண்ணின் நிழல் போல.

இரவின் அமைதியில் இருவர் தனிமையில் பேசிக் கொள்ளும் பேசுக்குத்தான் எத்தனை மயாசக்தி!

சவர்க்காரத்தின் மனற் குறுணி கண்ணத்தில் கீறி னற் போல் தாம் எப்போதோ செய்த இரண்டொரு பாவத்தின் நினைவு மனத்தைக் கீற, தம்மிலே ஒரு தீனத்துடன் சுவாமியார் நினைத்துக் கொள்வார், ‘அங்கிக்குள் இருக்கும் என்னை விட ஆயிசில் இருக்கும் இவர் எத்தனை உயர்ந்தவர்’ என்று. அதே நேரத்தில் ஜயா கூறுவார், ‘என்னிப் பார்த்தால் என்ன சுவாமி இருக்கிறது இவ்வுலக வாழ்வில் - ஒன்றுமே இல்லை!’ என்று.

அடிவானமும் மலை முகடும் ஆரத் தழுவிக்கொள்ளும் அந்தத் தொலைதொட்டு அருகே தலைக்கு மேலாகப் பந்து பந்தாய்க் காய்த்துத் தொங்கும் மாதுளை மரம் வரை ஒரு கணம் மறைந்துவிடும், சுவாமியாரின் பார்வையில்.

கண்களை இறுக முடிக் கொள்வார். ஜயாவின் பேச்சில் அத்தனை லயிப்பு.

இரண்டு மணிக்கு மேல் படுத்தலும், அதிகாலையிலேயே எழுந்து சுவாமியாரைக் கவனித்து அனுப்பிவைப்பார். ‘நல்ல வர்கள் பாவ சங்கீர்த்தனத் தட்டில் ... ... நன்றாகத்தான் இருப்பார்கள்!’ என்ற நல்லெண்ணத்துடன் சுவாமி யார் விடை பெறுவார்.

அதே அவர்தாம் இதோ பீடத்தின் அருகே உட்கார்ந்து இருக்கிறார், பாவ சங்கீர்த்தனைத் தட்டில், மனம் எதை எதையோ உருட்ட, கை சீராக ஜபமாலையை உருட்டுகிறது

பாம்பாய் நெளிந்த க்யூ பாதியாய் குறைந்துவிட்டது.

‘இவரிடம் நான் பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்வதா?’ ஏதோ ஒன்று பற்றிக்கொண்டு வந்தது, புகையும் பொருமலுமாய். நெருப்பின் மேற் கீட்க்கும் சருகின்றிலை.

காலனி எழுப்பும் ஒசையைக் கட்டுப்படுத்த நுணிக்காலை மெதுவாக ஊன்றி வெளியே வந்தார். அரை முழங்காலிட்டு வெளியே வந்தவர் காரில் ஏறிக்கொண்டார். தொட்டு ஒற்றிக்கொண்ட தூயநீர், விரல் நுனியிலும் நெற்றிப் பொட்டிலும் ஈரமாய் நின்றது.

விவப்பாய்ப் பூத்துநின்ற பெண்ணம் பெரிய மரங்களிடையே கறுப்புப் பட்டையாய் நெளிந்த தார்ரோட்டில் வழுவிக்கொண்டு ஓடுகிறது கார். முன்கையில் சுருண்ட ஜபமாலையும் முகத்தில் அமைதியுமாய் பின் சீட்டில் அமர்ந்த ஜயாவின் பக்திகண்டு அவர்மேல் பக்திகொண்டு, பாதையில் சென்ற பார்வையை ஒருவிநாடி கண்ணேடிவழியே ஜயாமேல் பாய்ச்சிப் பெருமிதம் கொண்டார் காரோட்டி.

வெளித் தோற்றம் கண்டு கணக்கிடும் இயல்பு. மெரினா வில் நிற்கும் காந்தி சிலையாய் யாரென்று கூறமுடியாதவாறு அமைந்துவிட்ட பண்டாரநாயக்காவின் சிலை, நகரசபைக் கட்டிடம், அரசாங்க ஆசுபத்திரி ஆகியவற்றைப் பின்னே துக்கிப் பாய்ந்தது கார். நகர எல்லை தாண்டியதற்கு அறிகுறி யாக அடுக்குக் கட்டிடங்கள், ஆரவாரம் ஆகியவை மறைந்து இருமருங்கிலும் எழுந்து நிற்கும் தேயிலையின் இருண்ட அமைதியில் மறைந்தோடிய பாதையைத் தேடி விரைந்தோடியது கார்.

பதுளை மாதா கோவிலிலிருந்து வெளியே வந்த ஐயா, இங்கே கூட்டங்கூட, ‘பண்டாவின் கோவிலுக்குப் போ’ என்றார்.

அவன் போகின்றான். இடைத் தூரம் பதினைந்து கல். அவனுக்கு என்ன, ‘ஐயாதாம்’ என்றால் முதலாளி என்ன சொல்லிவிடப் போகின்றார்? ஐயாவும் முதலாளியும் அந்தி யோந்தியம், வெசு அந்தியோந்தியம்.

இந்தப் பதினைந்து கல்லைத் தாண்டி அவர் பாவ சங்கிரத்தனம் செய்யப் போகிறார். அவருடைய பக்தியை, மதப் பற்றை, அவன் வியந்தத்தில் வியப்பில்லை.

தேயிலைத் தோட்டத் தலைமைக் கிளார்க்கிண் மதிப்பு, பதவியின் பவிசு தெரிந்தவர்களுக்கே தெரியும். தோட்டத் தக்கு ராஜா போன்றவர் துரை. அந்தத் துரை ராஜாவுக்கு இவர் மந்திரி; நிர்வாகத்தின் நிதி அமைச்சர்.

இப்போது ஒடுகிறதே ஒடம்போன்ற இந்தக் கார்-புகர் நிறக் கேம்பிரிட்ஜ்-நகரத்திலுள்ள முதலாளி ஒருவருடையது. இவருடையதைப்போல் பாவித்துக் கொள்வார்.

அது காட்டுவது முதாளியின் தாராளத்தை அல்ல; தந்திரத்தை. இவரையும் முதலாளியையும் இணக்கும் உறவு நூல் இம்மி நெகிழ்ந்தாலும் தோல் சிறுயப்பு முதலாளிக்கு; இவருக்கு அல்ல.

‘இவர்கள் அனுப்பும் பொருள்கள் சாம்பிள்களுடன் ஒத்துப் போவதில்லை’ என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டுப் போதும். ‘வேறு இடத்தில் வரவழை’ என்பார் துரை. முதலாளியின் வியாபாரம் துண்டுபடும். வியாபாரம் என்றால் சாமானிய மான வியாபாரமா? மாதத்துக்கு லட்ச ரூபாய் வியாபாரம் ஆயிற்றே! இவர் கொடுக்கும் கமிஷனை அந்த மற்ற வர் கொடுக்க மாட்டாரா என்ன? ஆகவேதான் பெரியவரின் மனம் நோவாமல் நடந்துகொள்கிறூர் முதலாளி.

சரைந்து மைல் எட்ட உள்ள எஸ்டேட்டிலிருந்து இரண்டு ராத்தல் இறைச்சி வேண்டும் என்பார் ஜயா. முதலாளி தம்முடைய காரில் அனுப்புவார்.

என்ன செய்வது? தோட்டம் ஊற்றும் நீரைக் குழாயாய் நின்று கொணர்ந்து ஊற்றுவது அவராயிற்றே. திசைமாறி விட்டால் ... ...?

முதலாளி கடையில் இருந்து கொண்டே ஜயாவைப் பங்களாவுக்கு அனுப்புவார் சாப்பிட. அத்தனை இறுக்கம்.

வற்புறுத்தவின் பேரில் முதலில் போனவர் அப்புறம் அப்புறம் தாமாகவே போகத் தொடங்கினார். நிழலிலே நின்று நிழலிலேயே வளர்ந்த முதலாளியின் இளமனைவி கீரைத் தண்டுபோல் இல்லாமல் எப்படி இருப்பாள்? சண்டிலை ரத்தம் கண்றி நிற்கும்; அப்படி ஒரு நிறம்.

உடகார்ந்தால் நாற்காலி வழியும். அம்மா இருக்கிறார்கள் வீட்டில். இவருக்கு எருமைக் குணம். சேந்றில் புரள் வேண்டும். கண்ணப் பட்டைகட்டி வெளியே அனுப்ப இவர் என்ன வண்டிக் குதிரையா?

பெரியவர்தாமே என்று சற்றுத் தாராளமாகவே பழகிய பெண்ணுக்கு, இவர் உத்தியோகத்தில் மட்டுந்தான் பெரிய வர் என்ற உண்மை, ஜயா அடுத்த முறை சாப்பிட வந்த போதே தெரிந்துவிட்டது.

மார்புக்குள் மறைந்து கிடந்த தானிக் கொடியை உருவி மார்புச் சேலைக்கு மேல் வழியவிட்டிருந்தான், நெருப்புக் கொடியாய். இவர் சிங்களவர். பண்பின் சமிக்ஞையை உணரும் சக்தி இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம்.

‘மோகம் அகமியாகமனம் பண்ணதிருப்பாயாக,’ பரதாரத்தை அபேச்சியாதிருப்பாயாக, என்ற தேவக் கட்டளை கூடவா மறந்துவிட்டது? அதைத் தான் மனனம் செய்து வைத்துக்கொண்டு மந்திரம் படிக்கிறோ!

கோவிலில் மண்டியிட்டுக் கூறமட்டும்தான் ஜபம் என்றால் அந்த ஜபத்தை படிக்க வேண்டிய அவசியம் ... ...?

இவருக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் இரண்டாவது குமாஸ் தாவின் மனைவியைப் போல முதலாளியின் மனைவியும் இருப்பாள் என்று பெரியவர் தப்புக்கணக்கு போட்டுக் கொண்டதன் விளைவு ...?

பெரியவர் முதலாளியின் வீட்டுப்பக்கம் போவது அறுபட்டது; நாள் கிழமை என்றால்கூடக் கெட்டவர்கள் கெட்டவர்களை வைத்தே மற்றவர்களைக் கணித்துக்கொள்கிறார்கள்.

யாரை நோவது? தோட்டத்தில் போடும் ஆட்டத்தை வெளியே போடமுடியாத புகைச்சல் பெரியவருக்கு. இரண்டாவது மனைவி - அவள் என்ன செய்வாள், பாவம்! ஊர் விட்டு ஊர் வந்திருக்கின்றார்கள் பிழைக்க. யாழ்ப்பாணத்தில் வீடுகட்ட எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்து விட்டன. முழுச் சம்பளத்தையே மீதம் செய்யும் அனவு கிம்பளம் தேடும் திறமை அவர்களுக்கே கைவந்தது. இல்லை என்றால் சாதாரண நூற்றைம்பது ரூபாய்க்குத் தோட்டத்துள் நுழைபவர்களுக்குப் பத்து வருடத்தில் அங்கே பங்களா ஒன்று முனைக் குமா? எப்படியோ வாழலாம் என்றால் பிறகு என்ன?

அந்த நேரத்தில் ஆரம்பித்தாரோ, அந்த வாரத்திலேயே சின்னவர் மாட்டிக் கொண்டார். ஆடிட்டர்மார்க்களின் திஹர் வரவு இவர் கிம்பளம் தேடும் இடத்தில் போய் நின்றது.

பெரியவருக்கு வேண்டுமென்றால் அதையெல்லாம் சரிக் கட்டத் தெரியும், அவரா ... ...?

விஷயத்தை பெரிதுபடுத்தித் துரைவரையில் ஓட்டிவிட்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார். ‘நான் சிங்களவன் நீயாழ்ப்பாணத்தான்’ என்ற துவேஷும்.

வேலை பறிபோகும் நிலைகூட வந்துவிட்டது. ஆரம்பித்த வீட்டு வேலை என்ன ஆவது? ஐயா திகைத்தார். அம்மா தினை றினாள், ஊரில் உள்ளவர்கள் மென்று துப்புவார்களே என்ற கௌரவ பங்கம், தன் ஊர் ஆட்களைப்பற்றி அம்மாவுக்குத் தெரியும். யாழ்ப்பாத்னது மணல் காலை மட்டுமே சுடும். மக்களோ மனத்தையே பொசுக்கிவிடுவார்கள்.

பெரிய ஜூபாவிடம் சென்று, தெரியாமல் நடந்துவிட்டது பிழை, மனேஜரிடம் கேட்டு மன்னிப்புப் பெற்றுத் தாருங்கள் என்று கேட்பதற்காக, அந்தி இறங்கியின் சின்னஜையா நடந்தார் அம்மாவுடன், பெரியவரின் பங்களாவுக்கு.

வீடுதேடி வருபவர்களுக்குப் பெரியவர் கட்டாயம் உதவி செய்வார், ‘இருக்குமிடம் தேடி வந்தானே’ என்று.

பெண்ணின் கண்ணீருக்குச் சக்தி என்பதால்தான் சின்னவர் மனைவியையும் கூட்டிச் சென்றார். கண்ணீரைவிட அந்தக் கண்களுக்கே சக்தி அதிகம் இருப்பதைக் கண்டார் பெரியவர்.

இருதய ஆண்டவர் படமும், அணையாத சிவப்பு விளக்குமாய், அழைதியாய்க் காட்சியளித்த முன்னறை, கோவிலைப் பிரதிபலித்தது. முன்னறையை விட்டு உள்ள நையில் அமர்ந்தே பேசேனர் நால்வரும்.

ஆண்டவளிடமிருந்து மறைந்து நிற்கவே ஆசைப்படுவார் பெரியவர். தாம் ஆணி அடித்து மாட்டிவிட்ட இடத்தில் தான் ஆண்டவன் இருக்கிறான் என்னும் அந்தக் கிணவு.

கணவனின் வேலைத் தகராறு வெகு சிறிதாகப் பட்டது, சின்னவரின் மனைவிக்கு, பெரியவரின் கண்களைப் பார்த்ததும், கணவரியில் கொக்கியிடும் போதையைப் பார்த்ததும்.

பெரியம்மாவுடன் சின்னம்மாவைச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்க விட்டுச் சின்னவர் தனியே வரவேண்டியதா யிற்று.

வெளியை சுருக்கத்தான் வந்தாள். இடைவெளி சுருங்கி யதுடன் இனையவும் வேண்டிவந்துவிட்டது.

அதன்பின் நடக்கும் அத்தனை பாவங்களுக்கும் அந்த முதல் நடையே காலாய் நின்று பந்தல்போட்டது.

இரண்டு மணிநேரம் ‘லீவு’ பொர்ச் செய்யவே ஏருமையாய்க் கொம்பாட்டும் பெரியவர், இரண்டு மூன்று நாள் என்று லீவு வாங்கிக் கொடுத்து இவரை யாழ்ப்பாணம் அனுப்புகின்றார் என்றால், சின்னம்மாவின் தனிமையை அவர் எத்தனைதாரம் எதிர்பார்க்கின்றார் என்பது வெளிச்சமாகின்றதல்லவா?

யாழ்ப்பாணம் எங்கே, மலைநாடு எங்கே? இரண்டுக்கும் எட்டாத தொலை. இருவருமாகப் போவது என்றால், அதுவும் அடிக்கடி - கோச் சிக்காரனே கடன்காரனாக்கி விடுவானே!

சின்னவரின் அம்மாவை வெள்ளிக்கிழமை நாட்களில் பெரியவரேகூடப் பார்க்கமுடியாது. மூன்று மணிக்குச் சுவாமி அறையுள் நுழைந்தால் வெளியேவர ஏழாகும். அப்படி ஓர் அசர பக்தி.

கட்டிக்கொள்ளும் பாவங்கள் கனமானவை. ஆகவே காட்டிக்கொள்ளும் பக்தியும் கனமாக இருக்கிறது.

ஐயாவின் காட்டுத்தனம் தோட்டம் அறிந்த ஒன்று. சின்னவருக்கும் தெரியும். ‘சின்ன விஷயம்’ என்று இருந்து விட்டார். பெரியம்மாவுக்கும் தெரியும். பெரிது படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

ஆரம்பத்தில் காதைக் கடித்துக் கொண்ட மற்றவர்கள் பிறகு உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டார்கள். ஊர் பார்க்கி றது என்றாலும் இவர்கள் கண்களை முடிக்கொண்டனர். அது வும் தெரியந்தான்.

கிழமைக்கு ஒரு நாள் பாவ சங்கீர்த்தனம் தவறுவதில்லை. பூசை தவறுவதில்லை. திவ்விய நற்கருணை பெறுவது தவறுவதில்லை.

பாவ சங்கீர்த்தனம் பண்ணுவது, பழக்கம் இல்லாத சவாமியாரைத் தேடி, திருச் சபையையே ஏமாற்றிவிட்ட பெருமையுடன்.

ஒருவாரம் செய்த பாவங்களைச் சுவாமியார் ஒருவரிடம் சொல்லிவிட வேண்டியது. அடுத்த வாரத்துக்கான பாவங்கள் அடுத்த வாரத்தில் ஒரு நாள்.

குப்பைத் தொட்டி நிறைவுதும் காவிபண்ணுவதும் பிறகு நிறைவுதும்போல. அதுவா பாவ சங்கீர்த்தனம்? அவருக்குமா பாவமன்னிப்புக் கிடைக்கிறது?

அதோ ஆள்காட்டி விரல் தொட்ட ஆகமநீரை நெற்றி மில் இட்டவண்ணம் காரில் ஏறும் பெரியவளின் முகம் காட்டும் திருப்தி; அவருக்குப் பாவமன்னிப்புக் கிடைத்து விட்டதில் ஏற்பட்ட திருப்தியா? தான் பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்துவிட்டார் என்பதில் ஏற்பட்ட திருப்தியா?

(கலைமகங் - டிசெம்பர், 1964)

சி லு வை

அந்த நாற்பது காம்பிரா லயத்தில் நாலாவது காம் பிரா மட்டும் மஞ்சள் குளித்த பெண் போல் தனியாகத் தெரிகிறது. எல்லா சுவர்களுமே புசை மண்டிப் போயும், சாணிப் பூச்சில் வெடிப்புக் கண்டும் இருக்கையில், நாலா வது காம்பிராவின் அரைச் சுவர் மட்டும் புது மெருகுடன் வெள்ளை மன் பூசப்பட்டு கண்ணும்படித்த சுவர் போல் காட்சியளிக்கிறது.

கிளாக்கரய்யா பங்களாவுக்கு வெள்ளையடிக்கத் தன்னப் பட்டபோதே நெசாகக் கண்டக்டரய்யாவிடம் சி லு வை கேட்டான் ‘ஏவுட்டு காம்பிராவுக்கும் ஒரு ஓட்டு ஓட்டிக்கிடங்களா’ என்று.

‘முச! காட்டப்படாது’ என்று கூறிவிட்டார் கண்டக்டரய்யா. ‘ஆடிப் பூசை நேரத்துல லயக்காட்டுக்கு வெள்ளை அடிக்கயில் தான் அடிக்கணும..... இப்ப ஒண்ணும் சரிப்படாது’ என்று கூறிய அய்யாவுக்கு ‘கிளாக்கரய்யா வேதந்தா னுங்களே நானும். அவரு போர் கோயிலுக்குத் தானுங்களே நானும் போரேன்’ என்று கொஞ்சம்வாதாடிப் பார்த்தான்.

‘சரிதான் போடா! அய்யாதான் நீயா? அய்யா பங்க ளாதான் உன் காம்பிராவா? அய்யா குப் பிடுற சாமிதான் நீ கும்பிடுற சாமியா.....?’ என்று அவர் அடுக்கிய கேள்விக ஞக்கு ‘ஆம்’ என்றும் சொல்ல முடியாமல் ‘இல்லை’ என்றும் சொல்ல முடியாமல், சண்னைம்படிக்கும் மிளினை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு நடந்து விட்டானென்றாலும் கிளாக்க ரய்யாவின் பங்களா சுவற்றில் தனது வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டான். ‘மிளின்ல அடிச்சா பளீரெனத் தெரி யாதே சிலுவை. கொஞ்சம் புருசாலையே அடிச்சவிடு’ என்று அய்யா கூறியதற்கு ‘சரிங்க’ என்றவன் ‘புருசிலையா அடிக் கனும் இரு ஒன் பொடரியில் அடிக்கிறேன்’ என்று கறுவிய படி ‘பூஸ் பூஸ்’ சென்று சுவற்றில் சண்னைம்பு நீரால் மருந் தடித்து விட்டு நடந்து விட்டான்.

சிமிந்தித் தரை மாத்திரம் வெள் ளை வெளேரென்று கிடந்தது.

அவனுடைய காம்பிராவும் வெள் ளை வெளேரென்று தான் இருக்கிறது.

வெள் ளை மண் வாங்கிலிருந்து யாருக்கும் தெரியாமல் இரண்டு வாளி மண் கொணர்ந்து கணரத்துப் பூசி வெஞ்க்க வைத்திருக்கின்றான் அவன் மனைவி.

‘வீடு தீத்துறேன் வீடு தீத் து ரே ன்’ என்று தோட்டத்து ஆட்கள் அத்தனைபேரும் தோண்டி தோண்டி வெள் ளை மண் வாங்கி பொந்து பொந்தாய்க் கிடக்கிறது. வாங்கி ஓரத்தில் வரிசையாக நிற்கும் ஒரு பத்துப் பதி ளைந்து தேயிலைகள் ‘இப்ப விழுவேனே, இன்னும் சற்றுப் பொறுத்து விழுவேனே’ என்று ஆட்டம் கண்டு போய் நிற் பதால் யாரும் மண் தோண்டக் கூடாது என்பது து ரை யின் உத்தரவு.

மண் பூசியிருக்கும் சுவரைப் பார்த்தால் பரவாயில்லை. தோண்டும் போதுதான் பார்த்து விடக்கூடாது!

முழங்காலீஸ் மடித்துப் பலகைக் கட்டையில் உட்கார்ந்து, மடித்துக் கட்டிய வேட்டியை இழுத்து விட்டுக் கொண்டான். கோப்பையை முழங்காவில் நிறுத்தி இடக்கையால் சாப்பிடத் தெரடங்கினான்.

‘லபக் லபக்’கென்று அவன் அள்ளி வீசிக் கொள்ளுவதைப் பார்த்தால் சாப்பிடுவதில் ஒரு சந்தோஷமோ அமைதியோ இருப்பதாகப் படவில்லை.

‘கோப்பை எப்போ காவியாகும்’ என்ற நோக்கத்துடன் சாப்பிடுவன் போல் தெரிகிறது.

அவன் சாப்பிடுவதை அதிசயத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றான் அவன் மனவி.

‘ஈருகோவியாலே, பேனுலுக்கேன ஏன் இப்படி உலுப்பிக்கிறே..... ஒரு பொட்டாச்சும் ஒடல்லே ஒட்டுமா? ஆறு அமர சாப்புட்டாக்க என்ன கொறையுதாம்.....?’

‘ஹ்க்கும், சாப்பாடு ஒண்ணுதான் இப்ப கொறைச்சலு... தேதி பதினெட்டாச்சு. சம்பளம் போட்டு எத்தினி நாளாவது..... அந்தப் பயிலூக் காணவியே..... டோக்கரு குடுத்துருவானு...?’

‘அதெல்லாம் ஒண்ணும் குடுக்கமாட்டான். நீயி சாப்பிடு. அம்ம சீட்டெக் குடுத்துட்டியா.....?’

‘நல்ல குடுப்பனே..... சீட்டு தொவங்கினப்பவேருந்து சொல்லிக்கினு வந்தேன், கிறிஸ் மா ஸா க்கு எனக்கு வேணும்னு..... சரின்னுதானே சொன்னான். முந்தநாத்துக் கேட்டேன். ‘இன்னை பிரிக்கலேப்பான்னான்’ ஏவட்டு சீட்டெக் கழிச்சிக் கிட்டு குடுன்னுட்டேன.....’

‘முந்தாநா கொட கேட்டிருக்கிங்கல்... அப்புறம் என்னு...’

‘அப்பறம் என்னவா..... ஏ ண்டி சொற்றை கெட்ட இதே, இன்னைக்கு தேதி எத்தினி... பதினெட்டல்ல. நாளைக் கூம் நாளான்னிக்கும் போனு அப்பறம் எத்தனை நாலு இருக்கு.. சொவுத்துக்குத் தான் சண்னைம்பு இல்லேன்னதும் மண்ணெப் பூசிப்புட்டே....! ஒம் பொறுப்புகளுக்கு பெற்று வச்சிருக்கியே நாலே... ஒன்னு பாவாடைங்கும் மற்ற துரவுக்கைங்கும் மற்றது சட்டேங்கும் பட்டாசங்கும் பலு னுங்கும் ரொட்டிங்கும்... எங்கே போறது..... பொட்டில் வச்சிறிக்கியா... எடேன்...’

சோற்றை உருட்டிப் போட்டுக் கொண்டவன் அவளை ஏனான்மாகப் பார்க்கின்றுன்.

‘இந்தா சம்மா போட்டு ஒளப்பிக்கிறுதே..... ஆடிப் பூசை பொங்கல் தீவாளின்னு எல்லாப் புள்ளைங்களும் புதுச் சட்டை போட்டிருக்கும். இதுகளுக்கும் வாங்கிக் குடுக்காட்டி ஏமாந்து போயிறுங்கன்னு சொல்லலாம். இப்ப என்ன..... நாம் மட்டும் தானே ரெண்டு பாவாடை சட்டையை தொவச்சிப் போட்டுக் கிட்டாக்க போவது,’ என்றவளை முறைத்துப் பார்த்தபடி எழுந்து கையைக் கழுவிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

‘லயத்தில் போயிசரி அவளைப் பார்த்து சீட்டுக் காசை தாரியா இல்லியான்னு ரெண்டுல ஒன்னு கேட்டுக்கினு வந்துடுறேன்’ என்று அவளிடம் கூறியவன் ‘ரெண்டு போட்டுக்கிட்டாத்தான் ரெண்டுல ஒன்னுன்னு கட் அன் றைட்டாப் பேசலாம்’ என்றவாறு நடையை மாற்றி விட்டான்.

ஓ

ஓ

ஓ

ஓ

‘இன்னம் ஒரு எனவுகூட வாங்கலே..... பெருநாளு வருது..... என்ன சொல்லே.....’ என்றபடி அறைச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு படியேறிய சிலுவை தள்ளாடி

ஞன். ‘பொன்னுக்கு வீங்கியது போல் முகம் மினுமினு தது. கண்கள் சிலாப்பாக துருத்திக் கொண்டு நின்றன.

‘அடடே சிலுவையா, ஒட்டு சிலுவையை நீயே தூக் கிகினுதானே வர்ரே வா, வா, நானே வந்து ஒன்னைப் பாக்கணும்னு இருந்தேன்....’

‘நீயா வரனுமின்னு இருந்தே.....! சீட்டுக் காச வாங் கயில் மட்டும் தானே வருவே. குடுக்கயில் எங்க வரப் போற.....’

‘எம்பா என்னையும் உன்னைமாதிரி நெனச்சக் கிட்டியா? நீ மட்டுந்தான் சீட்டுக்காச தரல்லே..... மற்ற ஒன்பது பேரும் குடுத்துட்டாங்க.....’ ‘எனக்குத்தானே இந்த சீட்டு வேணுமின்னேன். மற்றதை எல்லாம் குடுத்திடுறேன்.....’

‘குடுத்திறலாம் ஆன..... நம்ம ‘நயிட்டிஸ்கூல்’ பேத்தி எட்டு மாசத்து வயித்துப் பிள்ளையோட மலையிலேருந்து விழுந்திருச்சே தெரியுமா..... அதை நம்ம ஆஸ்பத்திரியிலே வைக்க முடியாதுன்னு பதுளைக்கு அனுப்பிட்டாங்க. கையில் மடியில் ஒன்னும் இல்லாட்டி கோர்மேந்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயி திரும்பி வர முடியுமா..... ஒனக்கு இந்த மாசமும் ‘நயிட்டிஸ்கூலுக்கு’ அடுத்த மாசமுனு தான் பேச்சு. அவனுக்கு ஆபத்து ஒனக்கு பெருநாளு, என்ன செய்யலாம்... ஒரு சீட்டைக் கொரச்சே அவனுக்குக் குடுத்திட்டேன். நீ பெரு நாள்காரன்கிறதுனாலே இந்த வாட்டி நீ சீட்டுக் காசை குடுக்கவானும்.’

‘ஆயிரத்தைச் சொல்லுங்க எவ்வளவு நம்பி இருந்தேன்.....’

‘அது சமீடாப்பா..... இப்ப என்ன செய்யிறது. சத்தி யமா ஒனக்குத்தான் குடுத்திருக்கணும்த..... ஒம்பேரச் சொல்லியேதான் சீட்டு பிரிச்சேன்..... அங்கே உசிரு போவு துல்ல, எது பெரு சு.....? அட ஒனக்கேதான் குடுத்திட-

டேன்னு வைச்சக்கோ, நீ என்ன செஞ்சுடப்போறே. நாலு புதுத் துணி எடுப்பே, ஒரு போத்தலைக் கொண்டாருவே... ..'

'அந்தக் கதை எல்லாம் எதுக்கு..... நானு ஒரு போத்தலைக் கொண்டாறேன், ஒம்பது போத்தலைக் கொண்டாறேன்..... காசைக் குடுத்திட வேண்டியதுதானே... நானும் இப்ப காசு வாங்காமெப் போகப் போறது இல்லே.....'

வாசற்படியில் உட்கார்ந்து கொள்ளுகின்றன.

'பாத்தியா புத்தி எங்கே போவதுன்னு ஒம்பது போத்தல் கொள்டறுவிகளோ வெளக்கெண்ணை.....' என்றவர் கேலியாகச் சிரித்தபடியே 'காசு வாங்காமெப் போக மாட்டேல்ல ..... சரி பாப்போமே... .. ஏலெய் தம்பி அந்த நாயை அவுத்து விடு ..... காசு வாங்கிட்டுப் போருஞ கடி வாங்கிட்டுப் போருஞன்னு பாப்போம்' என்கின்றார்.

மனிதனிடம் தான் பேசலாம், வாதிடலாம், சண்டை போடலாம்!

நாயிடம்?

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

கீரட்டத்திலிருப்பவர்கள் சாமப் பூஜைக்குப் போவது சிரமம். குழந்தை ஏசு பிறக்கும் அந்த நடு இரவுப் பூஜைக்குப் போகாவிட்டாலும் கிறிஸ்மஸ் பெருநாளின் பயன் ... ...!

கொட்டும் மழையிலும், குளிரிலும், அந்தப் பன்னி ரண்டு மணி இருளில் பத்து மைலுக்கப்பாலுள்ள கோவி லுக்குப் போய், சாம பூஜை காணுவதென்பது மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியம்,

பெரிய கிளார்க், சின்ன மேக்கர், ஒரு சப்பகவசர் குடும்பத்துடன் சிலுவையின் குடும்பத்தையும் சேர்த்தால் ஒரு பதினெந்துபேர் கிறிஸ்தவர்கள் இருப்பார்கள்.

பெரியவர், தானும் கிறிஸ்தவராக இருப்பதாலோ என்னவோ துரையிடம் பேசி வொறி யைக் கொண்டு போக உத்தரவு வாங்கி விடுவார். இரவு பத்து மணி போல் எல்லோரும் பெரியயா பங்களாவுக்கு வந்துவிட வேண்டியது வொறி தயாராய் நிற்கும். உன்னே நாற்காலி போட்டு வைத்திருப்பார்கள் — உட்காருவதற்கும் விழுவதற்கும்.

இந்த முறையும் வொறிக்கு உத்தரவு வாங்கியாகி விட்டது. அய்யா எல்லாருக்கும் சொல்லி அனுப்பி விட்டார். ‘ராத்திரிப் பூஜைக்குப் போகிறவர்கள் இரவு பத்து மணிக்கு பங்களாவுக்கு வரவேண்டும்’ செய்தி கேட்ட ரிதுவை சீறி னன். ‘வேறே வேலை மயிரு கிடையாது .... காசிருக்கவு னுக சண்ணைம்பு அடிச்சிக்கிறுனுக .... வெள்ளையும் சன்னை யுமா மாட்டிக்கிட்டு கோயிலுக்குப் போவானுக.... நானு என்ன செய்ய.....’

அவன் மனைவி எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தாள். பின்னோகள் அழுது அடம் பிடித்தன. வொறி யில் ஏறிப் போகக் கிடைக்கும் வாய்ப்பை இழப்பது சிறுசுகளுக்குத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒன்று.

கொழுந்தேற்றிக் கொண்டு போகும் போது ஆசைக்குக் கொஞ்சம் தொத்தினாலும் விடமாட்டார்களே! இப்போது அதே வொறி யில் ஏறி உட்கார்ந்து போவதென்றால் சாமான்யமா?

நாட்டுக்குப் போய் திரும்பிய சிலுவை மரமாகக் கிடந்தான். வழக்கத்தைவிட இரண்டு, மூன்று பங்கு கூடுதலாகக் குடித்திருந்தான்.

அவனை எழுப்பித் தட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தவள்
சோர்ந்து போனால்.

அவனைத் திருப்பிப் போடக்கூட அங்கால் முடியவில்லை
அவன் மிகவும் பாரமாய் இருப்பதுபோல் அவனுக்குத்
தோற்றுகிறது.

‘சரி சரி..... அது கெடக்கட்டும். நாம் போயிட்டு
வருவோம்’ என்று பிள்ளைகளை உடுத்தச் சொன்னால்.

(செய்தி 27-12-67)

அது !

அந் தி க் கதிரவன் சிந்தி மறைந்த செவ்வொளிக் குழம்பில் மூழ்கித் திளைத்தன, வானத்தை எட்டித் தோட்டுக் கொண்டிருந்த தூரத்து மலைகள். உர்சிப் போதின் வாலிப் முறுக்கைச் சந்தே தளர்த்தி வயோதிக வாஞ்சையுடன் உலகை ஒரு கனி வீப் பார் வை பார்த்துவிட்டுப் பகலவன் மலைச் சரிவில் இறங்கியிருக்கிறான். அந் தி யும் இரவும் சந்திக்கும் அந்த நேரத்தில் உலகுக்குக் கிடைக்கும் அழகே அலாதிதான். அமைதியான அழகு! தூங்கும் சம்மனசு போல.

வழித்தெடுத்து நெற்றியில் இட்டுக் கொள்ளும் வண்ணம் குங்குமமாய்க் குழம்பிக் கிடந்தது அடிவானம். செவ்வந்தி வானத்துக்கு அழுகுச் சவால் விட்டது செவ்வந்தி மலர்த் தோட்டம். இரண்டுமே தோற்றுக் கவி முந்தன. இருள் வானமும் பூமியும் ஒன்றுகி நின்றன.

உலகுக்கு ஒன்று என்றிருந்த பெரு விளக்கு அணைந்து வடன் வீட்டுக்கு ஒன்று ய முளைத்தன சிறு விளக்குகள் திழர் திழரெனத் தோன்றும் திழர்த் தலைவர்கள் போல!

கறுப்புடன் கறுப்பாய், பூதமாய்க் கனத்து நிற்கும் சவுக்கு மர வரியிடை இடுப்பளவு நின்ற தேயிலை நிரைகளை நீவிக் கொண்டு நடந்தது ஓர் உருவம், அரிக்கேனும் கையுமாக. உதட்டிலே கருஞ் சுருட்டு; உடலிலே கருங் கம்பளி, இரண்டுமே சூடேற்றத்தான்.

அவனுடைய வலக்கை பற்றியிருந்த குறுந்தடியில் குருதி ஓடிக் காய்ந்து கிடந்தது. அவசரமாக இலையால் துடைத்திருக்கின்றன. அதுதான் அப்படிச் செவ்வரியாய்க் கோடு பாய்ந்து கிடக்கிறது. வீட்டை அடைந்தவன் சோற்றைத் தின்று விட்டுச் சுருட்டிக் கொண்டான் திண்ணைக் கட்டில்.

காற்றில்லாமல் புழுங்கிய அந்த இடம் போலவே அவன் மனமும் புழுங்கியது. இறுக இறுகக் கண்களை மூடியும் நித்திரை எட்டாத உயரத்திலேயே நின்றது. மூடிய கண்களுக்குள் சூனியமா, பிரளையமா?

பிரளையந்தான்.

தெளிவாகத் தெரியாத ஏதோ காட்சிகள் திப்பித் திப்பியாய்.. திடுக்கிட்டவன் பயந்து அவசரமாகக் கண்களைப் பறக்க விழித்தான். உலகம் முழுவதுமே இருள். சாவின் அமைதி.

கண் பார்த்த திக்கில் ஆகாயத்தின் இருண்ட நீலத்தில் இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள், பெரிய விளையாட்டு மைதா ணத்தில் நாலைந்து சிறுவர்கள் நிற்பது போல.

மீண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டான்; மீண்டும் பிரளையம்.

அப்போது அவன் கைகூப்பிக் கும்பிட்டது நித்திரா தேவியை.

சேந்திலைத் தோட்டத்தின் எல்லைக் கோடாய் ஒடும் ஆற்றின் கீழ்க்கரையில் அடர்ந்து நின்றது ஒரு சிறு காடு. ஆற்றுக்கும் அடவிக்கும் இடையே வாலோடியாகக் கிடந்த இடத்தில் தோட்டத்திலுள்ள தொழிலாளர் சிலர் சேனை பயிரிட்டிருந்தனர். ‘கொறட்டுக் கத்தி ஆண்பிள்ளையை விடாது; கொழுந்துக் கூடை மெண் பிள்ளையை விடாது’ என்ற சித்தாந்தம் என்றே சிற கொடி பட்டு விட்டது. மலை நாட்டு மக்கள் அவை இரண்டையே துடுப்பெண்று எண்ணி வாழ்வது தோணியைத் தள்ளிய காலம் கழிந்து விட்டது.

ஆகவே மலையில் ஏறி வேலை செய்த நேரம் போக மீதி நேரத்தில் சேனை வெட்டுவார்கள். சோளம், கேழ்வரகு, கொள்ஞா, மரவள் விளி என்று அவ்வப்போது பருவத்துக் கேற்பப் பயிரும் மாறும். வேலை முடிந்த கையோடு சேனைக் கும் போய் வேலை செய்து விட்டு வேர்வைப் பிசுக்கை ஆற்றுடன் கழுவி விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தால் சோற்றை வயிற்றிலே போட்டுவிட்டுச் சோர்ந்த உடலைத் திண்ணைக் கட்டிலே போடவேண்டியது தான்.

ஆறு என்றதும் ஏதோ எண்ணிவிடப் போகிறிர்கள், கங்கையோ, மாவலியோ என்று. கல் லுக்குக் கல் காலை வைத்தே அக்கரையை அடைந்து விடலாம். பாறைகளுடே தான் நீர் ஒடும், பாலாய் நுரைத்துக் கொண்டு.

வாடுகுமாரன் தீக்கிரையாக்கிய மண்ணின் ஒரு பின்னந்தான் என்பதற்கு வாரிசபோல, மண் கன்னங்கறேல் என்றிருக்கிறது, பொரு பொருவென்று பிட்டுக்குக் கிளறிய மாவு போல்.

எதுதான் விளையாது அந்த மண்ணில்? பொன்னை விதைத்தால் பொன்னையக் காய்க்கும்.

கொல்லை கொள்ளாமல் இப்போது நிற்பது மரவள்ளி, இரண்டடிக்கு ஒரு குழிதான் என்றாலும் இலையும் இலையும் பின்னிக் கிடக்கின்றன. நீண்ட செங்காம்பில் விரலாய்ப் பிரிந்து நிற்கும் செம்பச்சை இலையை நிமிண்டினால் பால் சொட்டும். அத்தனை செழிப்பு!

கொல்லையின் நடுவே குன்றூய் நின்ற மட்டப் பாறையில் படர்ந்து கிடந்த பெங்களூர் கத்திரிக் கொடி குண்டு குண்டாய்க் காய்த்துத் தொங்கியது. வானளந்து நின்ற செண்பக மரத்தின் வைர உடலுக்குப் பசும் போர்வையிடத்து மிளகுக் கொடி. ஆற்றின் அண்மையில் ஆஞ்சாயரம் நின்ற ஒரு பட்ட மரத்தைப் பாடாய்ப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது வெற்றிலைக் கொடி.

விரிந்து கிடந்த கொல்லையின் விளைச்சல் அத்தனையை பரக்க விரித்த இரு கண்ணுக்குள் பாய்ச்சிக் கொண்டு மனம் துள்ள நடந்து கொண்டிருந்த கொல்லைக் காரன் துணுக்குற்று நின்றான். மரவள்ளித் தூர்களின் அடியில் வரிவரியாய் வெடித்து நின்ற மண்பிளப்பினாடாகப் பருத்துத் திரண்ட கிழங்கி னை எண்ணி மலிழ்ந்த மனவோட்டம் தடைப்பட்டு நின்றது; குத்திட்டு நின்ற கால்களைப்போல்.

தாறுமாரூய்ச் சாய்ந்து கிடந்த செடிகளையும், பாதி கடித்தும் துப்பியும் இமுத்தெறிந்து குதறியும் கிடந்த கிழங்குகளையும் கண்டதும் விக்கித்து நின்றான்.

தொண்டைக் குமிழ் ஏறி இறங்கியது. வேதனையுடன் கலந்த ஆத்திரத்தை விழுங்கிக் கொண்டான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். செங்கல்லாய் இறுகிக் கிடந்த முகத்தில் ஆவேசக் சிரிப்பு. காச்சு முச்சென்று காட்டுக்குள் கேட்ட சப்தம் தீப்பொறியாய்த் தட்டியது.

குரங்குகளின் அட்டகாசந்தான் அத்தனையும். ‘இரு, உனக்குச் செய்கிறேன் வேலை’ என்று கறுவியபடி, சாய்ந்து கிடந்த செடிகளை இழுத்தெடுத்தான்.

மழுமழுவென்று வெண்மையாக உயர்ந்து நின்ற செண்பக மரத்தில் ஏதோ சலசலத்தது. மிளகுக் கொடி பிரிந்து கிடந்தது.

இடக் கையைக் கண்ணுக்குக் குடையாய் நெற்றியில் வைத்து அண்ணைந்து பார்த்தான். குரியக் கதிர் கண்ணுடி ஊசியாய்க் கண்ணுள் கைத்தது. இடத்தை மாற்றி ஏறிட்டான். மேலே இரண்டு குரங்குகள்; ஆனால் பெண்ணுமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆத்திரம் தீரக் கல் என்றும் கம்பென்றும் ஏறிந்தான். கை வலித்தது. கத்தினைன். வாய் வலித்தது. குரங்குகள் இறங்கவில்லை. மாருக மேலே மேலே என்று உச்சிக்குப் போய் உடல் சிறுத்துத் தோன்றின. ‘இரு இரு’ என்று மரத்தைக் காட்டிச் சபித்தபடி நடந்து விட்டான்.

கொடியின் அடியிலிருந்து ஒரு வெற்றிலையைப் பறித்து மண்ணை அலசிக் கொண்டு பையுள் கையை நுழைத்துத் தழூவினை - பாக்குக்காக.

உடல் மட்டும் வீட்டுள் துழைந்ததே தவிர, உள்ளம் கொல்லையிலேயே நின்றது. பயிர் நாசமாகிறதே என்ற கவலை.

அடுத்த நாள் அந்தி சிவக்கு முன்னமே வந்து அமர்ந்து கொண்டான் ஒரு பற்றை மறைவில். காட்டிலிருந்து இறங்கிய குரங்குக் கூட்டம் கொல்லையுள் நுழைந்து. செடிக்கு ஒன்றுய் அமர்ந்து மண்ணைத் தோண்டின. முன்கால் பறித்த மண்ணில் பின்கால் புதைப்பட்டது.

குமடுகள் உப்பித் தொங்கின. செடிகள் சாய்ந்தன. கொல்லைக்காரன் முழங்கால் பாய்ச்சி நடந்தான். வலக்கை இறுக்கத்தில் ஒரு கருந்தடி.

‘கீச் கீச் கர் கர்!’ ஒரு குரங்கு குரவெழுப்பிக் கூச்சவிட்டது. கண் மூடித் திறப்பதற்குள் காற்றூய் ஓடின. மலையுச் சியிலிருந்து உ.ரு ட் டி விடப்பட்ட கற்கூட்டமாய் முட்டி மோதிக் கொண்டு விரைந்தன. ஓங்கிய தடி யை எறிய வாய்க்கவில்லை அவனால். வளர்ந்து நின்ற செடிகள் தடுக்கின. கண்ணெதிரே ஒடும் பயந்த எதிரியை ஒன்றும் செய்ய வசதியற்ற ஏமாற்றத்தின் இறுக்கம் அவன் முகத் தில் வெடித்துத் தொங்கியது. வசதியான இடம் தேடி முன்னேறினான்.

மிகவும் பின்தங்கிவிட்ட ஒரு குரங்குக்கும் அவனுக்கும் உள்ள இடைவெளி குறுகிற்று. எறியப்போகும் தடியைத் தடுக்க இடையிடையே செடிகளற்ற பொட்டல். குறி பார்த்துத் தடியை ஓங்கினான். சிரமத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருந்த குரங்கு திரும்பி உட்கார்ந்து அவனைப் பார்த்தது.

தோல் சுரண்டிய கருணைக் கிழங்காய் அதன் அடிவயிறு உரோமம் விட்டுக் கிடந்தது. நெருப்பு வெந்த புல்லு மலையின் செங்கறுப்பு வண்ணத்தில் உப்பித் தெரிந்த வயிறு விம்மித தனிந்தது. நிறை மாதச் சினைக் குரங்கு. அது தான் பாய்ந்தோட முடியவில்லை. இராத் தூக்கம் விழித்த மனிதனைப் போல அது களைத்துத் தோன்றியது.

சேம்புக் காம்பாய் நீண்ட தன் இரு கைகளையும் ஒன்றூய்க் குவித்துக் கும்பிட்டது அவனை. உயிருக்கு மன்றாடும் மருட்சி அதன் நீண்ட முகத்தில்.

ஓங்கிய கை பிடியை விட்டது. மின்னற் கோடாய்ச் சிதறியடித்தது ரத்தம். பாகற் பழமாய்ப் பிளந்து புரண்டது சிறு மந்தி.

‘கீ...ச...’ என்ற மரண இரைச்சல் கல்லில் மோதுக் காற்றில் கலந்தது.

வயிறு கிழிந்து கிடந்தது குரங்கு. வயிற்றுள் இருந்த குட்டி சிதறியோடி விட்டது, உருத்தெரியாமல் கல்லில் அடித்த மாங்காயாய்.

கம்பெறிந்தவன் கண்ணை முடிக் கொண்டான். காணச் சுகியாத ஓர் அவலக் காட்சி. கண்ணுக்குள்ளும் பிரளையம்; ரத்தக் களரி; திப்பி திப்பியாய்த் தசைத் துணுக்குகளும், இரத்தப் பிசுக்கும்...

அவனுக்கே தலை சுற்றுவதுபோல இருந்தது. கண்ணை முடிக் கொண்டால் போதுமா? மனத்தை மூட வேண்டாமா?

தடியை எடுத்தான். எங் கோ பார்த்துக் கொண்டு இரண்டு ‘சௌ சௌ’ இலை களைப் பறித்துத் தடியைத் தடைத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

செந்தட்டி. இலை தட்டினாற் போன்று உடலிலே ஓர் எரிவு; மனதுக்குள்ளுந்தான்; மன்னெண்ணெண்ய ஊற்றிப் பற்றவைத்தது மாதிரி.

செண்பக மரக் கிளையில் பதுங்கியிருந்த ஆண் குரங்கு மெதுவாகக் கீழே இறங்கியது, நீரொழுகும் கண்களுடன்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

‘ஏங்கே விடிந்தது; கொல்லையில் விடிந்தது’ என்று போய் நின்றுன் அடுத்த நாள். கொட்டும் பனியில் செடி கொடிகள் குளித்து நின்றன. பாதத்தில் பட்ட பாதை யோரப் பசும் புல்லின் பனிநீர் உச்சி மயிரைக் குத்திட்டு

நிறுத்தியது. ஈரப் பாதத்தில் ஓட்டிக் கொண்ட குறுமணல் ஊன்றிய அடியை ஊசியாய்த் தைத் தக்து. சூத்துகிறதே என்று மெதுவாக அடி வைத்தாலும் விரைவாகவே நடந்தான். உடலில் உரசிய சிலுசிலுப்பு உள்ளக் கொதிப்புக்கு இதம் தரவில்லை.

நேற்றைய நிகழ்ச்சி மனதை நெருப்பாய்க் காய்ச்சி, நீட்டக்கால் பாய்ச்சி அதே இடத்தை எட்டிப் பார்த்தான். அழுது வடிந்து கொண்டிருந்த ஆண் குரங்கு அரவம் கேட்டதும் தரையில் கால் பாவாமல் தாவி மறைந்தது.

ஆயிரம் குரங்குகள் கூடி இருந்ததற்கான அடையாளங்கள் தெரிந்தன. இறுதி சடங்கு நடந்திருக்கலாம். நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்கான ஒரு சிறு வடுக்கூடக் காணவில்லை.

அந்த இடம் போலவே வெறுமை ஓடிக் கிடந்த அவனுடைய மனத்தில் ஒரு சிறு மகிழ்ச்சிக் கீறல், இடம் துப்புரவாகி விட்டதனால் ஏற்பட்டது. ‘எப்படிக் கான்பது அந்தக் கண்ணராவியே?’ என்றுதான் வந்தான்.

என்றும் போல் சோர்வுடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் கொல்லிக்காரன், மறுநாள் கார்த்திகைக் கொடியாய்ப் பூத்துக் கிடந்தது வானம். வாயில் இருந்த சுருட்டை எடுத்து ஊதிப் பார்த்து ஏறிந்தான். மலைச் சரிவுக்கேற்பத் தட்டுத் தட்டாய் ஒன்றன் கீழ் ஒன்றூய் விளைந்து கிடந்த வயல்கள் பொன்னைய் மின்னின. வயலைத் தாண்டித் தேயிலைக் குறுக்குப் பாதையில் இறங்கியவனுக்கு, அவனுடைய வீடும் தெரிந்தது. அங்கே ஏதோ கூச்சல். வழக்கம்போல யாராவது சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள் என்று எண்ணிய வாறு நடந்தான். நேற்று முன் தினம் நடந்த எதுவும் நினைவில் கூட இல்லை.

மனிதர்களுக்கு எத்தனையோ பிரச்சனைகள். ஒவ்வொரு வனும் பிரச்சனைகளையே என்னைச் சிக்கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தால் உலகம் என்றே சிரிப்பை மறந்திருக்கும்.

அங்கே கூச்சல் இப்போது அவனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. ஏறி நின்ற குரல் அவன் மனைவியினுடையது. தன் வீட்டுக்கும் குழப்பத்தில் பங்கு உண்டு போவிருக்கிறதே என்ற எண்ணம் வந்ததுமே மெதுநடை விரை நடையாகிப் பின் ஓட்டமாகியது.

‘ஐயோ என் மகனே, ராசா, நீ எங்கேடா போனே?’ என்ற மனைவியின் கூக்குரல் அவன் கண்முன் எதையெதையோ இழுத்து வந்து நிறுத்தியது.

அவள் முட்டிக் கொண்டாள், மோதிக் கொண்டாள். தண்ணீர்க் கோடாய் அவள் கண்வழியே சன்னமாய் இறங்கியது அவனுடைய உயிர்.

அண்டை அயலோர் குழுமினர். பிறகு கலைந்தனர். சம்பிரதாயக் கும்பல்.

வெளியே தொட்டிலில் போட்டு விட்டு ஏதோ வேலையாக உள்ளே இருந்திருக்கிறார்கள். திரும்பி வந்து பார்க்கையில் தொட்டில் காலியாகக் கிடந்ததாம்.

எப்படி நடந்தது என்ற சுவடு தெரியாமல் எத்தனை பெரிய பெரிய விஷயங்கள் நடந்து விடுகின்றன! இதுவும் அப்படித்தான்.

ஆற்றைத் தாண்டிக் காட்டினால் ஒடினான் அவன், பேய் பிடித்தவன் போல. கல்லையோ முள்ளொயோ அவன் கால்கள் சட்டை செய்யவில்லை.

‘நினைத்தது நடந்து விட்டது; நினைத்தது நடந்து விட்டது’ என்று கரையோரக் கடலாய் இரைந்தது மனம். அந்த இருட்டில் எதை என்று தேடுவது?

அடுத்த நாளும் காடெல்லாம் அலைந்தான். புற்றென்றும் புதரென்றும் விழுந்தெழுந்தான். கண் காது என்று கடுத்தனை இடம் இல்லாமல் காட்டு முள் கீறிக் கிழித்துவிட்டிருந்தது. இரத்தம் ஒடிக் காய்ந்து மே மடு கட்டியிருந்தது, கொஞ்சத்திய மெழுகு திரியாய். சோர்ந்து துவண்டு குடிகாரப் போதையுடன் அவன் திரும்பும் போது குரியன் நடுவானத்தில் நின்றுன்.

மயக்கம் போட்டுக் கிடந்த அவன் மனைவியை அடுத்த வீட்டுக் கிழவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நேற்று விஷயம் தெரியாத இன்னெங்கு புதுக் கூட்டம் இடத்தை அடைத்துக் கொண்டு நின்றது. பெரிய மனிதரைக் கண்டதுபோல் கூட்டம் பிளந்து அவனுக்கு வழி விட்டது.

நடந்துள்ள பெரிய விஷயம் அவன் வீட்டில் அல்லவா? முக்கியத்துவம் அவனுக்குத் தானே?

‘தழந்தையைக் கொணவில்லை என்றதும் ஏன் காட்டுக்கு ஒடினையே?’ என்பதில் தொட்டு நூலாய் இழுத்து விட்டாள். அத்தனை செய்தியையும் கிழவி. விஷயம் தெரிந்த அத்தனை பேரும் ஒரே முடிவுக்குத்தான் வந்தார்கள்.

குரங்கு குழந்தையைக் கொன்று விட்டது; பழிக்குப்பழி வாங்கிக் கொண்டது!

எத்தனையோ வழிகளில் தேடியும் தோல்வி கண்ட அவனும் அவனுங்கூட அதே முடிவுக்குத்தான் வந்தார்கள்.

அவள் பைத்தியமாய் அலைந்தாள். மன்றை உடைந்து விட்டால் கட்டுப் போடலாம். மனம் உடைந்து விட்டால்...!

சிதறச் சிதற அடித்தான், அடித்துக் கொன்றுன் தாயை
யும் பிள்ளையையும். அதற்குக் கேள்வி கேட்பாடு இல்லை;
கோர்ட்டுக் கேச இல்லை. இவன் மட்டும் போலீசில் பிராது
பண்ணி வைத்தான், பிள்ளையைக் காணவில்லை என்று.

மனிதனின் உயிருக்கு மாத்திரந்தானு பாதுகாப்பு? அதன்
உயிரும் உயிர்தானே? துடித் துடித்தானே சாகிறது? அந்த
உயிருக்கு அவ்வளவு பிரதான்யம் இல்லையா? மனி தன்
கொடுப்பதில்லையா?

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

ஓரு வாரம் நகர்ந்துவிட்டது, வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி
யின் நடையாய், துயரம் தோய்ந்த நாட்கள் நீளமானவை,
இஞ்சிக் கிழங்காய் இருந்தவள் எப்படிச் சுக்காய்ப் பொடிந்து
விட்டாள்! அவனும் அடைகோழி போலத்தான் இருந்தான்.
'பொக்க'கென்று கனமில்லாமல், ஒளியில்லை என்றாலும் தீபம்
எரிகிறது. ஒளி போன்ற மழலையை இழந்துவிட்ட பின்பும்
குடும்பம் இருந்தது; எரிந்து முடியப் போகும் என்னென்றும்
திரியும் போல. என் ஜெய் முந்துமோ, திரி முந்துமோ
தெரியாது.

இரும்பைத் துரு அரிப்பதுபோல இருவரையும் துயரம்
அரித்தது.

பொழுது புலரத் தவறினாலும் அவன் காட்டில் அலைவது
தவறாது. காட்டிலைகள் மேடாய்க் கிடந்தால் கிண்டிப்
பார்ப்பான். சந்து, பொந்து, கல்குடகு என்று சல்லடை
யாய்ச் சலித்தான் மனம் சலிக்காமல்.

அதிகாலையில் அவன் கொல்லையில் அடி வைத்ததும்
செண்பக மரத்தடியில் அழுது கொண்டிருக்கும் ஆண் குரங்கு
பவ்யமாய்ப் பாய்ந்தோடும். காற்றுய் ஓடிக் காட்டில் கலந்து
விடும். அதைத் தொடர அவனுல் முடிவதே இல்லை.

குரங்கைத் தொடர்ந்தால் குழந்தையை மறைத்து வைத்திருக்கும் இடம் தெரியுமல்லவா? குழந்தையே இல்லா விட்டாலும் குழந்தையின் உடல்..... ஏதாவது ஒரு .....

நினைவே உயிரைக் கசக்கியது. நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அலைந்து களைத்து அரை உடம்பாய் வீடு திரும்பினன்.
அங்கே இருந்த சிட்டுக்கள் சிறகை ஆட்டாமல் பறந்தன.
சிறகொடிந்தாலும் பறக்கலாமா என்பதன் பரிசீலனை.

தேயிலைக் குறுக்கில் கால் வைத்தவனுக்கு வெள்ளியாய் மின்னியது வீதிக் கூரை.

அவனுடைய வீட்டின் முன்னால் நிழல் பரப்பி நின்ற பூவரச மரத்தடியில் ஏதோ கூட்டமாய்த் தெரிந்தது. ‘அவனுக்கு ஏதும்.....’ என்ற நினைவைத் தொடர விட மறுப்பவனைய் எட்டிப் பாய்ந்தான்,

போலீஸ் நிலையத்தில் ஒரு பிள்ளை கிடைத்திருப்பதாக வும், அவன் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்றும் சொய்தி கொண்டிருந்தான் ஒரு சேவகன். அவன் போலீஸ்காரருடன் நடக்கிறுன் பதுளைக்கு. திரும்பி வரும் பொழுது.....!

அதெல்லாம் இன்னும் சற்று நேரம் கழித்துத் தெரியவரும்.

ஜிந்து நிமிஷம் கழித்துத் தெரியவேண்டியது அப்போதே
தெரிந்து விட்டால், மனிதன் எவ்வளவு பாக்கியம் பெற்ற
வரவான்!

உச்சிச் சூரியன் அவனைச் சுட்டுப் பொசக்கவில்லை. கச் சிதமாய்க் கிடந்த வரணம் அவனுக்குக் கூசவில்லை. எங்கி ருந்தோ குளிர்ச்சி இறங்கியது. நம்பிக்கைத் திரியில் ஒரு புரி இழைத்து முறுகிக் கொண்டது.

பகவானே என்று மனம் பதைகீக் ஒட்டமாய் நடந்தான். கூட வந்தவருக்குச் ‘சி’ என்றிருந்தது. அவரவர் துடிப்பு அவரை ருக்கு.

திரும்பி வந்தவன் ஒரு பொம்மைக் கடையே கொண்டு வந்தான். அதில் பெரியதாய் இருந்தது ஒரு குரங்கு ப் பொம்மை.

பெற்றவள் ஒரு சுற்றுப் பருத்தும் விட்டாள். ஆள் மாற்றி ஆளாய்ச் சிக்ஷைக் கசக்கி விட்டனர்.

யாரோ பிள்ளை பிடிப்பவன் எதற்கோ கொண்டு போயிருக்கிறான். எப்படியோ அகப்பட்டுக் கொண்டான். பாவம் அங்கே இருக்க, பழி அதன் மேல் அல்லவா விழுந்தது?

உலகம் நிறம் மாறிக் கொண்டிருந்தது. குதிகால் வாரி விட்ட மன் முதுகில் தெறிக்க விரைந்தான் கொல்லைக்கு. சென்பக மரத்தடியில் நின்றவளைக் கண்டு திடுக்கிட்ட அது வாவகமாகப் பாய்ந்தது.

அவளை அறியாமல் அவன் கைகள் குவிந்தன. தூரத்தில் சென்று மறைந்த அது வெறும் காட்டுக் குரங்காய் அவனுக்குத் தோற்றவில்லை:

பழி வாங்கும் பயங்கர உணர்ச்சி அதனிடம் இருந்ததாக நினைத்ததற்கு அழுதான்.

அது அதுதான்; அவன் அல்ல.

மீண்கள்

தீப்பெட்டியின் உரசலைத் தொடர்ந்து விளக்கும் கையுமாய் நின்றுகொண்டிருந்த மனைவியைக் கண்டதும் பதறிப்போனேன் அவன்.

மதுவின் போதையும் மற்ற மயக்கங்களும் உயிர்நாடி யில் விழுந்த அடியால் ஒடிப்போக, குப்பி விளக்கின் அந்த கொஞ்ச வெளிச்சத்தில் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டவன், யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் திராணியற்று, கிள்ளிய கொழுந்தாய் தலைதொங்கிப்போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வெலவெலத்துப்போய், குனிந்ததலை நிமிரா மல் ஒரு விநாடி உட்கார்ந்திருந்தவனுக்கு கழிந்துவிட்ட அந்த ஒரு விநாடியே ஒரு யுகமாகத் தோன்ற வெறுந் தொண்டைக்குள் காற்றை விழுங்கியபடி விருட்டெட்டந்தெழுந்தான்.

எழுந்தபிறகு, மறுபடியும் குனிந்து தனது போர்வையை எடுப்பதின் மூலம், இக்கட்டான அந்த இடத்தில் இன்னு மொரு விநாடி இருக்க நேரிடுமே என்ற உளைவில், கம்பளியை

எடுத்துக்கொண்டே எழுந்தவன், அதை இழுத்து தோளில் எறிந்தவாறு வெளியே நடந்து இஸ்தோப்பின் இருட்டில் அமர்ந்து கொண்டான்.

தாண் தாணைய் நிற்கும் மரங்களிடையே தூரத்தில் தெரியும் மலைச் சரிவுகள் கருப்பு வண்ணத்தால் தீட்டி மாட்டிய ஓவியம் போல் தெரிகிறது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கருங்கும்மென்று கிடந்த கறுப்பையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தவன், இருட்டிய உலகின் அத்தனை அந்தகாரத்தையும் விட தன் மனதின் அந்தகாரம் அதிகமானதாக தனக்கே தெரிவதையுணர்ந்து அதன் கணம் தாளாது தனிமையாக அமர்ந்திருக்கும் அந்த நேரத்தில் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொள்ளுகிறான்.

தலை உயர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றுதான் ஒவ்வொரு மனிதனும் விரும்புகிறான். ஆகவேதான், நித்திரையின் நிமித்தம் தரைமட்டமாகப் படுக்கும் போது கூட ஒரு அணை கொடுத்து தலையைத் தூக்கிக்கொள்ளுகிறான்.

ஆனால் மனத்தின் இருட்கனத்தால் தாஞ்சைவே கவிழ்ந்து விடும் தலையை எந்த அணையைக்கொண்டு நிமிர்த்தி வைப்பது?

‘கசமுச’வென்று உள்ளே ஏதோ பேச்சுக் கேட்கிறது.

உயர்ந்த தோளிடை தொங்கும் தலையை ஒரு சிறிதும் உயர்த்தாது மிகவும் சிரமத்துடன் பக்கவாட்டில் திரும்பி ஓரக்கண்ணால் உள்ளே பார்க்கிறான்.

இருக்களித்திருக்கும் கதவினுராடாக, உள்ளே இருக்கும் வெளிச்சம், கோடாக நீஞ்வதிலிருந்து உள்ளே இன்னும் நிலைமை சீரடைந்து அமைதியாகவில்லை என்பதை புரிந்து கொண்டவன், உள்ளேயிருந்து யாராவது ஒருவர் தன்முன் னால் எந்தவிநாடியும் வந்து நிற்கலாம், என்ற பயத்தில் அப்போதைக்கு தப்பிக்கொண்டால் போதும் என்ற அவசரத்தில் இஸ்தோப்பிலிருந்து இறங்கி இருளில் நடந்தான்.

லயத்துக் கோடி யில் கிடந்த நாய், அரவம் கேட்டு குரைக்க வாயெடுத்து, அவனை இன்னர் என்று கண்டுகொண் டதால் குரைப்பை ஏப்பமாகவோ, ஊளையாகவோ மாற்றிச் சமாளித்து, கொட்டாவியுடன் முன்காலை நீட்டி சோம்பல் முறித்து விட்டு, வாலை ஆட்டியபடி மீண்டும் சுருட்டிக் கொண்டது.

எங்கோ உச்சியிலிருந்து ஓடிவந்து இரண்டு பாறைகளுக் கிடையில் விழுந்தோடும் நீர்வீழ்ச்சி எழுப்பும் ‘சோ’ என்னும் பேரிரைச்சலைத் தவிர்த்து முழுத்தோட்டமுமே இருட்டைப் போர்த்திக்கொண்டு குறட்டைவிட்டது.

இரவு பதினென்றாண்டிப் பயங்கரத் தனிமையில் இந்த நாற்பத்தெட்டு வயதிலும், உருவத்தில் குளிவோ, நடையில் தளர்ச்சியோ இல்லாமல், எங்கே போகின்றேம் என்ற கட்டுப்பாடற்ற எதேச்சையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தவன், முகத்தில் பாய்ந்து கண்ணே மயங்கச்செய்த ‘போர்ச்’ லைட்டுன் ஒளியால் நின்றுன்.

‘என்ன பெரியப்பா .. இந்த ராவுலே . . .’ உரப்பட்டி காவல் செய்பவன்தான் லைட்டும் கையுமாய் நின்றுன்.

‘தூக்கம் வல்லேடாப்பா... . . . ஒரே புளுக்கமாக கெடந்திச்சு ... அதுதான் இப்பிடி காத்தாட ... . . .’

‘புழுக்கம் மனதில் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாதவனை இப்பிடி இந்த உரப்பட்டி விருந்தையில் படுத்துக்கிறேன், காத்தோட்டமாக இருக்கும்’ என்கிறுன்.

தூக்கம் தாங்காமல் கண்மயங்கும் வேளைகளில், ஒருவாய் தேநீர் கடவைத்து ஊற்றிக்கொள்வதற்கும், குளிர் தாங்காமல் பஸ்லடிப்படும் வேளையில் நெருப்புப்போட்டுக் குளிர்காய் வதற்குமாக, விருந்தை மூலையில் காவல்காரர்கள் போட்டு வைத்திருக்கும், கரிபிடித்த மூன்று கற்களில் ஒன்றை இழுத்து விரிக்கும் போர்வையின் ஒரு முனையை அதன்மேல் போட்டு கரியை மறைத்து, அந்த உயரத்தில் தலையை வைத்து மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டான்.

தேயிலைத் தளிர்களில் மிதந்து வரும் காற்று திறந்த வெளியில் கிடக்கும் உடலைத்தழுவி ஒடுக்கையில், எத்தனையோசுகமாகவும் லேசாகவும்தான் இருக்கிறது. என்றாலும் உள்ளாம் பர்ரமாகவும் சூடாகவும் இருக்கையில் எப்படி நித்திரை வரும்!

சினிமாப் பாட்டொன்றை சீட்டியில் ஒலித்தபடி ஸெட்டை வீசிக்கொண்டு உருக்காம்பிராவின் மறுமுனைக்கு நடந்தான் காவற்காரன்.

வீட்டில் நிகழ்ந்துவிட்ட அசம்பாவிதத்துக்கு, முழுமதற் காரணமும் தான்தானென்றாலும், தன்பக்கம் ஏதாவது நியாயம் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொள்வதற்காக, நடந்துவிட்டதை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுபடுத்திப்பார்க்கிறேன்.

கசப்பானதுதான்! ஆனால் கட்டாயம் நினைவு படுத்திக் கொள்ளவும் வேண்டியிருக்கிறது.

எத்தனை அசிங்கமானதெல்லாம் நடந்துவிடுகிறது ... ...!
இரவு பத்துமணிக்குப் பிறகு நாட்டிலிருந்து திரும்பியவன் மெதுவாக கதவைத் திறந்து மூடிவிட்டு, இருஞடன் இருளாக கதவடியில் ஒருவிநாடி நின்று கண்களை பழக்கப் படுத்திக்கொண்டான்.

கம்பளிக்குள்ளும், சேலைக்குள்ளுமாக சுருட்டிக்கொண்டு தூங்கும் உருவங்கள் இருட்டில் லேசாகத் தெரியத்தொடங்கின.

நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் மயக்கத்துடன் இருட்டில் காலை உயர்த்தி முதலில் படுத்துக்கிடந்த உருவத்தைத் தாண்டியபடி, ‘அதோ அதுதான் அவ’ என்று மனதுக்குள் முன்கிக்கொண்டான்.

அவனுடைய கணிப்பு தவறிவிட்டது. ‘இந்தப் புள்ளை எப்பிடி .. சேச்சே ... ...’ என்று எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டு

டவன் அருவருப்பான் அந்த எண்ணங்களை வெட்டித் துண்டாக்கிக் கொண்டான்.

ஃ

ஃ

ஃ

அந்த ஆறுகாம்பிரா லயத்தின் மூன்றுவது காம்பிரா வுக்குள் அவன் பிரவேசஞ்செய்து ஏறத்தாழ இருபது வருடம் இருக்கும். அப்போது அவனுடைய மனைவியும் மூன்று பிள்ளை களுமாக ஐந்து பேர்களுக்கு அந்த ஒரு காம்பிரா போதுமானதாக இருந்தது.

நான்கு சுவர் உள்ள அந்த சதுரத்துக்குள் அடுப்பைப் போட்டு ‘இது குசினி’ என்று ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிவிட்டு மிஞ்சியிருக்கும் முக்கால் அறைக்குள் மூன்று பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு, அவைகள் ஈண்டும் காணுமலும் சம்சாரம் பண்ணி இன்னும் மூன்றை பெற்றுக்கொண்டதுவரை எல்லாம் அந்த ஒரே காம்பிராதான்.

அவனும் எத்தனையோ தடவை ஆபீசக்குப்போய் துரையிடம் காவில் விழாக் குறையாகக் கெஞ்சியும், சண்டைபோட்டும் பார்த்துவிட்டான், தனக்கு இன்னெரு காம்பிரா வேண்டுமென்று.

பகல் வேளைகளில் வீடு இருக்கிறதா இல்லையா என்ற பிரச்சினையே கிடையாது. எல்லாத் தொல்லைகளும் இரவில் தான். அத்தனையையும் படுக்கவைத்தாகவேண்டுமே! கைகால் முளைத்துவிட்ட பிள்ளைகள் என்றாலும், வீட்டுக்குள் இட நெருக்கடி என்று வெளியே எங்கேயாவது போய் சருட்டிக் டிக்கொள்ளும். முளைக்கும் மீசையை நாசுக்காக நீவிவிட்ட படி படுக்கையும் தானுமாக நடந்துவிடுகிறானே முத்தபையன், ‘நண்பனுடன் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்’ என்று. அதேபோல இந்தச் சின்னங்கிறிசுகள் எங்கே போகும்?

வீடு வளரவில்லை என்பதற்காக பிள்ளைகளும் வளராமல் இருந்து விடுவார்களா?

அதுவும் பெண் பிள்ளைகள்!

‘பெண் வளர்ச்சி பேய் வளர்ச்சி’ என்பார்கள். பார்த் துக்கொண்டிருக்கும்போதே வளர்ந்துவிடுவார்கள்.

இவன் வீட்டிலும் இரண்டு வளர்ந்துபோய் இருக்கிறதே அது எங்கே போய் படுத்துக்கொள்ளும்.

முத்த பையனைத் தவிர மற்றது அத்தனையும் அந்த முக்கால் அறைக்குள் ‘ஓண்ணடி மண்ணடியாக’ உருள வேண்டியதுதான்.

இந்த லயப்பிரச்சனை பெரும் தலைவேதனையாக உருமாறிக் கொண்டு வருகிறது என்று கண்டவுடன் துரை நெசாக நழுவிக்கொண்டார்.

யார் யார் எந்தெந்த லயத்தில் இருக்கிறார்கள்? ஒரு காம் பிராவில் எத்தனை பேர்? அதில் ஆண் எத்தனை? பெண் எத்தனை? பிள்ளைகள் எத்தனை? என்பதுபோன்ற விபரங்களைக் காட்டும் ‘லயத்துச் செக்ரோலை’ தூக்கி பெரிய கங்காணி யிடம் கொடுத்துவிட்டார்.

தொழிலாளர்களின் நலனில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவராகத்தான் இருந்தாக வேண்டும் பெரியகங்காணி என்பவர். தொழிலாளர்களின் நலனில் தான் இருக்கிறது அவருடைய நல்வாழ்வு.

துரையிடம் இல்லாத ஒரு பயம், துரையிடம் காட்டாத ஒரு மதிப்பு, துரைக்குக் கொடுக்காத ஒரு ஒத்துழைப்பு. பெரிய கங்காணியாகப்பட்டருக்கு உண்டு என்பது துரையின் நம்பிக்கை. ஆகவே நெருக்கடி மிக்கதான் இந்த வீட்டுப் பிரச்சனையை அவரிடம் நீட்டிவிட்டு ஒதுங்கிக்கொண்ட துரை சாமர்த்தியசாலிதான். தனக்கு லயம் போதாது என்ப வர்கள் துரையிடம் போவார்கள், துரை பெரிய கங்காணி யிடம் அனுப்புவார். கங்காணி அவர்களை விசாரித்து பெயர்

களை எழுதிக் கொண்டு ‘லயம் ஏதாவது காலியான இல் லாட்டி புது லயம் கட்டின உனக்குச் சொல்றேன் போ’ என்பார்.

‘எனவீட்டில் ரெண்டு கொமரோட இன்னும் ஆறுபேர் இருக்கோமுங்க’ என்று கூறிக்கொண்டு நின்ற இவனையும் ‘பெரியாணிகிட்டே போ’ என்றார் துரை.

‘அவங்ககிட்ட ஏன் நான் போவனும், துரை நீங்க இருக்கிங்க தகப்பன் மாதிரி, நீங்க பார்த்து ஒரு காம்புரு ஒழுங்கு செய்யுங்க...’ என்று ஆபீசில் சத்தம் போட்டாலும் படியிறங்கியதும் நேராகப் பெரிய கங்காணியிடமும் போக வும் தவறவில்லை.

‘போ பார்ப்போம்’ என்று கூறிவைத்தார் பெரிய கங்காணி. வரப்பிரசாதம் போல் அவனுக்குக் காவல்வேலை கிடைத்தது.

அதன்பிறகு உரப்பட்டி, புது மலை, ஆயுதக் காம்பிரா என்று எங்காவது இராப் பொழுதைப் போக்கி விடுவான். வீட்டுப் பிரச்சினை அவ்வளவாகத் தோன்றவில்லை.

தான் ஒதுங்கிக் கொள்வதால் மட்டும் தீர்ந்துவிடும் தொந்தரவு இல்லையே குடும்பத்தொந்தரவு! அது தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

மனைவியின் நச்சியிப்புத் தாளாத போதெல்லாம் துரையிடம் போவான், துரை ‘கங்காணியிடம் போ’ என்பார். ‘கடபுடா’வென்று கத்திவிட்டு திரும்பி வருவான்.

அவன் படியேறும்போதே துரை மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்வார். ‘சலாங்க’ என்று ஐஞ்ணலிடம் வரும்போதே ‘கங்காணிகிட்டே போ’ என்று கூறிவிடுவார். ஒரு தடவை அவன் வேறு எதற்காகவோ வந்து நின்று ‘சலாங்க’ என்ற போது, ‘கங்காணிகிட்டே போ’ என்று துரை கூற, ‘நான் லயத்துக்கு வரவிங்க’ என்று அவன் தலையைச் சொரிய, துரை, கிளார்க், அவன் மூவருமே சிரித்துவிட்டனர் தங்களை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள இயலாமல்.

அவன் ஆபீசக்கு வந்தால் லயம் கேட்கத்தான் வருவான் என்பதும், லயம் கேட்டால் ‘கங்காணிகிட்டே போ’ என்று தான் துரை கூறுவார் என்பதும் அந்த அளவுக்கு துரைக்கும் அவனுக்கும் தெளிவான ஒன்றுகிவிட்டது.

அவனுக்கு கிடைத்திருந்த காவல் வேலையும் நின்றுவிட்டது. மறுபடியும் இப்போது அவன் நேரடியாகப் பிரச்சனைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அதன் விளைவு —

அடுத்தநாள் அந்தி நேரத்தில் பெரிய கங்காணி வீட்டுக்குப் போனான்.

‘ஏன் தொரைகிட்ட போவலியா?’ பெரிய கங்காணி கேட்டார்.

‘அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லிங்க’ அவன் குழந்தான்.

‘இல்லே அய்யா நேரே ஆபீசக்குப் போய் துரைகிட்டதானே ‘கம்பிளேயன்’ பண்ணுவீங்க ... ... அதுதான் கேட்டேன்.’ அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது, ஜியா ஆளை அடையாளம் பண்ணித்தான் வைத்திருக்கின்றார் என்பது. புதிதாகக் கட்டிய பத்து காம்பிராவில் தனக்கு ஒரு காம்பிரா கிடைக்காமல் போனதற்கும், அவ்வப்போது காலியாகும் பழைய காம்பிராக்களுக்கும் தன்னை ஒதுக்கி விட்டதற்கு இந்த அடையாளம்தான் காரணமோ ... ...?

‘சாமிக்கு ரெண்டுன்னே பூசாரிக்கு நாலு ஒடைக்கணும் போலிருக்கே!’ என்று புழுங்கியபடி, ‘அய்யாதான் ஒதுக்கி செய்யணும்’ என்று காலில் விழாத குறையாக கூறிவிட்டு நடந்தான்.

‘என்ன இந்த நேரத்திலே கங்கரணி வீட்டுப்பக்கம் ...’

‘அதை ஏன் கேக்கிறே ... நானும்தான் நாளாய் பொழுதாய் நாய் கணக்கா அலைஞ்சு பாக்கிறேன் ஒரு காம்பிரா வுக்கு, மனுசன் அசையிறுப்பிலே காணுமே ... பாப்போமிங்கிறுரு. நாம் பாத்துக்கிட்டு இருக்க வேண்டியதுதான் ...’

‘... .லயம் ஏதும் காலியான இன்னெருத்தனுக்கு போயி
ருது... ... அதைத்தானே சொல்லவாரே ... ...’

‘பின்னே என்னங்குறேன் ... ...’

‘லேய் சம்மா கத்தாதறேலே ... வெறுங்கையி மொளம்
போடுமா. ... ஒரு காம்பிராவிலே ஏழைட்டை அடைச்சுக்
கிட்டு கயில்ஸ்டப்படுறதைவிட, கங்காணிக்கு ஒரு போத்தல்
சாராயத்தை வாங்கிக்கொடுத்திட்டா என்ன கெட்டுப்படுது...
என்ன கொறைஞ்சுப்படுது ... ...’

ஒரு போத்தல் சாராயத்தை வாங்கித்தொலைத்து விடுவ
தால் ஒன்றும் குறைந்துவிடாது என்பது அவனுக்குத் தெரி
யும். ஆனால் ஏன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற வீம்பில்தான்
இத்தனைநாளும் இருந்தான்.

ஆனால் இப்போது ... ... !

‘எந்த எளவைக் கொடுத்தாவது ஒரு காம்பிரா கேட்டா
கணும்.’ மனம் முன்கிக்கொள்கிறது.

‘அந்த கொய்யா மரத்தடியிலே அப்பவே ஒரு குடிசை
போட்டேன் ... ...’

மனதை அவன் அடக்கப் பார்த்தாலும், நடந்துவிட்ட
கசப்பான் நிகழ்ச்சிக்கான காரண காரியங்களைச் சுற் றியே
அது ஓடுகிறது.

லயம் கேட்டு ஏமாந்த ஆரம்ப நாட்களிலேயே தனது
வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள தோட்டத்தில் நிற்கும் கொய்யா
மரத்தடியில் ஒரு சிறு குடிசை போடத் தொடங்கினான்.
மூலைக்கொன்றுக் நான்கு மரங்களை ஊன்றி, நாணால் வரிச்சி
களைப் பிடித்து, வரிச்சி மறைய மன்னைக் குழைத்து ஒரு
பக்கம் அறைந்தும் ஆயிற்று. வெளிக்கு வெளியே லயத்தை
ஒட்டி நிற்கும் ஈரப்பலாமர நிழவில் நின்றபடி முளைத்தெழும்
குடிசையையே முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெரிய
கங்காணி தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்.

‘என்னடாலே அது குடிசே... வீடு கட்டுறீகளோ. இன் ணைக்கு நீ கட்டிக்காட்டு, நாலைக்கு ஒருத்தன், நாளான்ணைக்கு ஒருத்தன்னு அத்தனைபேரும் குடுசை போட தொவங்கிறுவா னுக. ஒனக்குத் தான் வீட்டுக்கு முன்னுக்கு சோட்டம் இருக்கு தோட்டத்திலே போட்டுக்கிறே, தோட்டம் இல்லா தவன் என்ன செய்வான், ராலோடராவா பத்து தேயிலைய புடுங்கிப்புட்டு அதுலே போட்டுக்குவான், வெளங்குதா.. ! அதுஞ்சே இந்த குடிசை வெவகாரமே வேண்டாம், ஆடிச கீரைகள்னு... தொரையருதி போறதுக்குங்காட்டியும், மருவா தியாச் சொல்றேன், இப்பவே போயி உடைச்சபோட்டுரு .. இல்லே ... - ’

தன் அழைப்புக் கேட்டு வந்து, தனக்குமுன்னால் ருன்றிப் போய் நிற்பவனை ஏசிப்பயங்காட்டி அனுப்பியதுடன், அடுத்த நாள் அந்தப் பக்கமாக நடந்து குடிசை போட்டிருக்கிறதா இல்லையா என்பதை யும் ‘செக்’ பண்ணிக் கொண்டார். கொய்யா மரத்தடியில் குடிசைக்கு பதில் குட்டிச்சவர் மட்டுமே நின்றது.

இத்தனை மன உலைச்சல்களிலேயும் எந்த எளவைக் கொடுத்தாவது... என்ற எண்ணத்துடன் எப்படியோ தூங்கிப்போனான்.

ஆம்... தூக்கம் மனிதனுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்!

ஃ

ஃ

ஃ

தேயிலைக் குச்சியால் பல்லைத் தேய்த்து துப்பிவிட்டு ஜில்லென்றேடும் ஆற்று நீரில் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு பெரட்டுக்களத்தையடைந்தான்.

மற்ற நாட்களில் என்றால் கை வாளியில் சுடுதண்ணீர் காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இன்று?

விரித்துப்படுத்திருந்த துப்பட்டியைத் தோளில் போடுக்கொண்டு, தன்வீட்டுப் பெண்கள் துண்டு வாங்க வரும் போது எங்கே தன்னைப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற பயத் தில் சற்று மறைவாகவே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

‘எப்ப காம்பிரா விட்டு போடே ... ...?’

‘வீடெல்லாம் சரி ... இன்னொரு நாலு நாள்லே ...’ பின் வரிசையில் கேட்ட பேச்சுக் குரலால் திருப்பி பார்த்தவனுக்கு விஷயம் பிடிபட்டுக்கொண்டது.

தோட்டத்துக்கே பழைய ஆளான பண்டா, லயத்தைக் காலி செய்துவிட்டு, நாட்டில் சொந்தமாகக் கட்டியுள்ள வீட்டுக்கு குடிபெயருகிறான்.

இவனுக்கு செய்தி இனித்தது.

‘காலியாகும் இந்த காம்பிராவை எப்படியாவது அமுக் கிக்கிறனும் ... எந்த இளவைக் கொடுத்தாவது ... ...’ என்ற எண்ணத்துடன், அன்றே பெரியவரைக் கண்டு தனக்குள்ள கஷ்டங்களை கூறி ஒருபாட்டம் அழுதுவிட்டு ஐயாவுக்கு சந் தோசம் செய்வது பற்றியும் இலோசாக இழையோடி விட்டு, ‘சரி பயப்படாதே .....’ என்ற பெரியவரின் உத்தரவாதத் துடன் வெளியேறியவன், ஒரு ‘வெள்ளைய’ வாங்கிக் கொண்டுவந்து தயாராய் வைத்துக்கொண்டான், வீடு காலி யானதும் சென்று ஐயாவைக் கண்டுகொள்ள.

காலியாகப் போகும் காம்பிராவுக்கு முழுமுச்சாக இவனும் அடிப்போடுகிறான் என்பது ‘எப்ப காம்பிரா விட்டுப் போடே’ என்று பண்டாவைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்த இன்னொருவனுக்கு சுருக்கென்றது; முந்திக்கொண்டான்.

ஒரு வெள்ளையை வாங்கி வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு இவன் இருக்க, இரண்டை வாங்கிக்கொண்டு போய்க் கொடுத்து, ஐயாவைப் பார்த்தும் விட்டான் அவன்.

எவ்வளவு சிறிய மீனை இருந்தாலும் தன்னிலும் சிறியதை விழுங்கத்தானே செய்கிறது!

இரண்டு வெள்ளையைக் கண்டதும் ஐயா அசந்தே விட்டார். ‘காம்பிரா உனக்குத்தாண்டா’ என்று கையடித்துக் கொடுத்தவர் ‘அவனுக்குத் தரேன்னேமே’ என்று ஒருவிநாடி குழம்பி உடனே சுதாகரித்துக் கொண்டு ‘பண்டா லயம் விட்டுப் போற அண்ணீக்கு கட்டாயம் வா’ என்று சூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

பண்டா குடிபெயரும் தினம்! சந்தோசத்தை ஒரு பேப் பரில் சுற்றி கமக்கட்டில் இடுக்கிக்கொண்டு ஐயா வீட்டுள் நுழைந்தவன், அங்கு வேறுமொருவன் இருப்பதைக் கண்டு சற்றுத் தயங்கினான்.

‘யாரு ... ...? அட நீயா ... ...! வாவா. என்ன கையிலே பார்சல் ... ...?’

‘ஓன்னுமில்லைங்க’ என்று மழுப்பியவனை விடாமல் இழுத்துப் பிடித்தார் கங்காணி.

‘பண்டா காலியாக்கிறுன்லே காம்புரா அதை இவனுக் குத்தான் குடுக்கப்போறேன் ...’ என்று மற்றவனிடம் கூறி யவர் இவன் பக்கம் திரும்பி, ‘என்னுப்பா என்னமோ வைச் சிருக்காப்போலே இருக்கு, கேட்டா ஓன்னுமில்லைங்கிறே... கொண்டாயேன் பார்ப்போம் ... ...’ என்று அதைஇழுத்துப் பிரிக்கிறார்.

வெள்ளைப் போத்தல் வெளியே வருகிறது!

ஐயாவின் முகம் ஏன் இப்படிக் கோரமாகமாறுவேண்டும்!

குழம்பிப்போய் நிற்பவனைக் கோரமாகப் பார்த்து ஐயா
கத்துகிறார்.

‘யேய், வயம் வாங்குறத்துக்கு எஞ்சம் கொண்டாந்
தியோ..... யப்பா நீ சாக்கி...’ என்று போத்தலை உயரத்
தூக்கி மற்றவனிடம் காட்டி விட்டு ‘இந்தாடா நீயே
கொண்டு போ. ஒனக்கு லயமும் கெடயா ஓண்ணும் கெட
யாது ஓடிப்போ ... படவா ... அதோட் நாளைக்கு காலையிலே
ஆபீசுக்கு வந்துடு. நீயும்தாம்பா... நல்லவேளை நீ இருந்தே,
பெரிய கங்காணி மூச்சவிடாது கத்தினார்.

வெலவெலத்துப் போனவன் நடுங்கும் கால்களுடன்
வெளியே நடந்தான்.

(செந்தாமணி)

பாட்டி சொன்ன கதை

கொமுந்து நிறுத்து வெகு நேரமாகவிட்டது. இன்னும் காவேரியை மட்டும் காணவில்லை.

சிலுப்பிக் கொண்டு நின்ற முன் மயிரில் சிட்டு சிட்டாய் ஓட்டிக் கிடந்த சாம்பலைத் தட்டியவன்னம் வெளியே வந்தாள் கூனிப்பாட்டி. மூடியும் மூடாமலும் கிடந்த அவரூடைய விலாப்புறம் மேடும் பள்ளமுமாய் கூரைத் தகரம் போல் கோடுபாய்ந்து கிடந்தது. சிதறியடிக்கும் தன் குழி விழுந்த கண்பார்வையை சேர்த்து பிடித்து தன் பேத்தி தூரத்தே வருகின்றா என்பதைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு கையைத் தூக்கி தன் கண்ணுக்கு மேல்வைத்து பார்க்கிறான் பாட்டி. கையை மேலே தூக்கியதால் விலான லும்புகள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய விதத்தில் முட்டி நின்றன.

‘யേ . . . തെയ്വാനേ! എങ്ക കാവേരിയൈക് കണ്ടിയാ?

‘ஆமா... ... ஓம் பேத்தியை காவல் பார்க்கத்தானே தொரை எனக்கு சம்பளம் கொடுக்குராறு... ...’

ஒரே வயத்தில் கூடிவாழும் தெய்வானை தங்கள் கூட்டு
ரவு வன்மையைக் காட்டினால்.

அதோ... தலையில் விறகுக் கட்டும் தடக் தடக்கென்று
முதுகிலடிக்கும் வெற்றுக் கூடையுமாக காவேரி வருகின்றான்.
கறுத்த உருவம். கண்ணைக் குத்தும் பருவம்.

அலுத்துக் களைத்த உடல்தானென்றாலும் அழகாய்தான்
இருந்தது.

அந்த வயது இருக்கிறதே! அந்த வயதில் எந்தப் பெண்
னும் அழகாய்த்தான் இருப்பாள்.

வாலிபப் பெண்களிடம் மட்டும் இந்த வசீகரிக்கும் சக்தி
இல்லாவிட்டால் ... ...!

பிரபஞ்சமே ஆட்டம் காணும் பெரிய பிரச்சனை அல்
வவா அது.

‘வெறகு பொறக்க போனேன் அதுதான் நேரமாச்சு!'
நேரமானதற்கு காரணக் கூறி பாட்டியை ஏமாற்றி விட்ட
எக்களிப்பு பேத்திக்கு.

‘சரி சரி நீ ஒன்னும் அதுக்கெல்லாம் போக வேண்டிய
தில்லே, நான் பாத்துக்கிறேன்.’

தன்னுடைய இளமை முறுக்கை எவனிடமும் அவிழ்த்துக்
காட்டி. அவஸ்தையில் மாட்டிக் கொள்வாளோ என்ற பயம்
பாட்டிக்கு. அவள் அன்று கொப்பளித்துத் துப்பிய இளமை
தானே இன்று பேத்தி அனுபவிப்பது!

எட்டாம் காம்பரா இரண்டு மூன்று நாட்களாக
அந்த லயத்துக்கு வருவதும் இருட்டும்வரை அங்கேயே சுற்று
வதும் ‘எப்படிப் பாட்டி நல்லா இருக்கியா? ... ...’ என்று
விசாரிப்பதும் அவளுக்கு சந்தேக மூட்டியது. இன்றே,

நாளையோ, நாளை மறுநாளோ என்றிருக்கும் ஒரு கூவிக்காரக் கிழவியைப் பார்க்கவா ஒரு மெனர் பையன் நேரத்தை விரய மாக்கிக்கொண்டு வருவான்?

ஹ் ம் ம் ... ம் ... ம் ...

பாட்டி பெருமுச்செறிந்தான்.

‘இந்தா காவேரி அந்த கருவாட்டு மண்டையை பொட்டில் போட்டு மூடு. கவிச்சின்னை சனியன் நாய்க எங்கேன்னு நிற்கும்’ பாட்டி எதைக் குறிப்பிடுகிறானோ தெரியவில்லை!

அடுப்படியில் கிடந்த பலகைக் கட்டையை தலைக்கு அணை வாக வைத்துக்கொண்டு, மேல் சேலையை உருவி தரையில் விரித்து அதில் சுருட்டிக்கொண்டாள் பாட்டி. சாமான் சட்டிகளை எல்லாம் கழுவிவைத்துவிட்டுத்தான் பேத்தி படுப்பாள்

பாட்டியின் அருகே ஒரு கிழிந்த சாக்கில் நாலு குழந்தைகள் கையையும் காலையும் பரப்பிக்கொண்டு கிடந்தன. அந்த நாலும் அடுத்தவீட்டு பரமசிவத்தினுடையது. பரமசி வமும் பாரியாரும், பரமசிவத்தின் தாயும் தங்கையும், ஆறு குழந்தைகளுமாக பத்து உருப்படிகளுக்கு அந்த நன்று வளையில் முடங்கிக்கொள்ள முடியுமா? ஆகவேதான் நான்கு குழந்தைகள் அடுத்த வீட்டு பாட்டியிடம் எப்போதும் வந்து படுத்துக்கொள்ளும். இங்கே பாட்டியும் பேத்தியும்தானே!

பார்வதியின் கையைப் பிடித்து சரியாக நாலு வருடம் தான் எனினும் அவர்களுக்கு ஆறு குழந்தைகள். என்னமோ ஏதோ வென்று நினைத்துவிடாதீர்கள். இரண்டு முறை ‘இரட்டை’ பிறந்து விட்டதால்தான்.

இறைவன் ஏழைகளுக்கு அள்ளிக்கொடுக்கும் ஆஸ்தி அது ஒன்றுதானே. பரமசிவம் - பார்வதி என்ற பெயர் கொண்டிருந்ததாலோ என்னவோ இந்த வகையில் அவர்களுக்கு குறை வில்லை. இப்போதுங் கூட அவள் ஓட, உட்கார முடியாத நிலையில்தான் இருக்கிறீர்.

‘பாத்தி சதை சொல்லு ... !!’

பரமசிவத்தின் நாலும் கிழவியைக் குடைந்தெடுத்தன.
பேத்தியும் வந்து அவனுடைய பாயை விரித்து அதில் முடங்
கிக்கொண்டாள். அவனுக்குத் தூக்கம் ‘லேசில்’ வருவதாக
இல்லை. அந்திநேர ஆட்டத்தின் இனப் நிழல் அவள் அடித்
தளத்தே அரங்கமிட்டு ஆட்டம் காட்டியது.

‘ஓரே ஒரு தோட்டத்திலே ஓரே ஒரு லயமாம் ... ...’

கிழவி கஷத சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

‘ஊம்ம்’ நாலும் ஓரே நேரத்தில் ஊம் போட்டன.

‘அந்த லயத்துலே பெரியவங்கெல்லாம் வேலைக்கு போன
தும் புள்ளோங்கெல்லாம் தானுப்புல ஆட்டம் போடுமாம் ...’

‘ஊம்’

‘ஒன்றுகூடப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு போறதேயில்லை ... ...
பள்ளிக்கூடம் போன்னுட்டு பெத்தவங்க போயிட வேண்டியது. அதுகள் பாட்டுக்கு மாங்காய் அடிப்பதும், குருவிக்கூடு
கலைப்பதுமாக ஆட்டம் போட்டுக் காலத்தைக் கடத்தின்’

‘அந்த லயத்துலே ஒரு பத்துப் பதினெருவயதுப் பொண்ணு
எங்கியும் போவாமல் வீட்டு வேலைகளைச் செஞ்சகிட்டே
இருக்கும். அடுத்த வீட்டுலே ஒரு பய இருந்தான். அவனுக்கு
ஒரு பதினெரு வயசு இருக்கும், ரெண்டுபேரும் சேர்ந்துதான்
வெளையாடுவாங்க என்று...’

‘என்ன தூங்கிட்டங்களா?’

பாட்டியின் கேள்விக்குப் பதில் இல்லையே என்ற பதில்
பரமசிவத்தின் மூத்ததனிடமிருந்து மட்டுமே வந்தது. மற்ற
மூன்றும் குறட்டை விட்டன. வீழித்துக்கொண்டிருந்த மூத்தது
‘அப்புறம்’ என்கவே கதை தொடர்ந்தது.

‘அவங்க ரெண்டுபேரும் சேர்ந்தே ஆடி ஓடித் திரிஞ்சசது
ஞலே ஒன்னுக்கிட்டே மற்றாக்கு பயமோ, சூச்சமோ
கிடையாது. அந்தப் பொண்ணு வளர்ந்தப்புறமும் ரவிக்

கைக்கு மேலேயும் ஒரு துணியைப் போட்டு முடிக்கிற அளவு வளர்ந்தப்புறமும் அந்தப் பையன்கிட்டே சூசமில்லாமல் பழகிச்சு’

இவ்வளவு நேரமும் பாட்டியின் கதை காதில் விழுந்தும் மனதில் விழுகாமல் படுத்துக்கிடந்த காவேரி புரண்டு படுத் தாள். சிறுகச் சிறுக அவள் மனம் கதையில் லயித்தது. அந்த முத்ததும் தூங்கிவிட்டதைக் கண்ட கிழவி சுறுசுறுப்புடன் கதையை தொடர்ந்தாள்.

‘நீ வளர்ந்த பொண்ணோ! அந்த தடிப்பயகிட்டே என்ன பேச்சு... ...’

கிழவியின் கதையில் தெரிந்த மாற்றம் காவேரியைத் தடுமாறச் செய்தது. தனக்கும் இருசனுக்குமுள்ள தொடர்பை அறிந்து கொண்டுதான் அப்படிக் கேட்கிறானோ! என்று எண்ணி ஏதோ கூறத் தொடங்கியவளை தடுத்து நிறுத்தியது பாட்டியின் குரல்.

‘... ... அப்பழன்னு பெத்தவங்க கண்டிக்கத் தொவங்க வும், பெத்தவங்க கண்ணுக்கு தெரியாம அவங்க இரண்டு பேரும் ஆட்டம் போடுவாங்க. ஆச்சு! பெண்ணுக்கும் பதி னலு வயசு முடிஞ்சு போச்சு. குச்சக்குள்ளையும் உக்காந் துட்டு வந்துருச்சி. ஆள் கூடன்னு அந்த வருசம் தொரை தோட்டத்திலே பேரு பதிய மாட்டேன்னுட்டாரு. வயசு வந்த பொண்ணைச்சேன்னு பெத்தவங்க ரொம்ப கவலைப்பட்டாங்க. அதுக்குக்காவலா ஒருத்தர் வீட்டிலேயே இருக்க முடியுமா? பொன்னைப் பொறந்தது இல்லே, தன்னைக் காப் பாத்திக்கிடனும்’

பேத்தி தூங்கிவிட்டாளா என்பதையும் பாட்டி கவனித்தாள். பேத்தியினுடையதுவும் வாவிப மனதல்லவா? கதையும் இப்போது அந்தப் படியில்தானே இருக்கிறது. ஆகவே அவள் பெருமுச்சு விடுவதும் புரண்டு படுப்பதுமாக இருந்தாள். பேத்தி தூங்கவில்லை என்பதை உணர்ந்த பாட்டி தொடர்ந்தாள்.

‘ஓரு நாள் வெள்ளனவே வேலை எல்லாம் முடிச்சுட்டு அந்தப் பொண்ணு பக்கத்து வீட்டுக்குப் போச்சு. லயத்துலே ஒரு கடுகுஞ்சி கூடக் கிடையாது. பொண்ணு அங்கே போன தும் பய அதை புடிச்சி இழுத்து அணைச்சிக்கிட்டான். அந்தப் பொண்ணுக்கிட்ட அவனுக்குத்தான் கூச்சம் கிடையாதே! கொஞ்ச நேரத்துல தாவணித்துணி மட்டும் தூரவிழுந்து கெடந்திச்சு.

பேத்தியின் உடல் வைந்தது. பாட்டியின் கண்குழியில் கோர்த்துறின்ற கண்ணீர் கண்ணத்தில் ஒடி சட்டையில் விழுந்தது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டே தொடர்ந்தான்.

‘அந்தப் பொண்ணுக்கு புத்தி இப்படியா போவனும். ஒவ்வொரு நாளும் அவங்க ரெண்டு பேநக்கும் இப்படியே இன்பமாய் பொழுது போய்க்கிட்டே இருந்திச்சி. அடுத்த வருசம் அந்தப் பொண்ணை தொரை பேரு பதிஞ்சிட்டாரு. அதுவும் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிடுச்சி. எப்பவோ குழையோ, மரமோ வெட்டினத்துக்காவ அந்தப்பயலை பேரு பதிய மாட்டேன்னுட்டாரு.

ஆயாகாரி தன்கூடவேதான் அந்தப் பொண்ணை வேலைக் கூட்டிப்போவா! கண்ணுல வைச்சி இமையாலத்தான் மூடிக்காத்தா என்ன செய்வது? கள்ளன் பெருசா காப்பான்! பெரிசாம்பாங்க அந்தப் பொண்ணும் ஆயாவை எமாத்திட்டு காடோ மேடோ, மலையோ, காலே எங்கேயாவது அந்தப் பயல்கூட இருக்காம இருக்கவே இருக்காது. நாளைக்கு வர்ரதை கொஞ்சமாவது ட்யாசிசிருந்தான்னா... ...! வளர்த்த வளர்ப்பு அப்படி.

வளர்ந்த பையனை ஏன் வீட்டுல வைச்சிருக்கியக, எங்க கூட வந்து கடையில நிக்கட்டுமேன்னு கடன் வாங்க வந்த ஒரு கடை.. முதலாளி பையனை இழுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாரு. பய போன பொறவு இந்தப் பொண்ணுக்கு ரெண்டு முனு நாளா வெறிச்சோன்னு இருந்திச்சி; அப்புறம் ஒரு மாதிரியா சரியாப் போயிடிச்சி’.

ஒரு வாரமாக தன்னை சுற்றி வந்து தன்னையே சுற்றிக் கொண்ட இருசனும் ஒரு நாள் இப்படி போய்விடுவாலே என்ற பயம் அவளைப் பற்றிக்கொண்டது.

ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த அவனுடைய வாவிப் எண்ணத்தில் பாட்டி ஏற்றிவிட்ட பாரம் அதை தடுமாறச் செய்தது. பேத்தியின் மனப் போராட்டத்தை அறியாத பாட்டி தொடர்ந்தாள்.

‘அந்தப் பொன்னு முனு சம்பளம் வாங்கிறிச்சு. நாலா வது சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யயிலே ஒருநாள் ஏதோ தலை சுத்தருப்புல இருக்குன்னு வீட்டிலே நின்னுட்டா. மாங்கா திங்கனும்னு ஒரு அதிசய ஆசை ஏற்பட்டிச்சு. ஒரு பையனை விட்டு பங்களா மரத்துல ஒரு மாங்கா அடிச்சாரச் சொல்லி ரெண்டு உப்புக்கல்லையும் வைச்சி தட்டி ரெண்டு வாய் கஞ்சி யைக் குடிச்சா. குடிச்ச கஞ்சி கொடல்ல விழுதிறதுக்குள் ளார ஓ...வ...வன்னு ஒமட்டி அவ்வளவையும் வாந்தி எடுத் துட்டா! அடிவயித்துல ஏதோ ஒரு சிலு சிலுப்புத் தோணி அலும் அது என்னாங்கிற விவேகம் தெரியாத வயதுதானே! பாவம் ஆயானுக்குத் தெரியாம எத் தனை நாளைக்குத்தான் ஒளிக்கமுடியும்?

ஆயானுக்குத் தெரிந்சு அப்பனுக்குச் சொல்லி வீடு சுடு காடா மாற, ஆச்சு போச்சின்னு ஆறு மாசம் ஆயிடுச்சு. ஆறு மாச வயித்துப் புள்ளையை ஆருக்காவது மறைக்க முடியுமா? அந்த ஆயானும் பகலெல்லாம் மலையில் செத்துச் செத்து வேலை செஞ்சிட்டுராமுழுக்க தன்னாலே முடிஞ்சு மருந் தெல்லாம் செஞ்சி பார்த்துட்டா, ஒன்னும் பலிக்கல. பெண்ணேட அப்பனுக்கு என்ன செய்யிறதின்னே தெரியல்லே. சாப்பிடாம, தூங்காம, வீட்டடையும் கவனிக்காம ‘எக்கேடோ கெட்டுப்போன்னு மிசின் கணக்கா சுத்தி வந்தது. பெத்தவ மனது கேக்குமா? புருசனை ஏசிப்பேசி நம்ம புள்ளையில்லையா, சாக்கடையில் விழுந்திடுக்கேன்னு அதிலேயே அமுக்கி வச்சிறுவோமா? நாமதானே சமூவி குளிப்பாட்டி

எடுக்கனும். மூஞ்சியைச் சுழிச்சிட்டாப்போல போதுமான்னு சமாதானம் பண்ணி பத்தனை நாட்டுல ஒரு கிழவி இருக்கா ளாம். இதிலெல்லாம் கைதேர்ந்தவளாம். அவனை இன்னைக்கே கூட்டியாங்கன்னு அனுப்பினா. மனுசனும் தலைவிதியேன்னு போச்சி.

அந்தக் கிழவி இதிலெல்லாம் கை தேர்ந்தவள்தான். தாய்க்குத் தெரியாம புள்ளையை இழுத்து தரையில போட்டு நுவா! அவ ரேட்டுக் கேக்குற விதமே அலாதி. முனுமாசம்ம முப்பது ரூபாயும், ஒரு முழுப்போத்தல் வெள்ளையும், ஆறு மாசம்மை அறுபது ரூபாயும், ரெண்டு வெள்ளையும்.

உடம்பு போனு போவட்டுமேங்குற நெலையில இருந்த அவங்களும் காசைப் பார்க்காம அவளைக் கூட்டிக்குனு வந் துட்டாங்க. கிழவி வந்த சங்கதி தெரிஞ்சவுடனே தோட்ட மெல்லாம் இதுதான்கதை. மலையில, பேரட்டுக் களத்துல, பிலிக்கரையில, எங்க பார்த்தாலும் காவேரி முழுகாம இருக் காளாமங்கிறதுதான் குசுகுசுப்பு. நம்ம சனங்க வெறு ம் வாயையே மொட்டு மொட்டுன்னு மெல்லுவாங்க. இப்படி ஒரு வெசயம் கிடைச்சா சும்மா இருப்பாங்களா? அந்த மனு சன் தரையைப் பார்த்த தலையைத் தூக்குறதே இல்லை. தம் பொண்ணு தன்னை தலைகுனிய வச்சிட்டுதே என்ற வெசனம்.

பாட்டியின் பக்கத்தே கிடந்த பரசிவத்தின் இஸச ‘வீல்’ என்று கத்தவே பாட்டி அதைத் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டே கலையை தொடர்ந்தாள்.

‘அந்த மருந்துக்காரக் கிழவி வந்த முனைம் நாள் அந்த லூட்டுக்கு ஒரு பொலிசையா வந்தாரு. அந்தப் பொண்ணு பேரைச் சொல்லி விசாரிச்சாரு. தாவி கட்டாமலே அந்தப் பொண்ணு தாயாகி விட்டதாகவும், பெத்தவங்க கருவைக் கலைச்சு லூட்டிலேயே குழி வெட்டி பொதைச்சிட்டதாகவும் பெட்டிசன் வந்திருக்குன்னு அவரு சொன்னாரு. பொண்ணைப் பார்த்து டாக்டர்யாவுக்கு எழுதிக் குடுத்திட்டு, அவரு

போயிட்டாரு. அக்கம்பக்கத்துக்கு மட்டும் தெரிஞ்சது இப்ப அரசாங்கத்துவரை தெரிஞ்சிட்டதேன்னு அந்த மனுசன் கெடந்து அங்கலாய்ச்சுக்கிட்டது; அவமானம் தாங்காம ஒரு நாளு தூக்குப் போட்டுக்குனு தொங்கிட்டது.

‘.....கூவிக்காரன்று அவனுக்கு மட்டும் மானம் மருவாதி இல்லையா?’

பாட்டி அழுதே விட்டாள்.

‘இவ்வளவுக்கும் காரணம் யாரு ... ... நீயே சொல்லு?’
நேரிடையாகவே பேத்தியைக் கேட்டாள்.

பேத்தி பதில் கூறவில்லை.

அவள் உள்ளம் கொதிநீராய்க் கொந்தளித்தது.

பாட்டியின் கதையில் வந்த பெண் அல்ல அவளோ அலைக்க முத்தது. அவளோ - ஒரு உருவாகி அவளோயே அந்தஉரு அலைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இருசனுடன் தான் கூடிக் கும்மாளமிட்ட இத்தனை நாளில் என்றாவது தன்னை அவனுக்கு அர்ப்பணித்திருக்கின்றாளா என்பதை ஆராய்ந்தாள். தனக் கும் அந்தக் கதைப் பெண்ணுக்கும் நேர்ந்த கதைத்தானே நேரும் என மயங்கினான்.

அன்றைக்கு!..... இல்லை. அதற்குத்தநாள் ... அன்றும் இல்லை. நேற்று அவனுகவே வலிய இழுத்தும்நாளோக்கு பார்ப் போம் என்று ஓடிவந்து விட்டாள்.

இன்று ... ...?

அழுது ஓய்ந்த பாட்டியின் குரல் அவள் கற்பனையைத் துண்டித்தது.

‘அந்தப் பொண்ணுமட்டும் நாளோக்கு வாரதை எண்ணி சாக்கிரதையா இருந்திருந்தா இல்வளவும் நடக்குமா? நாளோக்குத் தனக்குத்தானே கஸ்டம். ஆம்பளோக்கு என்று? நானு?

எப்போன்னுட்டு போயிருவான். இதையெல்லாம் ரேசிக்கக் கூடவா பொண்ணுப் பொறந்ததுக்கு புத்தியில்லாம் போயிறும்.'

பாட்டி தனக்கே சொல்வது போவிருந்தது காவேரிக்கு. கட்டையைப்போல படுத்த வண்ணம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

'லயத்துல விட்டுவக்சிருந்தா அந்தப் பெண்ணும் செத்துப் போயிடும்னு உடனே ஆசுப்பத்திரியிலே கொண்டுபோய் நிற்பாட்டிக் கிட்டாரு டாக்டரய்யா. அந்தப் புள்ளே ஒன்னுமே சாப்பிடறது இல்லே. எளாச்சு எலும்புந் தோலுமாயிட்ட அப்புறம் என்ன ...? எளவயது, எளாச்சுப்போன உடம்பி, தலைச்சுன் புள்ள எல்லாமாச் சேர்ந்து அவளைத் துன்னுறுச்சு.

சிக்கவை இந்த ஒலகத்துல விட்டுட்டு அந்த மவராசி தாள்வித் திரியற அந்த பதினாறு வயசல ஊத்தைப் பேரையும் சொமந்துக்குன்னு போய்ச் சேர்ந்துட்டா ....

அதிலேருந்து உண்ணே வளர்த்து எடுக்க நான் என்ன பாடுபட்டேன் தெரியுமா?'

காவேரி துள்ளித் துடித்துப்போனாள்.

'பாட்டி' என்ற பேத்தியின் அலறஸீப் பொருட்படுத்தாத கிழவி 'ஓங்கம்மாவுக்கு நேர்ந்த கதி ஒனக்கும் நேரனுமா? நாளைக்கு நடப்பதை யோசிக்காது இன்னிக்குமட்டும் இன்பமா இருந்திட்டாப் போதுமா ...?' என்று கேள்வி மாலை தொடுத்தாள்.

ஆடி மழையில் நனைந்த சூரியகாந்தியாய் துவண்டு கிடந்தாள் பேத்தி.

கூடாது ...! கூடவே கூடாது... ... !! காவேரியின் மனம் கடலாய்க் கொந்தளித்தது.

பின் ஜனனவில் விழுந்து டொக் டொக் என்ற சப்தம் வெண்கலப் பாளையில் பளிங்கு விழுந்ததுபோல் கிணீர் கிணீர் என்று விழுந்தது காவேரியின் காதுகளில்.

நெற்று வரை ஒருவித அசம்பாவிதத்துக்கும் தன்னை ஆளாக்கிக் கொள்ளாத காவேரி இன்று . . . .!

பாட்டி தூங்கிய பிறகு அவனை வரும்படி அவன்தானே கூறினால். ‘ஏமாற்றி விடுவாயா?’ என்ற அவனுடைய கேள்விக்கு ‘இல்லவே இல்லை’ என்று அவன் தானே வாக்கும் கொடுத்திருந்தான். அதோ அவனும் வந்துவிட்டானே! இனி என்ன செய்வது?

பாட்டி மட்டும் கதை சொல்லி மனதைக் குழப்பியிடாவிட்டால் குதுகலத்துடன் ஓனித்து ஓடியிருப்பானே? சன்ன மாக வெளிவந்த பாட்டியின் குறட்டை ஓலி, அதற்குள்ளாக தூங்கிவிட்டான் என்ற மன உறுத்தல்; உழைத்து சலித்த உடம்பல்லவா? என்ற சமாதான முயற்சி ஆகிய இத்தனை மனக்குழப்பங்களுக்கிடையே முன் கதவும் லேசாகத் திறந்து கொண்டது.

புஸ்ஸென்று வெளிவந்த மூச்சை மேதுவாக இழுத்துப் பிடித்து விட்டான்.

பேத்தியைத் தொடர்ந்து பாட்டியும் வெளியே வந்தது பேத்திக்கு தெரியாது. கதை சொல்லத் தெரிந்த பாட்டிக்கு குறட்டை விடவா தெரியாது!

‘தான் இவ்வளவு நேரம் இறைத்ததெல்லாம் விழலுக்குத் தானு’ என்ற ஏக்கம் கிழவிக்கு.

அந்த இளைஞரும் பேத்தியும் பேசிக்கொன்வது பாட்டி யின் டழையகாலக் காதுக்கு எட்டவில்லை. சந்தர்ப்பத்தைச் சமாளிக்கக்கூடிய அளவு நெருங்கிநிற்க வேண்டுமென்ற எண் ணத்துடன் நெருங்கிச் சென்றான். அவர்கள் பேச்சு அவருக்கு நன்றாகக் கேட்டது. ‘இந்தா காவேரி இன்னிக்கு நான் சும்மாப் போக இயலாது. இத்தனை நாளா என்னை ஏமாத்தினது போதும்’ அவனுடைய குரல் நடுங்கியது.

‘நான் ஒன்னை எப்ப ஏமாத்தினேன். இதோ பாரு ஒனக்கு எம்மேலே அவ்வளவு ஆசைன்ன நாளைக்கு எங்கக் கிழவிக் கிட்ட வந்து நானு ஓம் பேத்தியைக் கட்டிக்கப் போறேன்னு சொல்லு. மத்தவெல்லாம் அப்புறமாகப் பார்த்துக் கிடலாம்.

‘அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம்? அதைச் சொல்லத்தால் இந்தச் சாமத்திலே என்னை அழைச்சே...!’

‘ஆமா அதுக்கு இப்ப அவசரமில்லேன்ன மத்ததுக்கும் இப்ப அவசரம் இல்லே’ என்றவாறே காவேரி நடந்து விட்டாள்.

கிழவியின் மனம் மகிழ்ச்சியால் சிரித்தது. பேத்தியைத் தூக்கி உள்ளத்தில் ஓர்உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் விரைந்தாள்.

‘நில்லு’ எட்டி நடந்த காவேரியை இழுத்துப்பிடித்தது இருசனின் இரும்புக் கரம்.

‘நேரமாவுதில்லே’ என்று இழைந்தபடி அவள் உடம்பில் கையை ஓட்டினான். இருட்டுத்தான் என்றாலும் கைக்குத் தெரியாதா ... ...?

பளார் ... ...!

உழைத்து உறுதிவாய்ந்த கையல்லவா காவேரியின் கை? இருசனின் கண்ணம் சிவந்தது.

கதவைச் சாத்திக்கொண்ட காவேரி படுக்கையில் விழுந்து விம்மினாள்.

(விரகேசரி)

கூனல்

அந்த நாலு மாடிக் கட்டிடம் நகைத்துக் கொண்டது.

அதற்குத்தான் எத்தனை அனுபவம், ஆயாசம், பாடம், படிப்பினை ... ...!

ஓன்று, இரண்டு, மூன்று என்று லொறிக்குப்பின் லொறி யாய் வந்திரங்கிய கொழுந்து சாக்குகள் நிறுக்கப்பட்டு, ஊஞ்சலாடிய வண்ணம் மேஸ்மாடிக்கேறுகின்றன - வாட்டத் தட்டுக்களை நோக்கி.

படங்குத் தட்டுக்களிலே பரப்பப்பட்டிருந்த வாடிய கொழுந்து வழித்துக் கொட்டப்படுகின்றது கைமட்டையால். நிறுத்து மேலேறும் பச்சைக் கொழுந்து வாட்டத் தட்டுக்களில் பரப்பப் படுகின்றது.

கிரிக்கெட் மட்டைபோன்ற கைமட்டையால், படங்குத் தட்டுக்களின் இடைவெளியில் கைநீண்டமட்டும் உள்நீண்டு கொழுந்து பரப்பும் வேலையில் முழுமூரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் மெத்தையாட்கள். குவியல் குவியலாய் கிடக்கும் தேயிலைத் தளிர்களை அவர்கள் தட்டிவிடும் வேகமும், இலை

மேல் இலை கிடக்காமலும் இடைவெளியும் விழாமலும் பரப் பிலிடும் லாவகமும் முக்கின்மேல் விரல்வைக்கத் தோன்றும்.

அடுக்கடுக்காய் இருக்கும் படங்குத் தட்டுகளின் இருண்ட வெளிப் பாதையில், ‘கென்வாஸ்’ சப் பாத்து எழுப்பும் மெல் லொலியுடன், பச்சிலைப் பரவுதலை நோட்டமிட்டவாறு வந்து கொண்டிருந்தார் இரண்டாவது.

பெரிய மூன்றாய்யாவுக்கு அடுத்தவர்.

ஐயாவைக் கண்டதும் ஆட்கள் ஒடி ஆடி வேலைசெய்த னர். வேலையின் வேகம் அதேதானென்றாலும் அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய மரியாதையால் ஏற்பட்ட பரபரப்பின் ஆட்டமும் ஓட்டமும்தான் அது.

நடைபாதையின் குறுகிய இடைவெளியில் குவிந்திருந்த பசந்தளிர்களை ஒருவன் ஒதுக்கி வைத்தான். பாதைக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அந்த இடத்தில் கொழுந்தை குவித்து வைத் தால் மிதிபடுமே என்று ஐயா கோபிப்பார் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்; என்றாலும் அதை ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும் என்ற பிரக்ஞஞ எழு ஐயா வரவேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டாவதின் விரலிடுக்கில் ஒரு வாடிய கொழுந்து. விரல்கள் அதை நெருடி, நிமிண்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இலை, தண்டு, குருத்து எல்லாம் துவன்கின்றன.

நல்ல வாட்டம்!

மேல்தட்டு இலை அது. கைதேர்ந்த மூன்றாய்யாவுக்கான சாமர்த்தியமே அதில்தான் இருக்கிறது-வாட்டத்தில்-தளிரை வாடவிடும் திறமையில்!

தட்டுக்களைச் சுற்றிச் சுற்றி ஆட்கஞ்டன் தானும் இலைகளைத் தட்டிப் பரப்பிக்கொண்டும், இடதுகையால் ஈற்றல் இலைகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டும் இருந்தவர் ‘காற்றுடியைப் போடு, இலையில் ஈரம் கூட’ என்றார்.

‘ப் ம் ம்... ...’ என்று ஒவி பெருக்கிக் கொண்டது அந்த ஆளுயரக் காற்றுடி.

வெதுமையான காற்று உணரும்படி வீசுகின்றது. பரப் பய்பட்டுள்ள இளம் தளிர்கள் சிலிர்த்தசைகின்றன.

இலை வாட்டுவதற்குப் பயன்படாமல், நடைபாதை நெடுக பாய்ந்தொடி மறையும் உங்னக்காற்றையும் மறித்து தட்டுக்களுக்குள் செலுத்த கூரையிலிருந்து தளைட்டத்துக்கு இடைக்கிடை தொங்கும் படங்குத்திரைகள் இறக்கிவிடப்படுகின்றன.

வேசாக வாடும் இலைகளில் இருந்துவரும் அந்த போதை தரும் நறுமணத்தில் மனதை நெகிழி விட்டபடி ஜன்ன வண்டை நின்றார் - நிற்பதுபோல் நடந்தார்.

ஆனாலும் நீண்ட ஜன்னல்கள் அரைவாசித் தோட்டத்தை அப்படியே காட்டின.

குயலென் வீட்டுக் கொட்டிலின் பானைக் குவியலாய்த் தோற்றும் மலைக்குன்றுகள் சிறிது, பெரிதாய் —

உடுத்திருக்கும் பச்சைச் சேலையின் ஜரிகை^{கோ}ரமாய் மலையிடுக்குகளில் நெளிந்தொடியும் அருவிக் கோடுகள் மறைந்தும், தெளிந்தும் —

பாம்புப் படமாய் பளபளத்து மின்னி அசையும் அரசு மரத்தின் இலைக் கூட்டம் —

கொழுந்து மூடை சுளை இறக்கி விட்டு விரைந்தோடி மறையும் வெற்று லொறிகளின் சிவப்புச் கூரை —

இஸ்டோர் லயத்துச் சண்டை; சண்டையை ரசிக்கும் கும்பல்; வெளியே நடக்கும் ஓரிரு தொழிலாளர்கள்; கார்டுன் சித்திரங்களாய் —

விசிறிய நேரத்தில் ஒரு விநாடி விழி லீரணித்த அத்த ஜையும் அமிழ்கின்றன.

அய்யா மாடிப்படி இறங்குகின்றூர். அறைப்பறைக்குள் அடிவைக்கிறூர். அங்கே பெரியவர் இருப்பது தெரிகின்றது. சின்னவர் அங்கு மேற்பார்வையிடத் தேவையில்லை. இருந்தும் அறைப்பறையையும் தான் ஒரு எட்டுப் பார்த்துப்போனதை எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பெரியவர் உணரட்டும் என்ற உள்ளுணர்வில் ஒரு சத்தம் போடுகின்றூர். ‘அதுதான் ரொம்பி வழியுதே... இன்னும் என்ன திணிக்கிறே ... ...’

அறைப்பு யந்திரத்தில் அளவுக்கு மீதி அதிகமாகவும், அவசர அவசரமாகவும் இலையை அமுக்கித் திணித்துக்கொண்டிருந்தவனை முறைத்துப் பார்த்தார் பெரியவர்.

பயங்கரமாய் தோன் றும் அறைப்பு யந்திரங்களின் சமூர்ச்சிக் கூச்சல் அத்தனையையும் கதவுடனே உள்ளே சாத்தி அடைத்துவிட்டு அடுப்பறைக்குள் நுழைந்தவர் சற்று நின்றூர். விசாலமான அந்த அறையின் எந்த மூலையுமே கொட்டும் குளிருக்கு இதமாகத்தான் இருக்கும், கம்மென்று,

வெய்யில் நாளென்றால் நரகம் தான். பாறை பாறையாய் அடுப்புக்குள் கிடக்கும் நெருப்புப் பாளங்களை ஒரு விநாடி பார்த்தாலே கண்வடியும். அதிலேயே வேலை செய்வோருக்கு அது பழக்கம்.

அடுப்பின் இரும்புக் கதவை அனையாசமாகத் திறந்து, அறுத்துக் குவித்திருக்கும் சுவுக்கு மரக் கட்டைகளை ‘தம்’ கட்டித் தூக்கி அடுப்புக்குள் வீசிக்கொண்டிருந்தான் அடுப்பாள்.

அடுப்புக் கதவு திறப்பட்டதும் தீ ஜ்வாலையாய் சுட்டது அந்த அறையில் வீசிய காற்று. உருகும் தாரில் வெறும் காவில் நிற்கும் ஒரு உணர்வு.

காதில் செருகியிருந்த பென்சிலை உருவி காதுள் விட்டுக் குடைந்த வண்ணம் மெதுவாக சுழல் கதவுள் நின்றூர், கதவு சுழன்றது.

எழுதுவதைவிட காதுள் விட்டுக் குடைவதற்கே இவர் பென்சிலை அதிகம் பாவிப்பது. சுற்றுக் கதவுள் அய்யா வந்தி ருப்பதை சல்லடை காம்பிரா ஆட்கள் கவனிக்கவில்லை.

சல்லடைக் காம்பிராவின் மணம் மூலையைக் குடைகிறது. மேல் மாடியில் வீசும் வாடும் இலையின் போது மணமோ, அறைப்பறையின் திண்மையான வாசனையோ, அடுப்பறையின் சுடுமணமோ அல்ல சல்லடை அறையின் நறுமணம்.

அத்தனை மணமும் திரிந்து அர்ப்பணிக்கும் ஒரு அழகு மணம். வடித்துக் குடிக்கும் தேயிலையின் வாசனை, ரசித்து நுகர்வோருக்கு அந்த மணமே ஒரு அலாதி இன்பம்.

‘குச்சிபொறுக்கும்’ பெண்கள் வரிசையாக அமர்ந்து, சல்லடையில் இடப்போகும் தேயிலையில் உள்ள குச்சி, தண்டு, சிறுச்சிறு கல், அசடு ஆகியவற்றையுப் பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். சண்மான வேலைதான் என்றாலும் சலிப்பூட்டும் வேலை. அவர்கள் உட்கார்ந்தபடியே அடிக்கொருதடவை கால்மாறிப் போடுவதும், இடம்மாறி அசைவதும் இருப்புக் கொள்ளாத நிலைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

சுவித்த தேயிலை; ஆரச்ஞு பெக்கோ; புரோக்கன் பெக்கோ; பெனிங்ஸ் என்று தனித்தனி பெயர்களுடன் குவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பசங் குன்றுகளிலிருந்து வந்த பசிய இலை பாடம் பண்ணப்பட்டு, பதம் பெற்று கைபட்டு கருங் குன்று களாய் குவிந்து கிடக்கின்றன.

குவிந்து கிடக்கும் தேயிலையைக் கூடையில் அள்ளி தலையில் சுமந்து நடந்து ‘பின்’ (Bin) களில் கொட்டுகின்றனர் சிங்களப் பெண்கள்.

தலைச்சுமையைப் பற்ற, தூக்கிய கைகளிடையே தெரியும் எடுப்பு, சட்டையையும் மீறி பற்றையாய் நனைந்து தெரியும்

அக்குளின் வியர்வைப் பிசுக்கு, இடுப்புக்குக் கீழ் கட்டியிருக்கும் இறுக்கமான கம்பாயத்திடை இடுப்பொடிய அரக்கிநடக்கும் யானை நடை, அத்தனையிலும் ஒரு முரட்டுத்தனமான ஆழுகு!

சல்லடைக் காம்பிரா ஆட்கள் எல்லாருமே ஆங்கிலோ இந்தியர்களைப் போலத்தான், பொன் மயிரும் பொன் மேணியுமாக.

அத்தனையும் தேயிலையின் தூசி. சல்லடை அறையின் அருகே - வெளியே - இரண்டாள் உயரத்திற்கு வளர்ந்து நிற்கும் சப்பாத்துச் செடி வேலிகூட பச்சை விட்டு ‘மஞ்சள் மசேல்’ என்று தூசிபூசிக் கிடந்தது.

‘பெனிங்சின்’ பெருமணத்தில் மனம் வயித்து இரு கைகளாலும் அந்தக் கருங்குவியலை அளைந்து கொண்டிருந்தவன் சிரித்துக்கொள்கிறேன்.

கடற்கரை மணலை வாரி இறைத்து கரம் கொட்டிச் சிரிக்கும் கிரூர் நிலை.

ஜந்துக்கோ ஜந்தரைக்கோ அந்த அறையைவிட்டு வெளியே நடந்துவிட்ட பிறகு அந்த தேயிலையை அவனுல் பார்க்கத்தான் முடியுமா?

கண்வெடித்து விடு மனு. மின்னும் அக்குவியலை வெறித் துப்பார்த்தான். அதை அப்படியே ‘நறநற’ வென்று தின்று விடலாமா என்று ஒரு அசர ஆசை. இதை வடித்துக் குடித்தால் எப்படி இருக்கும் —?

அவனுக்குத் தெரியாது.

கொட்டை பறித்து, தவறைன காத்து, கன்று நாட்டி, களை பறித்து, கவ்வாத்து வெட்டி, கொழுந்தெடுத்து இதோ இப்படிக் குஷித்து வைத்து, அடைத்தும் அனுப்புவது அவன். ஆம்! அவனது கூட்டம்.

தேயிலைக் குவியலுள் புதைந்து கிடந்த தனது வலது கையை வெளியே இழுத்துப் பார்க்கின்றான். வியர்வையில் ஒட்டிக் கிடக்கும் ஓரிரு கருந்தாண்டன் மொன்னையாய்க் கிடக்கிறது அது.

சென்ற ஆண்டுவரை அறைப்பறை ஆளாக அதுவும் முதல் நம்பர் ஆளாக இருந்தவன் எப்படியோ ரேதையில் கையை மாட்டிக்கொண்டான்.

முடுக்கி விட்டபின் யந்திரம் முதல் நம்பர் ஆள், மூன்றாம் நம்பர் ஆள் என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்?

பலன் - நசங்கி சப்பையாய் இழுபட்ட நாலு விரல்கள் வெட்டப்பட்டன.

உழைப்பு தந்த வடு. ஆனால் அந்த உழைப்புத் தரும் உற்பத்தி ... ...! அது தரும் ஊதியம் ... ...! வடுமட்டும்தான் வலது கையில்.

‘ஓ! இது என்ன தேத்தண்ணீயா ... ... கழனித்தண்ணி யாட்டம் ... ... மனுசன் குடிப்பானு ... ...?’

அன்றெருநூலான், தனக்குத் தேநீர் கொடுத்த அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்து கேவியாகக் கூறினான் அவன். - அவளைக் கேவிசெய்து, கறுத்த அம்முகத்தில் நாணம் செங்கோடிட்டு நாசி புதைப்பறை இன்றெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போவிருக்கும் அவனுக்கு.

‘ம் ம் ம், நீங்களெல்லாம் இல்லோர் வேலை, ஒன்னாம் நம்பர்லே குடிப்பீங்க, எங்களுக்குக் கெட்டைக் கிறது இது தானே ... ...’

‘ஹ் க் கு ம்’ ஒரு விரக்தி முனகல்!

‘எங்கூட்டுக்காரருக்கும் அரண்மலையிலே வேலை’ என்பது போலத்தான்.

முனகிக் கொள்ளுகின்றான்.

உரத்துக்குப் போடத்தான் லாயக்கு என்று ஒருக்கப் பட்டுவிடும் கடைசி ரகத் தூசிக்கும் ஒரு இழை உயர்ந்த தூசிதான் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது.

அதுவும் தலைக்கு ஒரு ரூத்தல்-ரூத்தல் நாற்பது சதம்-கூப்பனுக்கு அரிசி வாங்குவதுபோல.

‘இந்த எளவு சாயமா இருக்கு... பொறுத்த பிடியா நாலு பிடி போட்டாத்தான் கொஞ்சம் உண்டென் சாயம் ஏறங்கும், அதுவும் ரெண்டாவது தரம் ஒன்றும் இருக்காது.

தூள் கொடுக்கும் இடத்தில் அடிபடும் பேச்சுக்கள்.

ஒரு ரூத்தல் எத்தனை நாளைக்குப் பாவிக்கலாம். முடிந்த பிறகு பக்கத்து வீட்டில் கொஞ்சம் ஓசி. அதுவும் நடந்த பிறகு மயிர் குத்திட்டு நிற்கும் அக்குளிர் காலையில் ‘சள்’ வென்று ஒரு டம்ளர் சுடுநீரை உள்ளே ஊற்றிக்கொண்டு ஓடி வருபவர்களும் உண்டு.

அதே அந்த இளவுத் தூளைத்தான் இவனும் குடித்திருக்கின்றன.

இஸ்டோர் வேலை என்றால் மட்டும் ‘பூப்பெக்கோவும்’ ‘பெனிங்சுமா’ கொடுப்பார்கள்?

இதையும் குடித்துப் பார்த்தால் என்ன? அடிமனதில் ஒரு ஆசை, கற்பாறையில் பூவிதழ் தவழ்ந்தாற் போல்.

அவருக்குக்கூட ஒருபிடி கொடுக்கலாமே! என்னமாய் குளிர்ந்து போவாள்.

ஒன்றும் நம்பர் தூள் ஒருபிடி கிடைத்த மகிழ்வில் இதழ்விரிய மின்னும் தேங்காய்க் கீற்றும்; குங்குமம் விரியப் பொங்கும் அவள் நெற்றியும் ... ...

அவன் உடன் கிளர்ந்தது. ஒரு விநாடி விழுந்தெழுந்தான் கன்னியின் காதல் மடியில்.]

முகத்தைச் சுழற்றுமல் கண்களைச் சுழற்றினான். எல்லா ருமே யந்திரத்துடன் யந்திரமாய் மாறிவிட்டிருந்தனர்.

‘ஹாய் .....’ என்னும் யந்திரக் கூச்சல் மனிதனின் ‘பராக்கு’ பார்த்து இயற்கைப் பலவீனத்தையே தலையில் தட்டி வைத்துவிடுகிறது.

எட்டிய மட்டும் ஈர்க்கிக் கூட்டுமாருஸ் கூட்டிக்கொண்டிருந்த பெண் தரையில் அரை நிலவு கீறிக்கொண்டிருந்தாள்.

தன்னை ஒருவரும் கவனிக் கவி ஸ்லை என்ற எண்ணம் பெனிங்சின் வடித்திறங்கும் சாயத்துக்கு வலுவுட்டிற்று.

சுருண்டிருந்த சட்டையின் முழுக்கை கணுக்கை வரை இறங்கியது. மீண்டும் சுருண்டது.

பெட்டியில் தேயிலையை அள்ளினான்; தலையில் வைத்தான்; படிகளில் ஏறினான்; ‘பின்’களில் கொட்டினான்; மீண்டும் இறங்கினான்; அள்ளினான்; தூக்கினான்; ஏறினான்; கொட்டினான்.

அவனுடைய வேலை தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தது.

ஃஃ

ஃஃ

ஃஃ

சீல்லடை அறை ஆட்கள் வரிசையாய் நிற்கின்றனர்.

‘சேப்பைக் காட்டு; மடியைக் காட்டு; சட்டையை உதரு ... ...’ ஒவ்வொருவரையாகச் சோதித்து வெளியே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார் இரண்டாவது.

சல்லடை அறை ஆட்கள் அன்றூடம் வெளியேற்றப் படும் அதே முறை.

ஆருவது ஆளாக அவன் வந்து நின்றான். முகம் இயற்கையாக இருக்கவில்லை. வெடிப்புப்பட்ட கண்ணேடியின் பிம்பம்.

யத்தனித்து வைத்துக் கொள்ளுகின்றான், முகத்தை இயற்கையாக.

கால் சட்டைப் பைகளை இழுத்துக் காட்டி விட்டு வெளியே நடந்தவனை இழுத்து நிறுத்துகிறார், இரண்டாவது.

‘கை மடிப்பை இழுத்து விடு பார்ப்போம்.....’

நன்றா பூவாய் நசங்கிப் போனான். நாக்கு மேலன் ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. உடல் நன்றா ஒழுகுகிறது.

‘காலையில் மடிச்சு விட்டது தாங்க.....’ சொற்களை மென்றான், சாக்கடையில் உழலும் புழுவாக தன்னை உணர்ந்தான். என்ன இழிவு-இத்தனைபேர் முன்னிலையில்; ஆன்க ஞாம் பெண்களுமாய். எத்தனை வருட உழைப்பு! அத்தனை யும் பாழ்!

‘எத்தனை காலமப்பா இந்தத் திருக்குதாளம்’ என்றபடி அவன் பிடரியில் கைபோட்டுத் தள்ளிக் கொண்டு நடந்தார் இரண்டாவது, ‘மற்ற ஆட்களை பார்த்தனுப்பு கங்காணி.....’ என்று சல்லடை அறை கங்காணிக்குக் கட்டளை இட்டபடி.

‘இந்தாடா டேய் அந்தப் பேப்பரை எடுத்து விரி.....’ அதட்டினார் பெரியவர்.

ஒருவன் மேசையில் கிடந்த ஆங்கில தினசரியை எடுத்து விரித்தான்.

பெரியவருக்கு வரும் ‘டெய்வி நியூஸ்’ அது. ‘தேயிலை மார்க்கட் நிலை’ என்ற பகுதியை மட்டுமே அவர் பார்ப்பது வழக்கம், மற்றபடி முழு உலகுமே அவருக்கு அந்த நாலு மாடிக் கட்டிடம் தான். அந்தப் பகுதிக்காகத்தான் அவர் பேப்பரை வாங்குகிறார். அதுவும் நேற்றைய பேப்பர் தான் இன்றைக்கு வந்து சேரும் தோட்டத்துக்கு!

‘உதரேண்டா, முதேவி, உதரித் தொலை; நாய் வேலை செய்யிறது..... நான்டா தொரை கிட்ட கைகட்டி நிக்க னும..... மம்... பார்... ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவென்றால் முப்பது நாளைக்கும.....? ஒரு வருஷத்துக்கு... எவ்வளவு போகும் .. நாலு பேர் கொண்டு போனால்.....! ஏன் தூள் கொறையாது.....’

அவனிடம் சத்கம் போட்டு முடித்த பெரியவர் இரண்டாவதிடம் திரும்பி ‘துரையிடம் கூட்டிப் போங்கள்..... நான் இதோ வர்றேன்...’ என்றபடி பேப்பருடன் அதைச் சுற்றி அவன் கையிலேயே திணித்து ‘கொண்டு போ முதேசிது.....’ என்றார்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஃ

ஐ அவன்க பெனிங்ஸ், நாளெல்லாம் அதற்காகவே நாயாய்ப் பாடுபடும் அவனை நடு வீதியில் நிறுத்தி விட்டது.

அன்றுதான் எடுத்தான். அதுவும் ஒரு பிடி. விற்க அல்ல, வீடு கட்ட அல்ல.

குடி த் துப் பார்க்க. அதையெல்லாம் யார் கேட்கப் போகின்றார்கள்.

துரையின் கட்டபூர்வமான கேள்விகளுக்கு அவன் அல்ல பதில் சொல்லக்கூட முடியவில்லை.

அவன் குற்றவாளி!

நாலு அவன்சோ, நாற்பது அவன்சோ; திருடியது குற்றம்.

இன்றே அகப்பட்டிருக்காவிட்டால் நாளை எட்டவுன்ஸ், மறுநாள் ஒரு ருத்தல்..... மறுநாள்.....!

அன்றிரவு—

இல்டோர் இருளில் நின்றது.

வெண்டுமாய் நின்ற அந்தக் கட்டிடத்தின் அடிப்பாகம் எல்லாம் இருள்.

ஓரிரு மின் விளக்குகள் கட்டிடத்தை இருளில் இருந்து மீட்க முயன்று கொண்டிருக்கின்றன.

சுவர் ஓர இருளில் நாலைந்து உருவங்கள் தலையில் தேயிலைத்தூள் முடைகளுடன் பம்மி நடக்கின்றன. கான் ஓரமாய் நிற்கும் கறுப்புக் கார் அம்முடைகளை உள் வாங்கிக் கொள்கின்றது.

‘யான் ஒன்றும் அறியேன் பராபரமே!’ என்று ஒரு இருள் மூலையில் நிற்கிறுன் காவற்காரன்.

கார் மறைந்து விட்டது.

அந்த இடத்தில் பகவில் கால்சட்டை, சப்பாத்துடன் நடக்கும் பெரியவர் இப்போது சாரத்துடன் நடக்கிறார்.

பகவில் சாரத்துடன் நடக்கும் காவற்காரன் இப்போது கால்சட்டை, சப்பாத்துடன் நடக்கின்றன.

பிடித்துக் கொண்டிருந்த முச்சை பெரி தாய் விட்ட பெரியவர் மெத்தையில் மிதந்தார்.

உழுபவனுக்கு உணவு கிடைக்காத அதே சமுதாயக் கூனல்.

அந்த நாலு மாடிக் கட்டிடம் நகெத்துக் கொண்டது.

